L: 7 47
18
2/3

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cutezătorii

1

JOI, 7 IANUARIE 1982,
ANUL XVI (NR. 744)

An Nou

Cerc de gorun, cerc de Carpat
An Nou cu priviri de copii luminat.
Cerc de azururi, cerc de izvor
An Nou pe la case renăscător.

Cerc de grîu, cerc de lună și soare,
An Nou — bucurii din hotare-n hotare.
Cerc de speranță, cerc de horă străbună
An Nou roditor în Cîmpia Română.

Cerc de scut pe colinele dace,
An Nou vestitor de belșug și de pace;
Cerc de brațe, de inimi, de floare-nfrățită
An Nou în columna Patriei infinită.

Mihai Negulescu

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

DUPĂ BUCURIILE VACANȚEI, START RODNIC ÎN TRIMESTRUL AL II-LEA !

P
605.602

Din sumar:

«JURNAL DE VACANȚĂ»

Să descoperim împreună: RETORTELE GIGANTICE ALE CHIMIEI

Povestiri, sport, jocuri

Noul nostru serial în imagini: «BUSOLA DE AUR»!

LA MULȚI ANI, PENTRU ÎNFLORIREA PATRIEI, PENTRU FERICIREA POPORULUI

Ca de fiecare dată, în preajma Anului Nou, peste o mie de copii și tineri — șoimi ai patriei, pionieri și uteciști, muncitori și țărani, elevi și studenți — reprezentanți ai tinerei noastre generații au venit în fața sediului Comitetului Central al partidului pentru a ura tovarășului Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, celorlalți tovarăși din conducerea de partid și de stat multă sănătate și fericire, mulți ani de viață și putere de muncă pentru prosperitatea patriei și a poporului, pentru viitorul nostru comunist.

Străbună și îndrăgită datină laică, «Plugușorul» a constituit și de această dată laitmotivul frumoasei sărbători care a adus în peisajul vieții noastre noi, de astăzi, vechi obiceiuri legate de munca și traiul poporului român, de nobilele sale aspirații de pace și progres. În același timp, «Plugușorul 1982» a constituit o expresie grăitoare a dragostei fierbinți și a recunoștinței fără margini pe care tînăra generație a României socialiste le nutrește față de partid, față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, prieten și îndrumător apropiat al copiilor și tineretului.

În piața din fața clădirii Comitetului Central al partidului, — aici unde la începutul lunii decembrie au răsunat cu tărie și limpezime de cristal cuvintele conducătorului partidului și statului nostru, chemînd întreaga națiune, toate popoarele lumii să se ridice cu fermitate împotriva rachetelor și bombelor cu neutroni, a armelor de tot felul, aici unde sute de mii de oameni și-au afirmat, într-un singur glas, dorința arzătoare de pace și colaborare, voința nestrămutată de a lupta împotriva războiului, aici a răsunat acum glasul copiilor țării, același glas al dragostei de viață, intonînd colinde, rostind urări de sănătate, de fericire, de pace.

Din imensul careu pe care l-au alcătuit uteciștii îmbrăcați în costume populare și muncitorești, pionierii și șoimii patriei, s-au înălțat sunetele prelungi, cu ecouri de munte și codru, ale tulnicelor — semnalul începerii tradiționalei ceremonii.

Sute de pionieri și șoimi ai patriei au intrat pe platou, exprimîndu-și cu exuberanță bucuria de a ura conducerii de partid și de stat:

Bună dimineața, cinstiți gospodari,
De țară mîndră făurari,
Vă întrebăm, după datină
pe dumneavoastră,
Primiți urarea noastră?

Primim! Primim! — au răspuns ospitalierele gazde.

În clipele următoare, alaiul plugușorului a început urarea, pe fondul sonor atît de caracteristic al talăngilor și clopoțeilor, al buhaiului și al pocnetelor de bice:

Am venit cu Plugușorul
Plugușorul — vestitorul
De noi culmi cutezătoare
Pentru țara viitoare;
Vestitor de pace bună
Într-a patriei cunună;
Crainic de izbînzi înalte
Peste orașe și sate,
Peste fabrici, combinate,
Să vestim că Noul An
Vine tînăr, cu elan.

În marea piață a răsunat apoi, ca un prinos de slavă, urarea închinată aniversării a 60 de ani de existență a Partidului Comunist Român, în timp ce tineri și tinere au realizat cu mișcări pline de grație un admirabil moment coregrafic.

Vibrînd de emoție, pe platou și-au făcut apariția apoi cei mai mici colindători, care au venit să-și spună și ei, cu aceeași dragoste, gîndurile și simțămintele față de țară, de partid și de conducătorul nostru iubit:

Semne bune anul are
Cînd copiii rîd în soare,
Semne bune de belșug
Harnici, și cei mici aduc,
Semne bune — unde cresc
Șoimi sub cerul românesc.
Mult iubit conducător,
Eroul țării, luptător
Viteaz și bun, ocrotitor
Al vieții noastre, a tuturor.
Azi vă mulțumim fierbinte
Pentru grija de părinte
Și rostim un legămînt:
— Vom iubi acest pămînt
Partidul, pacea, omenia
Și o țară — România.
Noi ce sîntem azi copii,
Vă rugăm a ne primi
Și în anul 2000
Cînd bravi făurari vom fi
Scumpei noastre Românii!
Vom face și-atunci urare
De An Nou și bun sub soare
În fruntea partidului și-a țării
Să ne conduceți spre glorii.

În urma lor — pionieri cu ramuri de brad și clopoței au rostit și ei urarea lor:

Flutură mîndre cravate
Pe piepturi înflăcărate,
Care astăzi au venit,
Președintelui iubit
Să-i ureze «La mulți ani!»
La mulți ani cu sănătate
Că ne crește-n libertate
Sub un cer de pace blînd.

Urarea pionierilor a fost însoțită de un frumos moment coregrafic semnificînd munca, prin care purtătorii cravatelor roșii cu tricolor au exprimat adînca mulțumire partidului și statului pentru condițiile de viață și învățătură ce le sînt create.

În succesiunea firească a vîrstelor, au venit, apoi, uteciștii — muncitori, țărani, studenți și elevi.

Pe platou s-au reunit apoi pionierii, șoimii și uteciștii, care au rostit un legămînt solemn și tineresc:

Urma-vom fără preget comuniștii
Pe magistrala timpilor ce cresc
Urmînd exemplul dumneavoastră
zi de zi
Romantici revoluționari vom fi.

Păstrînd firul tradițional al plugușorului, s-a desprins un grup de călușari, care a evoluat cu mult dinamism.

A urmat apoi un emoționant și înălțător moment dedicat păcii, moment susținut de un numeros grup de copii îmbrăcați în costume albe.

Tinerii colindători prezenți în Piața Palatului s-au prins într-o uriașă horă a păcii.

Un semnificativ moment al plugușorului l-a constituit urarea de sănătate, de viață lungă, adresată de uteciști, pionieri și șoimi ai patriei, conducerii de partid și de stat, tovarășului Nicolae Ceaușescu, caldul omagiu pentru activitatea desfășurată de secretarul general al Partidului Comunist Român pe plan intern și internațional pentru dezvoltarea liberă, independentă a României socialiste, pentru pace și dezarmare, pentru o lume mai dreaptă și mai bună:

Din inimă să rostim
Din legămîntul ce ni-l împlinim,
Tovarășului Nicolae Ceaușescu,
Ani mulți și sănătate,
Celui ce vieții noastre-a dat
Drum viguros și ritm adevarat,
Clădind pe magistralele semețe,
Cu demnitate și cu tinerețe,
O nouă țară și un om la fel,
Stăpîn pe rosturi,
Conștient de-naltul țel.
Luptînd, cu tot avîntul vieții,
Să-nfrîngă greul, stavilele ceții
Și să edifice în măreție
O nouă și frumoasă Românie.
La cîrmă vă avem ca temerar bărbat
Cîrmaci-erou, cu sufletul înflăcărat,
Nou deschizător de cale
În destinul țării noastre milenare,
Un promotor ardent al păcii-n lume

Cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Dragi uteciști, pionieri, șoimi ai patriei,
Dragi tineri și copii,
Dragi tovarăși și prieteni,

Aș dori să vă mulțumesc tuturor pentru urările ce ni le-ați adresat, pentru urările adresate partidului comunist, poporului nostru, constructor minunat al socialismului, care asigură ridicarea continuă a patriei pe noi culmi de progres și civilizație, bunăstarea și fericirea copiilor, a tineretului, a întregului popor. (Aplauze și urale îndelungate; se scandează: «Ceaușescu—tinerii!»).

Din moși-strămoși, de Anul Nou, poporul nostru și-a urat întotdeauna lui și prietenilor săi cele mai bune gînduri și cele mai mărețe realizări. Din totdeauna poporul nostru a dorit ca anul care vine să fie mai frumos, mai îmbelșugat, să asigure condiții de progres, de dezvoltare, să asigure pacea, bunul cel mai de preț al tuturor popoarelor. (Aplauze puternice, îndelungate; se scandează: «Ceaușescu—pace!»).

Nu întîmplător, în urările voastre din acest an cuvîntul PACE a răsunat ca o chemare adresată tuturor acelora care cheltuiesc încă mulți, mulți bani, multă energie, multă inteligență pentru înarmare, în timp ce milioane și zeci de milioane de oameni trăiesc încă în condiții de înapoiere, în timp ce mulți copii de pe toate meleagurile planetei noastre nu au acum, în pragul Noului An, asigurată ziua de mîine. Perspectiva întrevăzută pentru 1982 de mulți economiști este sporirea numărului șomerilor, în timp ce unii sporesc numărul armamentelor. Iată de ce, într-adevăr, trebuie ca acum, în pragul Noului An 1982, gîndurile și voința noastră să se îndrepte spre toate popoarele lumii cu chemarea de a ne uni eforturile pentru a opri cursa înarmărilor, pentru a opri amplasarea rachetelor nucleare în Europa, pentru o Europă fără rachete, fără armament nuclear, pentru o lume a păcii și colaborării egale între toate națiunile lumii. (Aplauze puternice; se scandează: «Ceaușescu—pace!»).

Să fie îndreptate miliardele de dolari cheltuite în scopul înarmărilor pentru a asigura locuri de muncă, pentru a asigura sănătatea oamenilor, pentru cultură, pentru condiții de învățămînt pentru copii și tineret, pentru bunăstarea și fericirea popoarelor, a întregii omeniri. Să facem totul ca tineretul, copiii de azi să poată trăi fără teama că mîine va cădea o bombă atomică, fără teama că mamele, tații, frații și surorile lor, că ei înșiși vor cădea pradă bombelor ucigătoare. Iată de ce prima urare pe care trebuie s-o facem Noului An este de a se da dovadă de înaltă răspundere și înțelepciune, de a se face totul pentru pace, pentru independența popoarelor. (Aplauze puternice, îndelungate; se scandează: «Ceaușescu—pace!»).

Doresc să vă urez vouă, dragi șoimi ai patriei și pionieri, dragi copii ai României socialiste, un an cu multe și multe realizări la învățătură, cu multă fericire în viața voastră! Să creșteți sănătoși, voioși, copii liberi și demni ai unui popor liber, constructor al socialismului și comunismului! (Aplauze și urale puternice, se scandează: «Ceaușescu—tinerii!»).

Vă urez vouă, dragi uteciști, dragi tineri ai României socialiste, împliniri depline în muncă, în viață, la învățătură! Faceți totul pentru a vă însuși cele mai înalte cunoștințe din toate domeniile, pentru a vă pregăti să deveniți buni constructori ai socialismului și comunismului, buni cetățeni ai României socialiste, apărători de nădejde ai cuceririlor revoluționare, ai independenței României. (Aplauze și urale puternice; se scandează: «Ceaușescu—tinerii!»).

Aș dori ca de aici, de la sediul Comitetului Central al partidului, în ajunul Noului An, să adresez clasei noastre muncitoare urarea de succese tot mai mari în întreaga activitate. Să faceți, dragi tovarăși și prieteni, în așa fel încît să se afirme tot mai puternic forța și capacitatea muncitorimii române în toate domeniile, rolul ei de forță conducătoare în societatea noastră, ridicînd industria românească pe noi culmi, asigurînd o calitate și o tehnică tot mai bună, sporind eficiența și productivitatea, făcînd să crească bogăția României socialiste, bunăstarea poporului nostru. (Aplauze și urale puternice; se scandează: «Ceaușescu și poporul!»).

Adresez țărănimii noastre urarea de a face totul pentru ca, în anul 1982, ogoarele patriei să dea recoltă îmbelșugată, să asigure din plin necesitățile poporului, să contribuie într-o măsură sporită la dezvoltarea generală a României socialiste, la bunăstarea întregii națiuni. (Aplauze și urale puternice; se scandează: «Ceaușescu și poporul!»).

Adresez intelectualității patriei noastre urarea de a obține rezultate cît mai mărețe în domeniile cercetării, științei, culturii, învățămîntului, de a aduce o contribuție **tot mai însemnată la dezvoltarea societății noastre, avînd permanent în vedere că făurirea socialismului și comunismului nu se poate realiza decît pe baza celor mai noi și mai înalte cuceriri ale științei și tehnicii. Să facem totul pentru ca știința românească să fie un factor de seamă al făuririi socialismului și comunismului, al bunăstării poporului!** (Urale și aplauze puternice; se scandează: «Ceaușescu și poporul!»).

Tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, întregului nostru popor le adresez calde urări de succese tot mai mari, de bunăstare, de fericire, de pace — și tradiționala urare «La mulți ani!» (Aplauze și urale puternice; se scandează: «Ceaușescu și poporul!», «Ceaușescu—tinerii!»).

Vă urez tuturor, dragi tovarăși și prieteni, multă sănătate, multă fericire! La mulți ani! (Urale și aplauze puternice; se scandează îndelung: «Ceaușescu—P.C.R.!», «Ceaușescu și poporul!», «Ceaușescu—tinerii!». **Într-o atmosferă de puternică însuflețire și de mare entuziasm, copiii, tinerii, toți cei prezenți ovaționează minute în șir pentru Partidul Comunist Român, pentru Comitetul său Central, pentru cel mai iubit fiu al poporului, secretarul general al partidului și președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu**).

Brav om politic cu înalt renume;
La mulți ani, iubit conducător,
V-aducem azi urarea tuturor
De sănătate, pace, fericire
Cu țara să urcați spre împlinire.
Ani mulți și buni, viteaz conducător,
Spre fericirea întregului popor,
Ce urcă ferm, spre comunism, în zbor.

Cu bucurie și emoție, în fața a pășit unul din sutele de copii prezenți la tradiționala sărbătoare, pentru a da glas sentimentelor de aleasă dragoste și prețuire pe care copiii, toți tinerii țării le nutresc față de tovarășa Elena Ceaușescu, savant de renume mondial, ființa care alături de întîiul bărbat al țării se îngrijește zi de zi, ceas de ceas, ca lumina bucuriilor din ochii copiilor patriei să fie mereu vie:

Cu bucurie
Și recunoștință vie,
De la tinere vlăstare,
De la mic și pîn' la mare,
Aducem caldă urare
Tovarășei Elena Ceaușescu,
Distins cercetător, savant strălucit
Îndeplinind înalte sarcini
De stat și de partid,
Din inimi înflăcărate
La mulți ani cu sănătate!

Au fost adresate, în continuare, calde urări clasei noastre muncitoare, pentru lucrătorii ogoarelor, pentru intelectuali, întregului nostru popor

La sfîrșit, alaiul celor peste o mie de colindători a intonat vechiul și îndrăgitul colind:

La mulți ani cu sănătate
Să vă dea viața tot ce doriți
Zile senine și fericite
La mulți ani să trăiți.

În imensa piață însuflețită de puternic entuziasm și bucurie, tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, ceilalți tovarăși din conducerea partidului și statului au răspuns cu dragoste alaiului de colindători.

Secretarul general al partidului, președintele Republicii, a rostit un cald cuvînt, adresat copiilor, tinerilor, tuturor celor prezenți, întregii țări.

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost primită cu intensă bucurie și satisfacție, cu entuziaste și îndelungi aplauze, cu puternice urale și ovații. Caldele urări și însuflețitoarele îndemnuri ale conducătorului partidului și statului au găsit un larg și profund ecou în sufletul și conștiința tinerei noastre generații. Exprimînd din nou nețărmurita dragoste, stimă și recunoștință pe care tineretul patriei le nutrește față de secretarul general al partidului, președintele țării, colindătorii au scandat cu înflăcărare «Ceaușescu — P.C.R.!», «Ceaușescu și poporul!», «Ceaușescu — pace!», «Ceaușescu, România — ocrotesc copilăria», «Din adîncul inimii — Ceaușescu — tinerii», «Ceaușescu — La mulți ani!».

Copiii și tinerii participanți la ceremonia «Plugușorului 1982» au fost invitați apoi în sediul Comitetului Central, unde, după tradiție, li s-au oferit daruri de Anul Nou.

Jurnal de vacanță

LA SINAIA, UN RODNIC SCHIMB DE EXPERIENȚĂ ȘI MULTE BUCURII

SINAIA, decembrie 1981 ● 174 pionieri și, cel puțin, tot atîtea idei și inițiative valoroase ● Activități de atelier concretizate într-o originală expoziție de... instrumente muzicale, creații ingenioase realizate din cele mai diverse materiale, desene, aeromodele... ● Interesante și utile dezbateri privind viața internă de organizație ● Vizită într-un muzeu cu puternice rezonanțe istorice — Doftana ● Întîlnire cu muncitori fruntași la Întreprinderea de «Mecanică fină» ● Dialog cu temerari ai munților și multă veselie.

Nu-i greu, desigur, de înțeles: este vorba despre o tabără pionierească, în care sînt reuniți pionierii membri ai C.N.O.P.

Aflîndu-se în aceste zile printre ei, redactorul nostru Elena Mănescu, a realizat scurte interviuri. Întrebările s-au referit, mai ales, la programul taberei, ținînd seama că acesta a aparținut unei tabere de odihnă și instruire. **«În ce măsură ai reușit să înveți lucruri noi?». «Cum vei concretiza schimbul de experiență de aici, în unitatea ta?», «Ce idee mai interesantă ți-a reținut atenția?»**

Iată cîteva răspunsuri:

PATRICIA HOZAN, Baia Mare. «Am mai fost în tabere de instruire. Dar, parcă, niciodată programul nu m-a captivat, în întregime, ca acum. Apreciez, în primul rînd, seriozitatea cu care s-a lucrat în ateliere. Am învățat multe lucruri practice. De pildă, nu m-aș fi gîndit niciodată să realizez un... aeromodel. Și totuși, pentru că aici fiecare a trebuit să lucreze, prin rotație, în toate atelierele, am realizat și eu ceea ce nu gîndeam că voi reuși. Am descoperit că pot fi foarte meticuloasă. Mă gîndesc ca în unitatea mea, de la Școala generală nr. 17, să-i conving pe colegi să încerce să realizeze și lucruri de care ei nu se cred în stare. Sînt sigură că mulți vor avea surprize plăcute.»

NARCIS JELER, Tg. Mureș. «Zilele de tabără au trecut nemaipomenit de repede. De ce? Pentru că în fiecare zi am avut o activitate neobosită, întreruptă doar de... gustoasa masă și timpul de odihnă. Toată lumea și-a concentrat cît mai bine, cît mai logic gîndurile și așa am reușit să ne spunem cu toții ce doream fără să așteptăm să înceapă freamătul sau chiar plictiseala. Într-un cuvînt, apreciez punctualitatea și eficacitatea cu care ne-am desfășurat tot ceea ce ne propusesem. In școala mea, mi-ar plăcea un cabinet de muzică — cu unele instrumente realizate chiar de pionieri — așa ca acesta de la Casa de copii, unde avem tabăra.»

MARIA IONESCU, com. Săcelu, Gorj. «Colegii mei din comună sînt pasionați de arheologie. M-am bucurat văzînd aici că și alți pionieri găsesc în această îndeletnicire multă satisfacție. Unora le-am propus un schimb de experiență. Ne-am simți ca niște adevărați istorici. În orice caz, ideea mi-a venit aici. Cred că o voi realiza în unitate. Avem și un muzeu arheologic în școală.»

IONUȚ POPOVICI, Nalbant, Tulcea, «Idei, propuneri s-au făcut auzite multe. După părerea mea, fiecare, în funcție de școală, de localitate, de preferințele colegilor poate încerca aplicarea unora dintre ele. Eu, de pildă, m-am convins cît de utilă poate fi în unitate o stație de radioamplificare. Și chiar dacă nu sîntem decît 200 cu toții, și cu șoimii patriei, eu cred că tot vom fi capabili de această realizare.»

Bravo, judoca!

Constantin Cremene, primul campion al actualei ediții a Festivalului, după «bătălia» victorioasă și înainte de-a urca pe podium.

În zilele de 22 și 23 decembrie anul trecut s-a desfășurat, în sala Floreasca din Capitală, cea de-a doua ediție a Festivalului pionieresc de judo, organizat de către C.N.O.P. cu sprijinul Federației române de specialitate. Cu acest prilej, cei aproape 300 de pionieri și școlari din întreaga țară au oferit un frumos spectacol sportiv pentru care-i felicităm din toată inima.

În numărul viitor veți putea găsi un amplu fotoreportaj de la această reușită competiție sportivă a copiilor.

PACE

PENTRU TOȚI COPIII LUMII!

La Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România a avut loc vernisajul expoziției republicane de artă plastică «Pace pentru toți copiii lumii» organizată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor. Au fost prezentate peste 100 de lucrări de desen, pictură, grafică și pictură pe sticlă, selectate din miile de creații de artă plastică ale pionierilor și școlarilor din întreaga țară, dedicate luptei pentru dezarmare, pace și prietenie între popoare.

Expoziția s-a constituit într-o expresivă dovadă a dragostei, recunoștinței și devotamentului tinerei generații față de patrie și partid, față de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, pentru minunatele condiții de muncă, viață și învățătură asigurate copiilor din patria noastră.

Prin tematica lucrărilor, pionierii plasticieni dau expresie dorinței lor de a fi pace pe pămînt, hotărîrii lor de a acționa, alături de întregul nostru popor, împotriva tendințelor războinice de distrugere a viitorului omenirii, sentimentelor de caldă prietenie si solidaritate cu toți copiii lumii.

În «stagiunea» de vacanță, membrii cercului de artă dramatică de la Școala generală nr. 13 — Arad au prezentat spectacolul cu Harap Alb, după cunoscutul basm al marelui povestitor humuleștean.

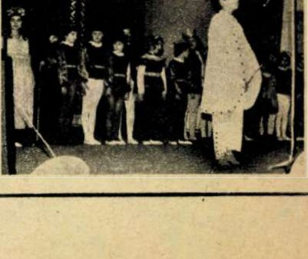

BUCURII ÎN ORĂŞELELE COPIILOR

Cronica atît de bogată a vacanţei de iarnă a consemnat acţiuni deosebit de atractive şi instructive. Cluburile de vacanţă v-au oferit cadrul desfăşurării unor interesante activităţi politico-educative şi cultural-sportive. Traseele vacanţei v-au condus în această perioadă, în excursii şi drumeţii pe cărările patriei sau v-aţi întîlnit cu colegii voştri în tabere de instruire şi odihnă. Bineînţeles, vacanţa a avut şi propria ei stagiune artistică pionierească, iar întrecerile sportive au desemnat noi performeri în cadrul etapei de iarnă a «Daciadei». Ampla acţiune dedicată luptei pentru pace — «Porumbelul păcii» — a fost finalizată în aceste zile de ianuarie în toate judeţele ţării şi în municipiul Bucureşti.

Multe «călătorii» de vacanţă au demarat spre veselele orăşele ale copiilor. Alăturat, fotoreporterii noştri vă oferă imagini dintr-unul din orăşelele copiilor bucureşteni.

Frumoase şi bogate zile de vacanţă pionierească, aşadar, recompensînd efortul vostru de şcolari sîrguincioşi, pregătiţi, fireşte, acum pentru asaltul noului trimestru de muncă, de învăţătură, cu proaspete forţe şi cutezătoare elanuri.

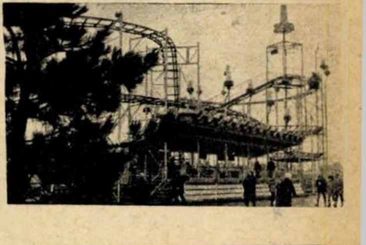

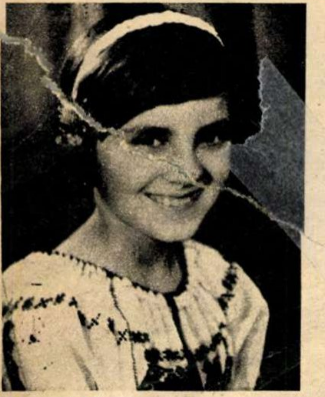

Copiii... văzuţi de copii!

«Şi ce fată frumuşică are mama...» pare să zică Simona Sasz, *de la Şcoala generală nr. 7, Hunedoara, membră a cenaclului pionieresc* **«Muguri».** *Portretul cu dedicaţie, făcut Simonei, îi aparţine cunoscutei noastre corespondente hunedorene, pioniera Marcela Brustur.*

telefon
vacanţa

Cîntece, voie bună, lumini, glume, muzică, costume multicolore, măşti lucrate cu migală — toate la un loc au dat o notă de mare veselie «Carnavalului iernii» la care am participat, împreună cu numeroşi colegi în sălile Casei pionierilor şi şoimilor patriei, Piteşti. Printre momentele de atracţie ale carnavalului nostru s-au numărat dansul măştilor, programele artistice surpriză, pregătite de participanţi,şi concursurile organizate ad-hoc.

pionier-reporter
GEANINA MĂRĂŞOIU,
Subredacţia pionierească Argeş

DEVA

Pionierii reporteri ai subredacţiei «Voci tinere» din municipiul Deva, ne-am aflat zilele acestea peste tot, acolo unde iarna, cu bogata ei paletă de bucurii şi-a dat întîlnire cu copiii. Am participat la serbările pionereşti prilejuite de deschiderea «Orăşelului copiilor», unde ne-am întîlnit cu toţii, cu Moş Gerilă, care a descins dintr-o sanie trasă de... doi iepuraşi. Încă o zi şi... un nou subiect de reportaj: tradiţionala serbare «Bucuriile iernii» la care am avut ca invitaţi de onoare cîţiva reputaţi actori de comedie printre care şi Ion Lucian. Apoi. rînd pe rînd, pe scenă s-au perindat dansatori, cîntăreţi şi colindători, cu toţii pionieri, colegi de-ai noştri. Acum petrecem într-o tabără de iniţiere pentru schi din munţii Retezat. Vacanţa noastră, a pionierilor din Deva, este plină de bucurii şi surprize pe care ni le oferă taberele organizate în Munţii Apuseni şi Bucegi. frumoasele şi atractivele programe ale cluburilor de vacanţă.

pionierii-reporteri
ALINA PÎRVU şi
LIGIA ANGHELESCU

O DISPUTATĂ ÎNTRECERE

...electronică a avut loc, în aceste zile ale vacanţei, la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Cluj-Napoca. Timp de aproape două ore, pasionaţii de electronică ce activează la atelierul de construcţii radio-TV s-au întrecut «pentru cel mai bun montaj electronic».

La sfîrşitul concursului, participanţii au fost viu aplaudaţi de asistenţă formată din colegii şi prietenii harnicilor electronişti.

UN MOŞ GERILĂ NEOBIŞNUIT

Foileton

— Cine e? întrebă profesorul, deschizînd uşa.

— Eu, tovarăşe diriginte! Nu mă recinoaşteţi?! Sînt Moş Gerilă! Barbă lungă am, şubă am, desagă cu daruri am. Clasic! Oi fi cam mărunţel, dar statura nu e lucrul cel mai important. De ce vă miraţi? Moş Gerilă vine la toată lumea, deci şi la profesori! Cald mai poate să-mi fie cu barba asta, dar sînt sigur că mă înţelegeţi fiindcă la serbarea şcolii chiar dumneavoastră aţi fost Moş Gerilă! Trei ore aţi stat pe scenă şi aţi oferit daruri fiecărui elev şi aţi discutat cu ei. Da' ce mult şi mai ales ce frumos aţi discutat! Cu Tonel Floroiu aţi discutat despre fotbal şi despre geamul acela care s-a spart acum o săptămînă. Nimeni nu ştie cine l-a spart, doar Tonel şi dumneavoastră, dar aţi fost delicat şi n-aţi pronunţat nici un nume şi i-aţi dat lui Tonel pachetul cu cartea «Istoria fotbalului» şi bomboane. Eu nu mi-aş fi... vreau să zic, eu nu i-aş fi dat lui Tonel aşa ceva! Nu i-aş fi dat nimic! Dar dumneavoastră aţi fost un Moş Gerilă excepţional de înţelegător aşa că este normal să se găsească un alt Moş Gerilă care, la rîndul lui, să vă bucure pe dumneavoastră! Eu sînt ăsta! Spuneţi-mi acum ce faptă bună aţi făcut în ultimul timp? A, sînteţi modest! Lăsaţi că ştiu eu şi singur, sînt un Moş Gerilă, nu?, şi Moş Gerilă trebuie să fie informat. Pot să dau şi un exemplu: înainte de teze, ne-aţi... adică i-aţi ajutat pe o grămadă să recapituleze la matematici. Ore de meditaţie. Zece zile la rînd. Cu Tonel, cu Sanda, cu Victor. Eraţi obosit,dar întotdeauna i-aţi aşteptat în cabinetul de matematică. Pe Victor, în ziua cînd n-a vrut să vină, l-aţi căutat la patinoar şi l-aţi urcat cu patinele în picioare în maşină şi l-aţi adus la şcoală şi uite aşa Victor a luat 8 la teză şi nici ceilalţi nu s-au făcut de rîs, dimpotrivă. Pentru felul în care a încheiat trimestrul, Sanda a primit de la Moş Gerilă un casetofon — e vorba de Moş Gerilă care vine la domiciliu.

Indiscutabil, e meritul ei, dar dacă ne gîndim cum învăţa înainte... Dumneavoastră aţi observat însă că îi place teatrul şi l-aţi rugat pe tovarăşul profesor de română să-i dea ei rolul acela splendid de inventatoare din piesa cea nouă. De-atunci Sanda învaţă zdravăn. Cum ar putea altfel să joace un rol de inventatoare? Ar fluiera-o toţi spectatorii! Dar să vezi şi să nu crezi: acum, nu numai în piesă, ci şi de-a adevăratelea citeşte cărţi tehnice şi rămîne ore întregi după cursuri în ateliere. Vrea să inventeze ceva chiar în realitate, nu doar în piesă! Nu e prea îndemînatică, dar o ajut... o ajută Tonel. E drept, el se cam lăsase de tehnică... mai cu fotbalul, mai cu plimbările... dar cineva trebuie s-o ajute, nu? Şi Tonel, care-a învăţat de la dumneavoastră că omul e obligat să fie săritor la nevoie, s-a gîndit că e momentul să intervină. Aşa că, tovarăşu' diriginte, eu, în calitate de Moş Gerilă, vă fac cadou această fotografie înrămată. În ziua aceea, Victor simţise ceva şi venise cu aparatul la el, a făcut poza pe ascuns! Este exact clipa în care tovarăşul director, venit în clasă după ultima oră dinaintea vacanţei, v-a felicitat pe dumneavoastră şi pe elevi pentru terminarea trimestrului fără nici o corigenţă. Victor ar fi vrut ca poza să fie color, dar n-a avut film. Sanda a zis că o colorează ea de mînă dar eu... adică Tonel, că eu sînt Moş Gerilă!, a spus că e mai bine să rămînă aşa: culoarea i-o vor da amintirile. Pe verso-ul tabloului s-au iscălit toţi elevii! Şi toţi tovarăşii profesori! Şi toţi părinţii! Şi la mulţi ani!

OVIDIU ZOTTA

COPIII PATRIEI
UREAZA
LA MULȚI ANI
TOVARAȘEI
ELENA CEAUȘESCU

Pe drum de glorie, Tot înainte!
Ni-s lege munca, cinstea, omenia.
Ne-nvață, ne veghează și ne cresc
Partidul, Ceaușescu, România.

Tovarășei Elena Ceaușescu, noi, copiii,
Alese flori și gînduri dăruim.
Vestit savant și om politic, noi vă știm
Ca pe o fiică scumpă a României.

Noi, pionierii și șoimii patriei, toți copiii țării, vă adresăm, cu prilejul aniversării zilei Dumneavoastră de naștere, cele mai calde urări de fericire, ani mulți și putere de muncă în îndeplinirea înaltelor sarcini ce v-au fost încredințate de partid și popor.

În această zi de sărbătoare vă aducem omagiul nostru fierbinte Dumneavoastră, mult stimată tovarășă Elena Ceaușescu, care, alături de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit fiu al poporului nostru, vegheați cu grijă și dragoste părintească pentru ca noi, copiii patriei, să creștem și să ne formăm ca cetățeni demni ai unei țări libere și independente, să ne putem pregăti pentru viață, să devenim urmași de nădejde ai comuniștilor.

Strălucita Dumneavoastră activitate politică desfășurată încă din anii grei ai ilegalității, opera Dumneavoastră științifică de reputație mondială, neobosita activitate ce o desfășurați pentru înflorirea științei, culturii și învățămîntului din patria noastră reprezintă pentru noi — cea mai tînără generație a țării — un înalt exemplu de dăruire revoluționară, modelul luminos al adevăratului comunist, luptător neobosit pentru construirea socialismului și comunismului pe pămîntul României.

Exprimînd cele mai calde mulțumiri pentru minunatele condiții de viață și învățătură ce ne sînt create, vă asigurăm, stimată tovarășă Elena Ceaușescu, că pionierii și șoimii patriei vor face totul pentru a se pregăti și forma în spirit comunist, patriotic și revoluționar, pentru a-și însuși înaltele virtuți morale ale poporului nostru — cinstea, hărnicia, omenia, dragostea de patrie și dorința de pace.

Copiii de pe tot cuprinsul țării își îndreaptă cu emoție cele mai alese sentimente de dragoste și recunoștință către Dumneavoastră, mult stimată tovarășă Elena Ceaușescu, adresîndu-vă încă o dată din toată inima urarea de multă sănătate, fericire și noi succese în strălucita Dumneavoastră activitate consacrată înfăptuirii măreților idealuri ale socialismului și comunismului, bunăstării și progresului națiunii noastre.

LA MULȚI ANI!

GÎNDURILE NOASTRE DE RECUNOȘTINȚĂ

Doresc din inimă tovarășului Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit prieten și îndrumător al copiilor țării, tovarășei Elena Ceaușescu care ne veghează cu dragoste copilăria, multă sănătate și fericire împreună cu tradiționalul «La mulți ani!»

Îmi amintesc și acum cu emoție de clipele de neuitat din toamna anului trecut, cînd tovarășul Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită de lucru pe meleagurile noastre. Pentru mine, pentru toți colegii, cuvintele calde, din inimă, adresate atunci de secretarul general al partidului nouă, celor ce trăim în această parte a țării, ne-au dat un puternic imbold de a munci și învăța mai bine.

Împreună, toți pionierii din unitatea noastră ne străduim să obținem rezultate și mai bune la învățătură. De asemenea, prin munca noastră vom contribui alături de părinți, la înflorirea localității noastre și vom participa cu bune rezultate la activitățile de muncă patriotică — ce oglindesc hărnicia, bucuria de a munci, dragostea pentru pămîntul nostru strămoșesc.

Carmen Bojuc
Negrești-Oaș

URARE

Tovarășei ELENA CEAUȘESCU, la aniversarea zilei de naștere

Tovarășă de viață și de luptă
A celui mai iubit bărbat al țării,
Ți-aducem drept prinos cîntarea noastră
Să se audă-n largurile zării.

Cu dragoste de mamă ne-nconjori
Și ne veghezi ca zborul drept să fie,
Să creștem demni sub mîndrul tricolor,
Să apărăm străbuna noastră glie.

Noi toți copiii țării, azi, în cor,
Din inimi vă urăm la aniversare:
Să ne trăiți ani mulți și fericiți
Și-n viață s-aveți parte doar de soare!

Ciprian Stoica
Școala generală nr. 29,
Galați

Creștem cutezători sub cerul patriei înfloritoare

Noi învățăm să ne bucurăm de lumina soarelui, noi ne înălțăm cu încredere și cutezători frunțile tinere către cerul limpede al patriei noastre înfloritoare. Am învățat să ne bucurăm de troienirea primăvăratică a florii de cireș, să iubim aurul lanului de grîu și pîrguirea fructelor în toamnă. De aceea, în numele copilăriei noastre atît de pline, al prieteniei ce leagă sufletele noastre, ale tuturor copiilor pămîntului românesc, înălțăm cuvînt de caldă recunoștință celor care cu dragoste și grijă ne ocrotesc, ne ajută să creștem puternici, demni și temerari: tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu.

Pașnic ninge aici, în Țara de Sus... Și fie ca niciodată din înalt să nu se cearnă decît zglobii fulgi de zăpadă, decît raze de lumină!

Carmen Dumitriu
Școala generală nr. 4,
Suceava

RETORTELE GIGANTICE ALE CHIMIEI

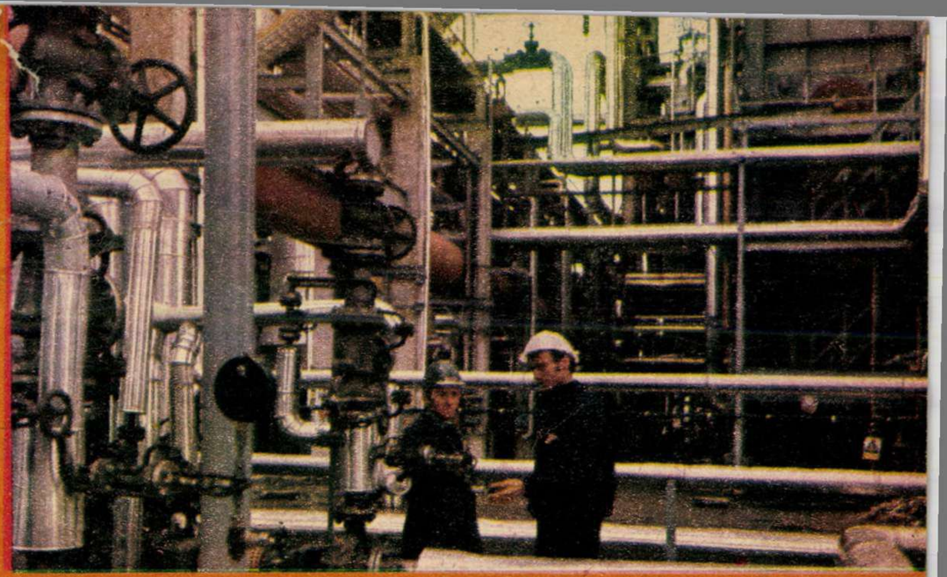

Trăim în secolul chimiei. Aproape nimic nu se produce astăzi fără ca într-o etapă sau alta a ciclului de fabricație să nu intre în joc posibilitățile uimitoare ale acestei știin[illegible]ansformărilor de necrezut. Nic[illegible]r fi oare de conceput reco[illegible]ă aportul îngrășămintelor ag[illegible]omobilele — ale căror anv[illegible] sînt produse din cauciuc sintetic, în vreme ce mereu alte repere ale lui se realizează din mase plastice —, nici televizoarele — căci semiconductoarele, ca și alte componente de bază ale aparatelor electronice poartă semnătura industriei chimice.

Un drum bine ales

Înflorirea multilaterală a economiei unei țări presupune astăzi cu necesitate dezvoltarea și a unei vaste industrii chimice. Această idee apare cu pregnanță în concepția științifică a tovarășului Nicolae Ceaușescu privind dezvoltarea multilaterală a României și ocupă un loc de primă mărime în programul Partidului Comunist Român.

◆

Faptele dovedesc valabilitatea acestui principiu. Numai în deceniul 1971—1980 au început să producă 1 300 de noi capacități chimice de înaltă tehnicitate, iar în 1981 se aflau în diferite faze de execuție alte peste 600 de asemenea capacități productive. În cincinalul 1981—1985, industria chimică va cunoaște un ritm de creștere foarte înalt — 10,2 la sută pe an —, ceea ce va face ca această ramură productivă să realizeze în 1985 o producție cu 62,7 la sută mai mare decît cea a anului 1980.

Dezvoltarea fără precedent la noi a industriei chimice se bazează pe o riguroasă fundamentare științifică.

Industria chimică dispune în România de o puternică bază proprie de materii prime, care poate asigura înflorirea ei nestînjenită. În același timp, chimia este cea mai în măsură să valorifice superior aceste resurse, întrucît specialiștii acestei industrii știu mai bine ca oricine să facă astfel încît și ultimul subprodus să devină util.

Țara noastră dispune de o excelentă școală științifică și tehnică de chimie, cu bune tradiții și prestigioase succese contemporane, capabilă să ofere industriei de specialitate soluții moderne și tehnologii de mare valoare și eficiență. S-a ținut seama, de asemenea, de faptul că dezvoltarea chimiei se răsfrînge favorabil asupra înfloririi tuturor ramurilor economiei naționale, în primul rînd asupra agriculturii.

Caracterul profund modern și actual al concepției românești asupra rolului industriei chimice în dezvoltarea întregii economii își găsește confirmarea, în aportul chimiei la mersul impetuos al revoluției tehnico-științifice contemporane.

Eficacitate și valoare

Chimia românească își aduce din plin contribuția la realizarea cincinalului 1981—1985. O face orientîndu-și cercetările către sarcinile majore ale producției, punînd la dispoziția industriei tehnologii originale de mare eficacitate, care conduc la obținerea unor produse competitive pe plan mondial. Întregul progres al industriei noastre chimice se bazează pe cuceririle științei românești.

Orientarea cercetării în chimie, organizarea ei modernă, cuceririle ei științifice, care se bucură de o largă recunoaștere internațională, sînt legate de activitatea tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu, personalitate de frunte a științei contemporane. Cercetarea îndrăzneață, creatoare, legată permanent de necesitățile industriei — caracteristici care se regăsesc în activitatea tuturor unităților Institutului Central de Chimie — a condus la rezultate ce fac cinste științei noastre.

Printre preocupările cele mai actuale ale chimiei românești se numără obținerea unor produse de mare necesitate cu consumuri energetice reduse, participarea la crearea surselor alternative de energie — de pildă, prin punerea la punct a tehnologiilor de gazeificare a cărbunelui —, sporirea gradului de prelucrare a petrolului și gazului metan, obținerea de sortimente noi, superioare de mase plastice, de fibre și fire artificiale, crearea de îngrășăminte chimice de mare eficiență, de noi medicamente, coloranți, detergenți și alte produse necesare vieții și activității economice ale țării.

Ca urmare a acestor preocupări, în cursul cincinalului actual România își va asigura cu forțe proprii cea mai mare parte a produselor chimice. Producția de fire și fibre chimice va crește de 2,2 ori, cea de cauciuc sintetic, mase plastice și alte produse macromoleculare de bază — de peste 2 ori, cea de medicamente — de 3 ori.

În 1985, România își va acoperi din producție proprie 99 la sută din necesarul de fire și fibre sintetice, 98 la sută din anvelope, 92 la sută din cauciucul sintetic, 90 la sută din coloranți, aproape întreg necesarul de îngrășăminte chimice, lacuri, vopsele ș.a. La data amintită, chimia românească va furniza, împreună cu industria construcțiilor de mașini, aproape 60 la sută din exporturile țării.

Aceste perspective strălucite ale chimiei românești reprezintă nu numai un motiv de mîndrie, ci și o invitație adresată tineretului, copiilor, de a-și orienta opțiunile profesionale spre multiplele compartimente ale universului chimiei, care așteaptă aportul temerar și original al viitorilor muncitori și specialiști care sînteți voi înșivă. De la laboratorul școlar la retortele gigantice ale combinatelor chimice drumul este drept și deschis fiecăruia dintre voi. Cutezați!

Fiii chimiștilor de pe Trotuș

Fără îndoială, orașul de pe Trotuș se bucură de privilegiul tinereții. El se înscrie printre cele dintîi orașe tinere ivite în noua geografie urbanistică a țării și deține totodată statutul primelor cetăți ale chimiei românești. Generații de chimiști au crescut și muncesc aici. Fiii lor se pregătesc să preia ștafeta. Ochii lor sînt larg deschiși spre viitor. Ei îl prefigurează însă nu numai prin cutezanța proiectelor de viață, ci și prin virtuțile penelului și ale culorilor. Ei, copiii-pictori, au conferit orașului lor o tradiție; de 15 ani el se bucură de un real prestigiu artistic certificat de numeroase premii naționale și internaționale cucerite de binecunoscutul cerc de pictură «Ion Diaconescu» de la Școala generală nr. 5.

Aflați acum în plin șantier plastic, ei decorează una dintre sălile Bibliotecii municipale cu o friză (de 10 mp) reprezentînd o suită de medalioane — miniaturi de carte. O nouă... «probă de foc» după ce abia au încheiat lucrul la prima frescă din propria lor școală. Frescă reunind cinci registre tematice — «Anotimpurile», «Noi în anul 2000», «Transplant de inimi la — roboți», «Stejarul din Borzești» și, desigur, frumoasa scenă cu... cai care aparține celui mai tînăr pictor al cercului — proaspătul pionier Victor Popescu. Imaginea pe care v-o prezentăm reproduce o secvență din această frescă. În proiect — o nouă lucrare de artă monumentală ce va urma firul legendei și al baladei românești.

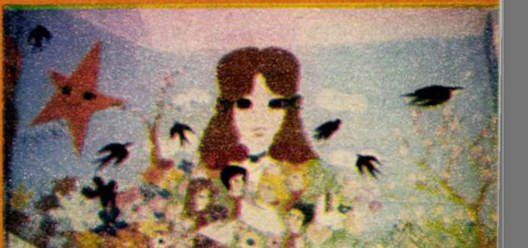

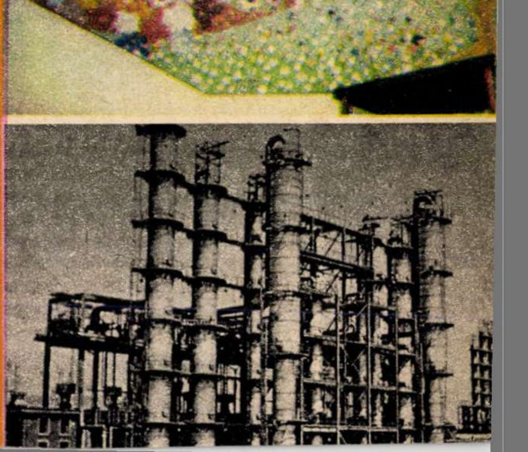

Pe onoarea mea

Sînt unii copii norocoşi... Dar, ştiţi, norocoşi nevoie mare. Găsesc o mulţime de lucruri. Ei bine, eu nu sînt norocos, şi pace. Iată, am zece ani, dar n-am găsit în viaţa mea nici măcar un capăt de aţă. Ba, să nu mint: am mai găsit şi eu cîte ceva — o tinichea, un mosorel sau cîte o cutie de chibrituri... goală. De pierdut am pierdut. Am pierdut, de pildă, anul trecut, un briceag cu vreo zece tăişuri. Ţin minte, avea la capăt o lamă aşa de sucită, de nu se dumirea nimeni la ce-o fi de folos. Unul zicea că-i pentru cutii de conserve, altul că-i cuţit de cizmar, altul că-i pentru tăiat unghiile. Şi uite aşa, trecea briceagul meu din mînă în mînă şi toţi se minunau. Ştiu că la un moment dat, tocmai cînd intra în clasă tovarăşul profesor, a ajuns la Stănică. În timp ce tovarăşul profesor explica lecţia, eu mă gîndeam la cuţitaş. Spre sfîrşitul orei, dădusem de rostul tăişului: fără îndoială era pentru tras şi şireturile la mingiile de fotbal. De abia ieşi tovarăşul profesor din clasă, că m-am şi repezit la Stănică:

— Dă-mi puţin briceagul — zic.

— Care briceag? mă întrebă el, făcînd ochii mari.

— Păi... briceagul meu... era la tine. Căscă ochii şi mai mult!

— La mine?! Nici nu l-am văzut... Pe onoarea mea... O fi căzut pe sub bancă.

Sub bancă nu era.

— Poate printre duşumele.

Aş, între duşumele n-ar fi putut intra nici un ac... Ce să vă mai spun? S-o fi evaporat!

După cîteva săptămîni, îl văd pe Stănică cioplind ceva în fundul curţii cu briceagul meu.

— Stănică, ce-i cu briceagul ăsta?

S-a bîlbîit vreo două-trei minute, apoi mi-a spus repede:

— L-am găsit, zău că l-am găsit. Nu mă crezi? Pe cuvîntul meu că l-am găsit... Îmi dau cuvîntul de onoare...

De, norocos băiat!

Altădată mi-a dat tata o lanternă. Am dus-o la şcoală. Copiii n-o mai lăsau din mînă. Le plăcea tuturor, şi mai ales lui Stănică. Ce-i drept, era o lanternă grozavă. Nu ştiu dacă aţi mai văzut una asemănătoare. Apăsai pe un buton şi se vedea verde, mai apăsai o dată şi devenea roşie, apoi albastră. De abia aşteptam să vină seara să o încerc. Seara a venit, dar eu nu mai aveam lanternă. Mi-a spus Stănică c-a văzut el pe cineva învîrtindu-se în pauză pe lîngă banca mea. Pe urmă am venit la şcoală cu un rulment... Ştiţi, din ăia cu bile. Îl aveam de la trotinetă. Ei bine, nu l-am lăsat din mînă un minut. Do[illegible] o clipă cît mi-am scos mîncare[illegible]dan. Dar cînd scot brînzo[illegible], ia rulmentul de[illegible] să-l caut pe sub ba[illegible]ieri. Mă uit iar pe bancă: dispăruse şi brînzoaica. Am plecat acasă plîngînd.

— Aşa-ţi trebuie — mi-a spus mama. De ce-ţi cari toate lucrurile la şcoală?

Avea dreptate mama. «Nu mai duc nimic la şcoală» — mi-am zis. Nici stiloul cu peniţă de aur ce străluceşte aşa de frumos, nici creioanele colorate, nici muzicuţa. Dar colecţia de timbre tot am dus-o. Am o colecţie straşnică: cu timbre triunghiulare şi în romb, şi... fel de fel. Am vreo patru sute. Mă ţineam toată vara după factorul poştal pe străzile din cartier. Cum suna la o poartă şi dădea vreo scrisoare, răsăream din spatele lui.

— Vă rog, îmi daţi mie timbrele? Apoi le dezlipeam frumos în apă căldicică, le uscam, şi gata. Am făcut rost şi de-o lupă. Au mai văzut băieţii timbre, dar nu cu lupa.

Nu mă lăsa inima să nu le arăt covoarele olteneşti, sau avioanele, sau cerbii de pe timbre, toate mărite. Să fi văzut cum îşi treceau lupa din mînă în mînă. Priveau timbrele, apoi unghiile, nasul... Toată după-amiaza ne-am distrat, dar la plecare... lupa nicăieri. Am căutat-o de am căpiat şi eu şi Stănică. N-o găseam şi pace. Şi unde n-am căutat-o? Avea Stănică ăsta nişte idei... În sobă, în ghivecele de flori, în globul electric. Zicea că hoţii ascund lucrurile furate unde nici cu gîndul nu te gîndeşti. La un moment dat, cînd se întindea el să caute pe sub podiumul catedrei, văd coada lupei în buzunarul lui de la spate. Îmi zice fără să roşească:

— Asta o căutai? Păi, de ce nu spui, mă? Pe cuvînt de onoare că am găsit-o...

Norocos... cum spuneam, eu n-am găsit niciodată nimic. Şi el? Să te cruceşti, nu alta. Uite: zilele trecute a fost adus la colţul viu un scatiu de toată frumuseţea. Avea nişte pene... o bogăţie. Şi toată ziua cînta. Îl hrăneam cu toţii. Şi ce nu-i aduceam! Chiar alaltăieri văd pe Nicu dintr-a-ntîia că scoate ceva rotund din băsmăluţă. Ce credeţi că era? O gogonea murată.

— Păi ce? zice el. Numai dulciuri? Poate că vrea şi ceva acru.

Ieri, colivia goală... Zburase scatiul? Dar pe unde? De abia îşi scotea ciocul printre sîrmele coliviei. Atunci?

Noroc de Stănică. Azi-dimineaţă, cînd îi face tovarăşul diriginte o vizită acasă, scatiul cînta sub pat la el. Ce se întîmplase? Pe unde zburase? N-are nici o însemnătate. Principalul este că Stănică l-a găsit. Chiar adineauri, cînd m-am despărţit de el, mi-a spus-o foarte serios.

— Nelule, pe onoarea mea că l-am găsit.

Norocos. Atît de norocos, încît, dacă o să-l ţină tot aşa, nu m-aş mira să găsească într-o zi nu numai cărţile din biblioteca şcolii, nu numai bufniţele împăiate din muzeu, ci chiar microscopul sau aparatul de fotografiat din laborator.

Deşi eu trag nădejde să-l oprim la timp, cinstit şi hotărît, pionereşte. Pe onoarea mea...

M. SÂNTIMBREANU

Omul de zăpadă

Pentru Şerban, primul om de zăpadă din viaţa lui a fost făcut în curtea casei din strada Visarion. Avea numai patru ani; Dinu împlinise şase şi Lucu opt. Era o iarnă frumoasă, cu zăpadă moale şi afînată, cu pomii încărcaţi aproape ca-n povestirile lui Andersen. Îmi amintesc totul parcă s-ar fi întîmplat ieri-alaltăieri.

Copiii s-au organizat, au şuşotit aproape un ceas, făcîndu-şi planul unde să-şi înceapă lucrarea, adică Omul de zăpadă. Mai văzuseră asemenea oameni, în cărţi (colorate), în filme, ba şi prin alte ogrăzi, la alţi copii, ştiau cum să-l facă, dar doreau ca Omul lor să fie altfel, mai frumos şi mai deosebit. Lucu se gîndise chiar să-l fotografieze şi să-i aşeze poza în album.

După ce şi-au ales locul (sub un măr din curte) au început să strîngă zăpadă; Lucu era constructorul, iar cei mici ajutoarele care aduceau materialele. Zăpadă aveau destulă, puteau face chiar o sută de oameni; fiecare bulgăr se lipea acolo unde îl aşezau de parcă era uns cu clei. Au cărat ei zăpadă, au ridicat Omul, i-au modelat capul şi umerii, i-au făcut un fel de manta mare ca să-i acopere spatele. dar greutăţile de-abia de aici înainte începeau: Omul nu avea mîini, nu avea căciulă, nu avea nas, nu avea ochi şi gură, nu avea nasturi la manta. Pentru mîini au luat din bucătărie şi din garaj două mături (cu coadă), pentru căciulă au găsit în dulap o oală roşie, pentru nas le-am dat un ardei roşu, uitat prin cămară. Pentru ochi, pentru gură şi pentru nasturi le trebuiau cărbuni şi noi nu aveam, pentru că ne încălzeam cu gaze la sobă. S-au dus prin vecini şi au găsit şi cărbuni, aşa că pînă la urmă, Omul avea de toate, şi ochi, şi gură şi nasturi.

Să-i fi văzut ce mîndri erau de opera lor! Făcuseră un om nemaipomenit! O asemenea minune nu văzuseră nici în cărţi şi nici la cinematograf. Ne-au chemat pe toţi să-l vedem, pe toţi ai casei şi chiar pe vecini. Toţi trei se simţeau autorii unei statui lucrate cu mare artă şi erau atenţi dacă trecătorii de pe stradă se opreau să le admire opera. Şi, într-adevăr, unii se opreau.

Au stat pînă seara, tîrziu, tot privindu-l; ba Şerban m-a rugat să las aprins toată noaptea becul din faţa casei «să nu-i fie Omului urît pe întuneric». Şi l-am lăsat aprins.

Dimineaţa, la lumina zilei, urma să-l şi fotografiem.

La masă, seara, a fost vorba numai despre Omul de zăpadă. Copiii au mîncat cu poftă, munciseră, doar, şi se pregăteau de culcare, cînd vocea crainicului de la radio anunţă timpul probabil, avertizîndu-ne că va scădea temperatura. La auzul acestei ştiri Şerban a tresărit, întrebîndu-mă cu vocea pierdută:

— Dar Omului n-o să-i fie frig?

— Nu, i-am răspuns eu, Oamenilor de zăpadă nu le e frig niciodată.

S-au culcat tîrziu, după ce au mai discutat, fiecare din patul lui, despre Omul lor.

Dimineaţa, Lucu putea să doarmă liniştit, avea şcoală după masă, dar Şerban şi Dinu trebuiau să fie la ora 8, la grădiniţă. I-am sculat, au mîncat, s-au îmbrăcat în uniforme şi am ieşit în vestibul să ne îmbrăcăm cu paltoanele. Dinu şi-a luat paltonul din cuier şi cizmele şi s-a încotoşmănat ca un motănaş, dar Şerban nu-şi găsea paltonul. La început am crezut că nu-l mai are, că-l uitase pe undeva, dar privind pe geam, în curte, spre mărul din faţa casei mi s-a lămurit misterul. Omul de zăpadă era îmbrăcat cu paltonul lui Şerban, L-am privit cu ochi mustrători. dar copilul mi-a răspuns:

— Aseară, după comunicatul de la radio, m-am dus şi i l-am pus pe umeri, să nu-i fie frig...

Am luat paltonul, l-am scuturat de zăpadă, l-am încălzit pe sobă şi l-am dat apoi proprietarului ca să nu întîrzie de la grădiniţă.

Cînd s-au întors, după-amiază, Omul lor de zăpadă îi aştepta neschimbat; soarele îi lustruise puţin faţa, dîndu-i o înfăţişare şi mai omenească...

EMIL MANU

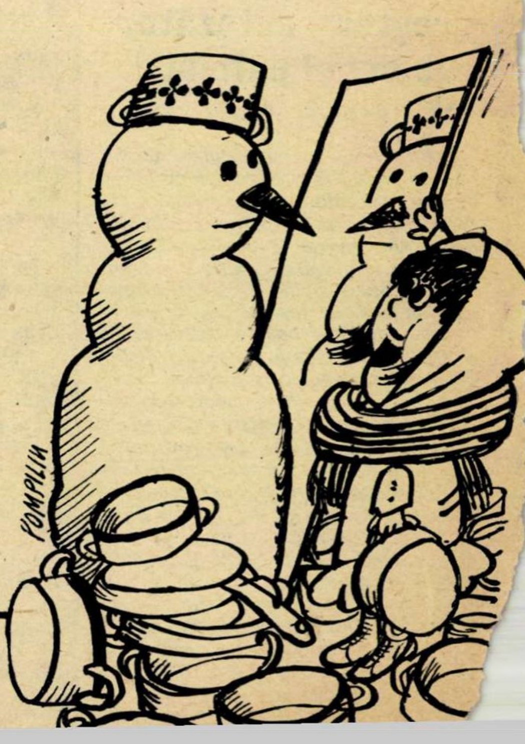

CLUB 14

Căutătorii de oglinzi

> **«A te cunoaşte, examina, aprecia critic, obiectiv şi corect pe tine însuţi, a învinge subiectivitatea de care sînt legate atîtea primejdii, a fi propriul tău judecător, este un lucru deosebit de greu. Foloasele acestei izbînzi, însă sînt pe măsura obstacolelor învinse.»**
>
> Prof. univ. dr. docent
> **ANGHEL MANOLACHE**

Le spun celor şase pionieri: «Numiţi un coleg de clasă, de şcoală, despre care toată lumea are numai păreri foarte bune». Numai doi dintre ei indică acelaşi nume (Andrei Gabriel dintr-a VII-a). În cele din urmă şi ceilalţi sînt de acord, da, Gabriel este o alegere nimerită. Şi începe caracterizarea: învaţă foarte bine, este disciplinat, îşi ajută colegii, este un bun coleg etc. Mă opresc la ultima precizare: **este un bun coleg** — şi începem s-o analizăm mai amănunţit. Le vine greu să relateze cazuri concrete care să dovedească această calitate, dar cîteva precizări tot se aud: «nu vorbeşte urît niciodată» (Răduţă); «se poartă la fel de bine cu toată lumea» (Culea Cătălin); «e cumsecade şi nu supără pe nimeni» (Gocan Radu); «e iubit de colegi, mi-am dat seama atunci cînd am condus adunarea de alegeri la detaşamentul lor, deşi el n-a fost ales» (Florea Cristina) etc.

Mi-a produs oarecare mirare faptul că un coleg atît de bun — după opinia tuturor celor din jur — un elev eminent, ajunge să nu întrunească majoritatea de voturi a unei adunări de alegeri...

*

Redactor: Şi a fost ales Voicilă?

Gabriel: Da. Cu 6—7 voturi în plus.

Cei doi sînt colegi de bancă — şi colegi buni. Sigur, Gabriel putea fi ales la fel de bine aşa cum a fost ales Voicilă, întotdeauna însă trebuie să căutăm explicaţia comportării celorlalţi faţă de noi şi **în propria noastră comportare,** în propriul caracter. Voicilă e bun, poate fi foarte bun — dar mie ce îmi lipseşte? — iată întrebarea pe care, în sinea lui, şi-a pus-o Gabriel — băiatul despre care toată lumea are numai păreri foarte bune.

— Se întîmplă uneori ca în legătură cu vreun incident petrecut în clasă, tovarăşii profesori să se adreseze deopotrivă lui Voicilă ca şi mie. De obicei, eu nu mă reped să-mi dau părerea, Voicilă însă, da. Credeam că e mai colegial aşa cum procedez eu, că nu e bine să te pui rău cu cei din jur; să nu creadă cumva că procedezi astfel pentru că ai o funcţie în detaşament sau unitate.

— Credeai, deci, că popularitatea ta se datorează acestei cumsecădenii, nu?

— Într-un fel aşa şi era. Mulţi mă stimau şi mă stimează fiindcă sînt «băiat bun», fiindcă nu-i «spun». Constatasem că atunci cînd Voicilă spunea ceva, spunea pe drept. Mi-am dat seama, deci, că cei care l-au votat pe el pun mai mult preţ pe curajul de-a lua atitudine decît pe...

— Da, te înţeleg, Gabriel.

Ceilalţi cinci îl privesc cu surprindere: Cum? Gabriel, un băiat atît de bun, poate cel mai bun din şcoală, ales mereu în comandamentele detaşamentului, unităţii, răsfăţat — da, da! — răsfăţat deopotrivă de părinţi, profesori, prieteni, colegi — are păreri critice despre el însuşi?

O, ce bine ne fac părerile frumoase ale altora despre noi. Ale noastre înşine şi mai bine. «Nu-mi place să mă laud în faţa altora cu nimic» — îşi aminteşte Gocan declaraţia sa de mai înainte — dar parcă tot acum îşi aduce aminte că uneori acasă, uită să facă ceea ce i se spune dar... poate că nu uită, într-adevăr!!! «Simpatică — simpatică» — îşi aminteşte Cristina zîmbetul cu care o înconjoară toţi, de obicei — dar nu cumva uneori se grăbeşte? Cu cîte-o... teză. cu cîte-o vorbă insuficient gîndită? «Băiat săritor, se ţine de cuvînt — spune adevărul» — parcă aude despre sine Marin Ion — dar oare, întotdeauna? Cînd cu lustra aia spartă... acasă...?

*

Oglinda a fost inventată ca să ne vedem în ea chipul, făptura noastră fizică. Şi ea încearcă de sute de ani să ne facă plăcere. N-am inventat-o noi, cei care ne privim în ea, ci altcineva, cine ştie?

Dar pentru a ne vedea chipul interior?

Prieteni, inventaţi-vă singuri oglinda trebuincioasă. Învăţaţi-o să spună despre voi şi credeţi-o!

Dar mai ales, luptaţi să corectaţi tot ceea ce, dincolo nu e destul de luminos.

Ilie Traian

Un nume pentru viitor...

...mai precis Anca Avram, clasa a IV-a, Şcoala generală nr. 10 Bacău, campioană naţională la gimnastică ritmică, medii de 10 la toate obiectele şcolare.

— Cele două ore zilnice de antrenament nu te obosesc?

— Nu. Îmi place ceea ce fac.

— De cînd ai început gimnastica?

— Din clasa întîi, odată cu primele litere.

— Şi primele concursuri, primele succese?

— Am participat la mai multe concursuri, mai întîi între cluburile sportive şcolare, apoi la altele de nivel naţional. Am fost la Piatra Neamţ, la Bucureşti, la Vaslui şi la Bacău, dar pînă anul trecut, cînd am obţinut la naţionale primul premiu întîi şi prima medalie de aur am mai luat şi menţiuni şi premii doi şi trei.

Anca Avram învaţă, citeşte mult, se joacă aşa, ca toţi copiii, dar mai ales se... joacă «de-a gimnastica» şi i-ar mai fi plăcut să poată să studieze pianul.

— M-am convins, însă, că timpul nu îmi permite. Pentru a învăţa pianul, ai nevoie de alte ore de studiu pe zi! Am ales foarte curînd între pian şi gimnastică. Şi ascult cu plăcere concertele de pian.

E. Teodoru

SĂNĂTOȘI, VIOI, PUTERNICI

Programul pe 3 luni

Luna I

În prima lună veţi efectua exerciţiile din «lecţiile» VI şi VII (apărute în numerele 47/48 şi 49), după cum urmează: în prima săptămînă — lecţia a VI-a; în cea de-a doua săptămînă, lecţia a VII-a; în cea de-a treia săptămînă, lecţia a VI-a; în cea de-a patra săptămînă, lecţia a VII-a.

Luna a II-a

În luna a II-a, numărul de exerciţii creşte faţă de prima lună, dar numărul de antrenamente scade, reducîndu-se la trei pe săptămînă — lunea, miercurea şi vinerea sau marţea, joia şi sîmbăta, după preferinţă.

În prima săptămînă veţi efectua 3 antrenamente care conţin următoarele exerciţii:

— antrenamentul nr. 1 (luni sau marţi)

I — 2,4,6 IV — 20,22.
II — 11. V — 23.
III — 13,15.

— antrenamentul nr. 2 (miercuri sau joi):

I — 2,4,6. IV — 19,22.
II — 11. V — 23.
III — 13,16.

— antrenamentul nr. 3 (vineri sau sîmbătă):

I — 2,4,6. IV — 20, 21.
II — 11. V — 23.
III — 13,16.

În cea de-a doua săptămînă aveţi de efectuat tot 3 antrenamente:

— antrenamentul nr. 2 (miercuri sau joi):

I — 2,3,4. IV — 20,22.
II — 11. V — 25.
III — 13,15,16.

antrenamentul nr. 2 (miercuri sau joi):

I — 2,4,6. IV — 20,22.
II — 11. V — 25.
III — 13,14,15.

— antrenamentul nr. 3 (vineri sau sîmbătă):

I — 2,4,6. IV — 20,22.
II — 11 V — 25.
III — 13,15,16.

În cea de-a treia săptămînă veţi executa exerciţiile din prima săptămînă, iar în cea de-a patra (ultima), exerciţiile din cea de-a doua săptămînă.

Luna a III-a

Se va repeta întocmai programul recomandat pentru luna I-a, introducîndu-se în plus la fiecare antrenament un exerciţiu nou (nr. 27) care va fi executat întotdeauna după exerciţiile nr. 15 şi 18.

Exerciţiul nr. 27: Din poziţia culcat pe spate la podea sau pe o banchetă, braţele, cu gantere se duc în lateral cu revenire (fig. 27), 4 serii a cîte 10 repetări fiecare.

(va urma)

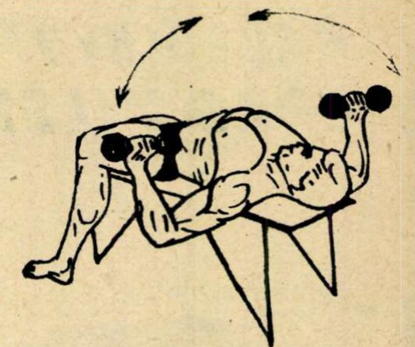

Fig. 27

PRECIZARE

În nr. 51—52/1981 al revistei, în grupajul «Secvenţe în dialog — Călătorii spre viitor» a apărut o eroare. Precizăm că în confruntarea dintre judeţele Dîmboviţa şi Braşov, echipajul dîmboviţean a fost cel cîştigător, la 4 puncte diferenţă faţă de cel al Braşovului. Încă o dată felicitări, dragi dîmboviţeni!

CUM S-A FORMAT PĂMÎNTUL?

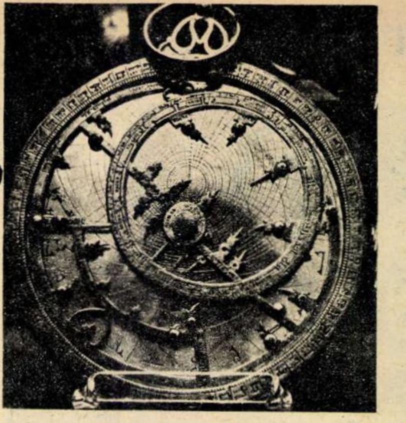

De milenii, omul contemplă întinderile imense ale continentelor și oceanelor, privește conturul planetei noastre umbrind suprafața Lunii în cursul eclipselor, cercetează în falii și canioane straturile geologice și urmărește, înfricoșat sau numai curios, revărsările de lavă datorate erupțiilor vulcanice. «Așa este Pămîntul, își spune omul. Dar cum s-a format el?»

Pași spre o teorie științifică

Preocupările privind cunoașterea Terrei urcă departe în timp. În secolul al XV-lea obscurantismul feudal domina încă lumea, dar un gînditor de talia lui Nicolaus Cusanus era convins că Pămîntul și aștrii cerești sînt alcătuiți din aceeași substanță. La începutul veacului următor, Copernic explica forma sferică a Pămîntului prin acțiunea mișcării de rotație a acestuia. Spre mijlocul secolului al XVIII-lea, filozoful german Immanuel Kant elaborează ipoteza conform căreia Pămîntul și întreg sistemul solar s-au format din pulberile unei nebuloase. Partea centrală a nebuloasei, mai densă, ar fi alcătuit Soarele, iar cea mai rarefiată, de la marginile ei — planetele. La finele aceluiași secol, astronomul francez Pierre Simon de Laplace construiește o ipoteză care prezintă formarea sistemului solar prin destrămarea unei nebuloase gazoase incandescente, aflată în rotație. În cursul acestui proces și din materia Soarelui abia format s-au rupt, sub efectul aceleiași mișcări de rotație, cercuri de materie, din care, treptat, s-au agregat Pămîntul și celelalte planete cu sateliții lor.

Multă vreme această ultimă ipoteză a dominat lumea științifică. Printre studiile care, direct sau indirect, au susținut-o se numără și cel elaborat în 1878 de matematicianul și astronomul român Spiru Haret asupra axelor mari ale orbitelor planetare.

În 1903, astronomul amator Ion Corbu dă publicității teoria sa cosmogonică, după care Soarele și-a format sistemul captînd, în cursul peregrinărilor sale prin spațiu, corpuri cerești mai mici, care în prezent formează planetele sale.

În 1917, astronomul englez J.H. Jeans publică o teorie conform căreia trecerea unei stele prin imediata apropiere a Soarelui a produs la suprafața lui o gigantică maree. Supus interacțiunii dintre cei doi aștri, norul de materie stelară s-a răspîndit în spațiu, alcătuind ulterior planetele.

În pas cu materialismul științific

În 1951, astrofizicianul sovietic O.J. Schmidt a formulat ipoteza formării sistemului planetar prin captarea de către Soare a unui nor meteoritic. Pămîntul și surorile lui, planetele, s-ar fi format astfel prin ciocnirea unui mare număr de meteoriți și unirea substanței din care aceștia erau alcătuiți.

Cam în aceeași perioadă, într-o carte a astronomului englez Fred Hoyle putea fi citită ideea după care Soarele a făcut parte cîndva dintr-un cuplu de stele (stea-dublă). Partenera Soarelui din sistem a explodat. Dezagregarea astrului a proiectat fragmente de materie departe de Soare, dar un mic roi de sfărîmături a fost reținut de forța lui de atracție. Aceste fragmente s-au răspîndit apoi în jurul Soarelui sub forma unui disc. În acest disc au avut loc condensări de materie care au format în cele din urmă planetele, pe care forțele centrifuge le-au plasat pe

UNIVERS

PAȘI PRINTR-UN ORAȘ MILENAR

Atena este unul dintre orașele mediteraneene, unde soarele strălucește 300 de zile pe an. Odată cu căldura își fac apariția la Atena vizitatorii atrași de măreţele monumente ale lumii antice, care se întîlnesc la tot pasul în toată Grecia, cu frumusețea peisajului acestei țări scăldată din trei părți de apele mării, de puzderia de insule, fiecare cu istoria ei.

Dar fără a-și pierde autenticitatea de muzeu al antichității elene, Grecia se modernizează continuu. Odată cu modernizarea ea își regăsește treptat comorile milenare. Arheologii scot mereu la iveală noi și noi vestigii ale civilizației care s-a născut aici. Chiar la Atena, în cartierul unde se presupune că a existat academia marelui filozof Platon, s-au descoperit numeroase piese arheologice din marmură de mare valoare, iar în insula Samotraki

τοροδι

◀ Revistă a copiilor din Grecia.

VEDERE DIN INSULA HYDRA. ▼

orbitele actuale.

Studii ulterioare ale astronomilor au dus la elaborarea teoriei după care primele patru planete din sistemul solar au o origine diferită de a celorlalte.

În anul 1964, acad. Victor Vâlcovici a avansat, bazîndu-se pe o argumentare matematică și mecanică de mare rigoare științifică, o nouă ipoteză cosmologică. Iat-o după formularea astronomului Ion Corvin Sîngeorzan: «Prin puternice protuberanțe solare, în jurul astrului central s-a format un disc din gaze și pulberi, care a intrat într-o mișcare generală ondulatorie. După ce acest disc a primit aspectul unei gigantice membrane în vibrație, pe suprafața sa s-au conturat linii nodale, constituite din particule care, ulterior, au format nucleele primelor patru planete din sistemul solar (printre care și Pămîntul). Un al doilea disc, format de această dată din materia unei nebuloase care a pătruns în sistemul solar, a dat naștere, în același mod, planetelor Jupiter, Saturn, Neptun și Pluton».

Și mai recent, în 1974, acad. Octav Onicescu publica marea sa lucrare asupra mecanicii invariantive, cu ajutorul căreia propunea un nou model cosmologic. Nu putem intra în detaliile matematice, de mare dificultate, reținem însă ideea că după savantul român între corpurile materiale se manifestă nu numai atracție (gravitație), ci și respingere. La distanțe foarte mari, atracția scade mai mult decît respingerea. Aceste constatări se bazează pe calcule riguroase. Uimitor este faptul că mecanica invariantivă confirmă pe o altă cale relativismul lui Einstein și chiar așa-numita dilatație a universului. S-ar putea ca tot pe baza ei să putem explica îndepărtarea de Soare a inelelor materiale formate conform uneia din ipotezele amintite și din care s-au format cel puțin Mercur, Venus, Pămîntul și Marte.

Va urma...

Încheiem aici această rapidă trecere în revistă a principalelor teorii cosmologice pe baza cărora se explică nașterea Terrei. Am văzut cum evoluează ele în timp, cum se completează, dar și cum se contrazic. Ne putem întreba: ce au ele comun?

Răspunsul este simplu: toate pornesc de la caracterul material al universului, al sistemului solar, de la caracterul natural al fenomenelor care, pe o cale sau alta, au dus la formarea planetei noastre. Ele reprezintă rodul gîndirii științifice multiseculare a oamenilor de știință animați de dorința de a elimina din cunoaștere miturile, credința în supranatural, superstiția. Dornici de a fundamenta cunoașterea universului pe idei științifice, pe legi fizice și matematice, ei realizează în prezent modele matematice ale sistemului solar, ale universului, încercînd să le apropie cît mai mult de datele cunoscute ale acestora și, folosind cuceririle matematicilor moderne, utilizînd forța de calcul a ordinatoarelor, să obțină o imagine cît mai veridică a lumii așa cum este ea. Fiecare nouă cucerire a cunoașterii contemporane confirmă cu putere ideile materialismului științific.

Horia Aramă

---

au fost descoperite sute de obiecte de uz casnic, podoabe și monede din epoca greco-romană. Comori neprețuite zac încă ascunse în nenumăratele insule din arhipelagul egeeic.

Unul dintre punctele de mare atracție ale orașului este colina Acropolei. Ea amintește că Atena a fost centrul intelectual al lumii grecești, metropola elenismului. Silueta masivă a Partenonului — capodoperă a lumii antice grecești — așezată pe vîrful colinei, domină de departe cîmpia Atticei, în care se află Atena, și marea din apropiere. Coloanele sale în stil clasic, severe, impunătoare, construite între 448—432 î.e.n. sînt impresionante prin creația lor perfectă. Aici pot fi admirate și astăzi nemuritoarele creații ale vechilor eleni — faimoasele Propilee, templul zeiței Athena Niki, Erechteiomul, iar la poalele Acropolei — vestitul teatru al lui Dionisos, unde s-au jucat primele drame ale lui Eschil, Sofocle și Euripide sau comediile lui Aristofan.

Aproape de intrarea în vechea cetate se află teatrul «Herod Atticus», unde au loc anual spectacole de dramă antică și concerte simfonice cu participarea unor ansambluri și orchestre de reputație mondială. Spectacolul «Sunet și lumină» care se prezintă în timpul verii pe Acropole evocă în mod sugestiv istoria atît de bogată și plină de frămîntări a vechii cetăți, a strămoșilor Greciei de azi.

În jurul Acropolei zac bogății ale unei lumi de mult apuse. Pe locul vechii gări, se afla în antichitate centrul vieții politice, comerciale și culturale ale orașului. Pe colina Pnyx din apropiere se mai vede și astăzi o tribună de la care își rosteau cuvîntările politicieni și oratori de seamă ca Temistocle, Aristide și Pericle. Aici și-a rostit celebrele cuvîntări în apărarea democrației și Demostene. Alături se înaltă colina Areopagului, unde se afla tribunalul suprem al vechilor greci.

Centrul Atenei moderne este concentrat în trei piețe — Sintagma, Omonia și Klafthmenos. Prin piața Omonia trece metroul ce leagă Atena de cel mai mare port al Greciei — Pireul. Orașul port este în același timp centru industrial cu numeroase fabrici și ateliere.

D.E.

DIN COMORILE GRECIEI ANTICE.

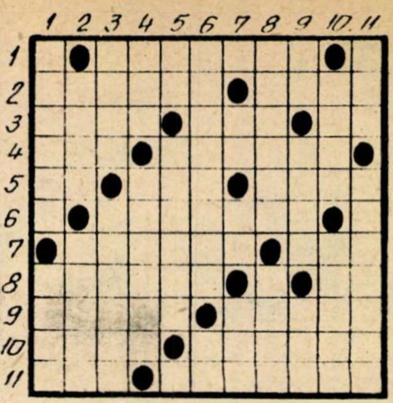

ZILE DE IARNĂ

ORIZONTAL: A patina pe oglinda de gheață. 2) Mare... de zăpadă. Punct incandescent al Siciliei. 3) Identic. Făcut din iarnă de bunul gospodar. «Construcție» din zăpadă realizată de copii. 4) Animal din regiunea nordului înghețat. Sloi. 5) Teșire! Localitate în India. Frige! 6) Albiți (fig.). 7) O casă ca-n povești (pl.). Circa (abr.). 8) Depozit de roci transportate și depuse de ghețari. Acut. 9) Delicatesă pentru veveriță (pl.). Pom de iarnă (pl.). 10) Diminutiv feminin. Autorul poeziei «Iarna pe uliță». 11) Limbă melaneziană. Obiect de joacă pe timpul iernii (dim. pl.).

VERTICAL: 1) Înțepeniți. Probă la schi. 2) Dezghețat (fig.). Chiciură. 3) Creatorul pînzei «Transport de buți iarna». Vehicule rustice. 4) Personaj masculin din opera «Fata de zăpadă» de R. Korsakov. Constelația ecuatorială vizibilă din țara noastră toamna și iarna. 5) Ușițe! Înghețată la... suflet (pl.). 6) Poezia «Noapte de iarnă» îi aparține. Începe căldura! 7) Din iarnă. A căzut un fulg de nea, dar n-a atins pămîntul! Notă. 8) Se poartă rece. Animale de hibernare. 9) Acaț. Acid organic rezultat din arderea proteinelor. Munte în India, faimos pentru templele sale. 10) Un pol! Alunecat. 11) Plin de chiciură. Stînci cărate de ghețari.

DICȚIONAR: BIL, SIE, ABU.

* * *

CLUBUL Logicienilor

Prezintă Edmond Nicolau

Rezolvarea problemei din nr. 51—52.

Depinde de densitatea lichidului. Ținînd seama de principiul enunțat, rigla trebuie să stea astfel încît să nu poată face un lucru prin mișcarea ei spontană. În general sînt două poziții posibile, ambele cu axul orizontal: una în care în apă stă o porțiune triunghiulară și una în care în apă e o porțiune dreptunghiulară. Centrul de greutate trebuie să se găsească cît mai jos dacă lichidul e mai puțin dens ca lemnul, iar dacă lichidul e mai dens — cît mai sus cu putință.

Dacă notăm cu **a** latura pătratului, atunci în caz că în apă e un dreptunghi, centrul de greutate e la adîncimea de **a**/4 față de suprafața lichidului. În caz că secțiunea udată e triunghiulară, centrul de greutate e la $(1/3)(\sqrt{3}/2)\,\mathbf{a} = \mathbf{a}/\sqrt{3}$ Centrul de greutate trebuie să se afle cît mai jos. Deci comparăm pe **a** cu $2\sqrt{3}$ și decidem.

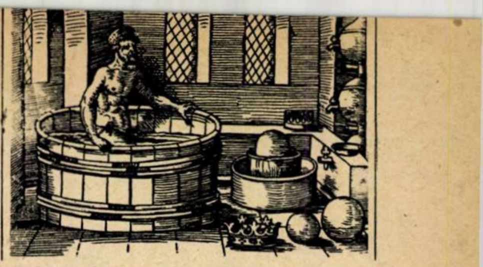

EVRICA!

Această gravură datează din secolul al XVI-lea și-l reprezintă pe Arhimede în clipa în care, făcîndu-și baie, a strigat uimit și plin de bucurie: «Evrica!» Ceea ce înseamnă, tradus din grecește: «Am aflat». Astfel a ajuns Arhimede la celebrul principiu care-i poartă numele. Este un principiu de hidrostatică. El demonstrează că orice corp scufundat într-un lichid este împins de jos în sus cu o forță egală cu a lichidului dislocuit.

În gravură puteți observa cîteva sfere de metal și alte obiecte care i-au servit învățatului la verificarea vestitului principiu.

Despre Arhimede din Siracuza se mai știe că a trăit în secolul al III-lea înaintea erei noastre și că prin el a ajuns la noi teoria heliocentrismului elaborată de Arr istarh din Samos.

CARTE DE VIZITĂ (8,8)

ROMAN MINEI
Galați

Prin anagramarea (amestecul) literelor din această carte de vizită veți afla profesia tovarășului Roman Minei, precum și localitatea în care locuiește și își desfășoară activitatea.

Dezlegare:
TIMONIER — MANGALIA

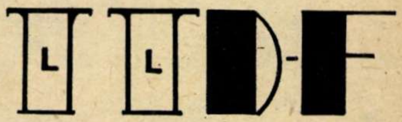

TRIVERB
(4, 4, 4)

Dezlegare: TĂUL FĂRĂ FUND
T-AU-L-FARA-F-UN-D.

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr
COSTACHE ANTON

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

EPISODUL 11

BUSOLA DE AUR

DESENE DE: ELENA ȘI [redacted] MIHĂESCU

TEXT: CONSTANTIN DIACONU

DUPĂ O IDEE DE SANDU ALEXANDRU

ÎN CEA DE-A ȘASEA ZI A EXPEDIȚIEI LOR PRIN MUNȚI, MEMBRII ECHIPAJULUI „ȘOIMII CARPAȚILOR" AU AJUNS ÎN VALEA LARGĂ, O ZONĂ ERODATĂ ȘI CU NUMEROASE ALUNECĂRI DE TEREN, UNDE ÎȘI INSTALEAZĂ TABĂRA.

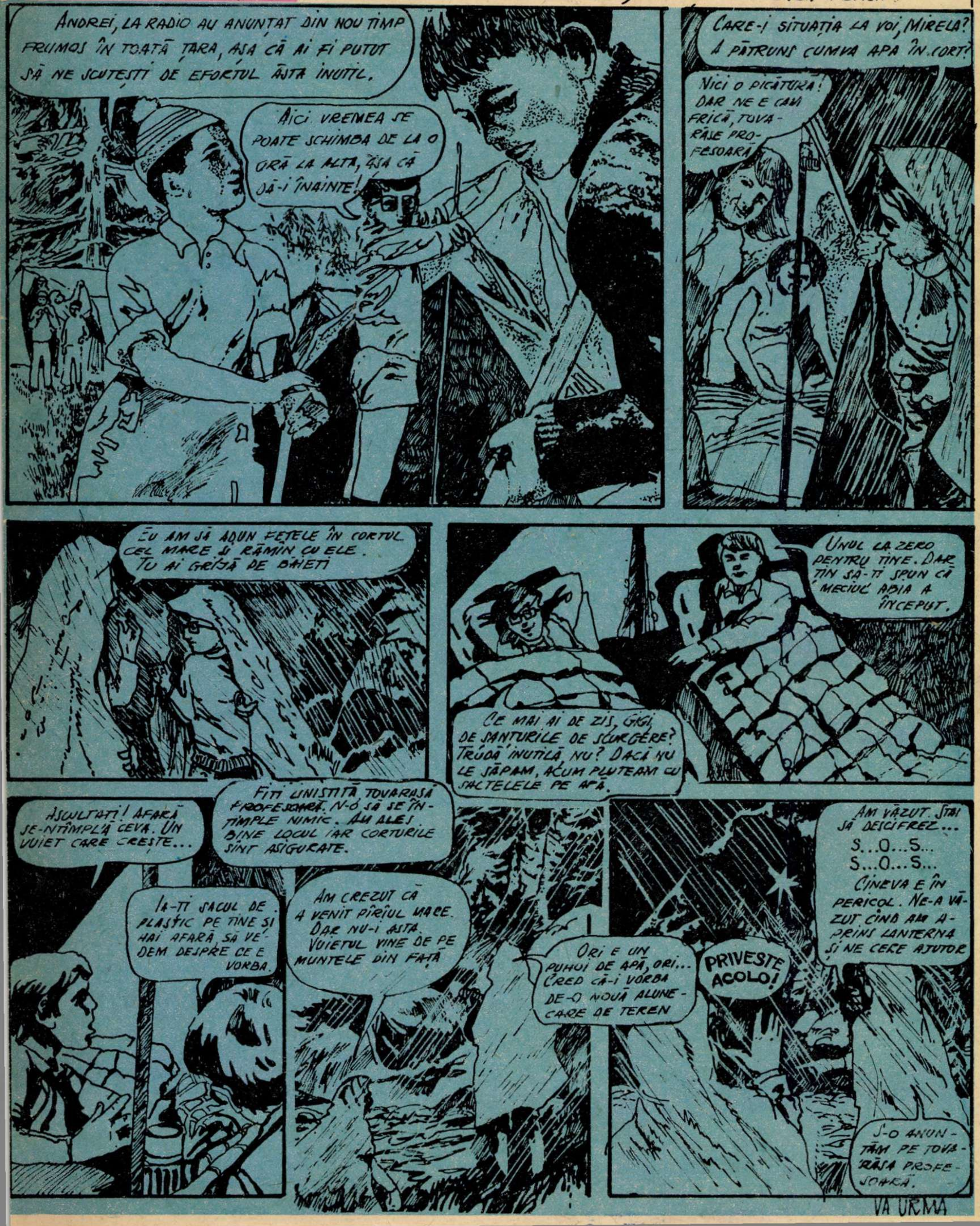
ANDREI, LA RADIO AU ANUNȚAT DIN NOU TIMP FRUMOS ÎN TOATĂ ȚARA, AȘA CĂ AI FI PUTUT SĂ NE SCUTEȘTI DE EFORTUL ĂSTA INUTIL.
AICI VREMEA SE POATE SCHIMBA DE LA O ORĂ LA ALTA, AȘA CĂ DĂ-I ÎNAINTE!
CARE-I SITUAȚIA LA VOI, MIRELA? A PĂTRUNS CUMVA APA ÎN CORT?
NICI O PICĂTURĂ! DAR NE E CAM FRICĂ, TOVARĂȘE PROFESOARĂ.
EU AM SĂ ADUN FETELE ÎN CORTUL CEL MARE ȘI RĂMÎN CU ELE. TU AI GRIJĂ DE BĂIEȚI
CE MAI AI DE ZIS, GIGI, DE ȘANȚURILE DE SCURGERE? TRUDĂ INUTILĂ, NU? DACĂ NU LE SĂPAM, ACUM PLUTEAM CU SACTELELE PE APĂ.
UNUL LA ZERO PENTRU TINE. DAR ȚIN SĂ-ȚI SPUN CĂ „MECIUL" ABIA A ÎNCEPUT.
ASCULTAȚI! AFARĂ SE-NTÎMPLĂ CEVA. UN VUIET CARE CREȘTE...
FIȚI LINIȘTITĂ, TOVARĂȘĂ PROFESOARĂ. N-O SĂ SE ÎNTÎMPLE NIMIC. AM ALES BINE LOCUL IAR CORTURILE SÎNT ASIGURATE.
IA-ȚI SACUL DE PLASTIC PE TINE ȘI HAI AFARĂ SĂ VEDEM DESPRE CE E VORBA.
AM CREZUT CĂ A VENIT PÎRÎUL MARE. DAR NU-I ASTA. VUIETUL VINE DE PE MUNTELE DIN FAȚĂ
ORI E UN PUHOI DE APĂ, ORI... CRED CĂ-I VORBA DE-O NOUĂ ALUNECARE DE TEREN
PRIVEȘTE ACOLO!
AM VĂZUT. STAI SĂ DESCIFREZ... S...O...S... S...O...S... CINEVA E ÎN PERICOL. NE-A VĂZUT CÎND AM APRINS LANTERNA ȘI NE CERE AJUTOR
S-O ANUNȚĂM PE TOVARĂȘA PROFESOARĂ.
VA URMA

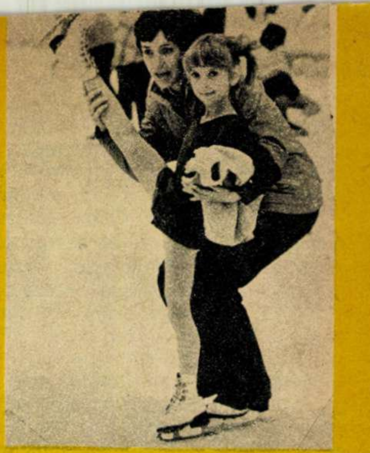

Și în această iarnă mii și mii de copii de pretutindeni au cunoscut bucuriile pe care le poate oferi sportul cu patinele. Obiectivul a surprins-o pe micuța Olea Pamfilova (U.R.S.S.) în timpul unuia dintre antrenamentele de început în patinajul artistic.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Printre elevii Școlii superioare de muzică și dans din Pfenian, capitala R.P.D. Coreene, se numără și cei trei frați gemeni din familia O Tchoung — Il, Seung și Hyenk. Toți trei au dovedit aptitudini muzicale deosebite încă din primii ani de grădiniță.

Ca elevi ai școlii superioare de muzică și dans ei studiază la trei instrumente diferite — pianul, violoncelul și vioara. Viitoare speranțe ale muzicii din țara prietenă, cei trei frați obțin numai note foarte bune atît la învățătură, în însușirea cunoștințelor muzicale ca și în tehnica interpretării.

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cutezătorii

2

JOI, 14 IANUARIE 1982. ANUL XVI (NR. 745)

În acest număr:

- **Un nou concurs adresat tuturor cititorilor: EROICA '82**
- **Jurnal de bord pionieresc**
- **Pasiunile de azi — profesiile de mîine**
- **Antologie literară pentru copii: Gheorghe Tomozei**
- **UNIVERS: rubrica științelor și călătoriilor**
- **Un atelier al frumosului — teatrul**

UN ZÎMBET DE PE PÎRTIILE «DACIADEI»

Foto: C. Popescu

Aici Bistrita: trecem pe receptie!

Scrisoarea săptămînii

11 IANUARIE 1982. *La fereastra redacției, o cortină albă se lasă ușor peste evenimentele și bucuriile vacanței. O lumină clară, un aer limpede ne leagă dincolo de nea cu ferestrele fiecărei școli din țară. Glasul neauzit al băncii, al tablei, al catedrei spune: Bun venit, dragi cutezători!*

Zi obișnuită de iarnă. Ore laborioase de clasă. Aplecați spre caietele de notițe, elevii își regăsesc condiția firească. Atenție, receptivitate, concentrare. Efort de a înțelege, de a descoperi, de a găsi soluții. Efort de autodepășire, de situare pe o nouă treaptă calitativă.

Milioane de copii frumoși ai unei țări frumoase trăiesc cu emoție noua întîlnire cu școala, hotărîți să împlinească zi de zi alesele îndemnuri ce le-au fost adresate, în prag de An Nou, de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit prieten și îndrumător al tinerei generații.

Nevăzute vase comunicante se stabilesc între școală și școală, între elev și elev. A fi pionier înseamnă a te dărui învățăturii, a pregăti din primul ceas rezultatele cît mai bune cu care vei păși în vacanța mare.

Stă în puterea voastră să dovediți că pionierii, toți școlarii sînt la post, acolo unde vor crește luminați și buni — pentru bucuria părinților, pentru noile izbînzi ale țării.

Stă în puterea fiecăruia dintre voi, dragi cititori, să străbateți drumul împlinirii celor mai frumoase aspirații, situîndu-vă încă din primele zile ale noului trimestru la prora de lumină a **«Băncii de onoare».**

Mitri Negulescu

CADRAN POLITIC

La început de an (al doilea din cincinalul 1981—1985), întregul nostru popor se află strîns unit în jurul partidului, angajat cu entuziasm și avînt revoluționar în pașnica operă de edificare a socialismului în patria noastră. Este o angajare deplină și responsabilă în direcția unei mai hotărîte valorificări a resurselor materiale, morale și profesionale, a energiei și talentului fiecărui om al pămîntului românesc. O angajare fermă și clarvăzătoare pentru a ridica munca și viața noastră, a tuturor, la o nouă calitate.

Tot acum vacanța de iarnă cu bucuriile și voioșia ei a luat sfîrșit. Zilele de școală au reînceput luminate de cuvintele secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, adresate copiilor cu înțeleaptă și părintească grijă în preajma Anului Nou: «Doresc să vă urez vouă, dragi șoimi ai patriei și pionieri, dragi copii ai României socialiste, un an cu multe și multe realizări la învățătură, cu multă fericire în viața voastră! Să creșteți sănătoși, voioși, copii liberi și demni ai unui popor liber, constructor al socialismului și comunismului!» Un îndemn și totodată un program de muncă pentru toți copiii patriei, pentru toți purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, pentru toți școlarii care vor răspunde prin fapte, care vor ști sa-și insușească noi cunoștințe, cu hărnicie și sporită răspundere, să facă din învățătură sensul devenirii lor ca oameni, ca demni constructori ai României de mîine.

Învățătura și modernizarea învățămîntului, așa cum se arată în documentele elaborate de Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, constituie izvorul cu apă vie care va primeni și înfrumuseța mereu chipul patriei. Pîna la sfîrșitul anului 1985, dintre cei aproape 11 milioane de oameni ai muncii, mai bine de două milioane de muncitori calificați, tehnicieni, maiștri, ingineri și alți specialiști din economia națională își vor desăvîrși pregătirea în perioada prezentului cincinal.

Începutul acestui nou trimestru dobîndește, așadar, o semnificație sporită, deoarece unii dintre cei ce pășesc în aceste zile pragul clasei cu ghiozdanul sub braț, peste patru ani vor păși pragul uzinelor, al șantierelor, unităților agricole, al facultăților. Vor prelua de la părinți, cu avînt și dăruire, ștafeta tradiției de făurari. Făurari de bunuri materiale și spirituale. Făurari de viață nouă.

Aici poate fi găsit înțelesul adînc al învățăturii. Învățătura ca parte firească din personalitatea fiecăruia, ca generator de energie, de voință, de luptă continuă cu inerția, cu comoditatea și nu de puține ori cu superficialitatea.

Un nou trimestru nu înseamnă doar un alt număr de zile de școală, ci o treaptă, o nouă treaptă în lupta permanentă pentru autodepășire, pentru însușirea, încă de pe acum, a ceea ce au mai frumos și nobil educatorii și părinții voștri: spiritul patriotic, comunist, revoluționar.

Costache Anton

BUN VENIT LA ȘCOALĂ, ÎNTR-UN NOU TRIMESTRU AL CALITĂȚII LA ÎNVĂȚĂTURĂ!

Constelația „PIONIERII“

TUTUROR, MULT SUCCES!

Porumbelul păcii

Ampla acțiune «Porumbelul păcii» a purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor dedicată păcii s-a finalizat, în primele zile din ianuarie a.c., în întreaga țară. În toate reședințele de județ și în Capitala țării, simbolicul porumbel a exprimat dorința arzătoare de pace, de prietenie a copiilor din România cu copiii de pe toate meridianele, dragostea și recunoștința nemărginită împărtășite pentru cel mai iubit fiu al poporului nostru, secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu. În atmosfera solemnă, emoționantă a ceremonialului pionieresc s-au deschis aceste ample manifestări, în cadrul cărora au fost rostite emoționantele mesaje de pace transmise de pionieri din comunele si orașele țării și au fost prezentate albumele-ștafetă cuprinzînd frumoasele creații artistice pionierești dedicate păcii. Copiii din toate județele țării au adresat telegrame secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, militant înflăcărat pentru pace în lume. Cele mai talentate și prețuite formații artistice pionierești, laureate ale Festivalului Național «Cîntarea României» au prezentat spectacole impresionante închinate luptei pentru pace.

Moment din desfășurarea acțiunii pionierești «Porumbelul păcii» în județul Buzău: primirea albumului-ștafetă la Școala generală nr. 6, Rm. Sărat.

...În județul **Constanța,** *finalizarea acțiunii «Porumbelul păcii» a avut loc în sala teatrului din municipiul reședință de județ, cu participarea a peste 700 de pionieri. Au dat glas mesajelor de pace pionierii Diana Adriana, Dună Dragoș, Casandra Vasile. Programul artistic prezentat de pioniera Livioara Cojocaru a fost susținut de taraful și formația de dansuri, fanfara, formația de muzică ușoară, soliști vocali, instrumentiști și recitatori de la Casa pionierilor și șoimilor patriei Constanța.*

În municipiul **Brăila,** *la manifestarea dedicată păcii au participat peste 2 000 de copii. Formații artistice pionierești consacrate, (formația muzicală «Colibri», formația de muzică tînără, de la Școala generală nr. 14, formația de dansuri populare și moderne, fanfara de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Brăila ș.a. au prezentat un spectacol artistic deosebit.*

În județul **Buzău,** *cele 12 albume-ștafetă, care au călătorit tot pe atîtea trasee au poposit în municipiul Buzău. La manifestarea desfășurată sub simbolicul însemn al păcii au participat peste 1 500 de pionieri.*

*

În **Capitală,** *finalizarea acțiunii «Porumbelul păcii» a avut loc la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România.*

Într-o atmosferă de puternic entuziasm, participanții la adunare au adresat tovarășului Nicolae Ceaușescu o telegramă, în care se spune:

«Noi, pionierii Capitalei și cadrele care ne îndrumă, exprimîndu-ne adeziunea față de Apelul Frontului Democrației și Unității Socialiste, manifest al cărui inițiator strălucit sînteți,

Un nou concurs adresat tuturor cititorilor:

EROICA '82

Trăim ani eroici în care, sub conducerea Partidului Comunist Român, a secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai bun fiu al poporului, oamenii muncii din patria noastră, români, maghiari, germani și de alte naționalități depun entuziaste eforturi pentru ridicarea României socialiste pe cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației, pentru instaurarea în întreaga lume a unui climat de pace și înțelegere între toate popoarele, pentru un viitor neprimejduit de amenințarea războiului. La rîndul vostru, voi, toți pionierii și școlarii, contribuiți exemplar, potrivit puterilor voastre și îndatoririlor pe care le aveți, la munca și lupta întregii națiuni.

«EROICA '82» este un concurs de creație literară, publicistică și plastică prin care sînteți chemați să vă exprimați, cu prospețimea tînărului vostru talent, tot ceea ce vedeți astăzi în jurul vostru.

La «EROICA '82» așteptăm deci lucrări prin care să vă exprimați înaltele sentimente de mîndrie patriotică pentru glorioasa istorie de luptă și creație a poporului nostru, dragostea nemărginită și adîncul devotament față de patrie și partid, față de strălucitul conducător al destinelor României, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Lucrările pe care le veți trimite la «EROICA '82» vor înfățișa, așadar, o bogată și generoasă varietate de teme, subiecte, idei.

SECȚIUNILE CONCURSULUI NOSTRU:

Pentru a vă da posibilitatea să elaborați lucrări cît mai semnificative și aprofundate, concursul nostru «EROICA '82» se desfășoară în trei secțiuni, după cum urmează:

A. «DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA»

Ce fapte deosebite de muncă eroică realizează comuniștii, oamenii muncii din localitatea voastră? Gîndiți-vă la muncitorii pe care-i cunoașteți, la oamenii întîlniți în fabrici, pe șantiere, pe ogoare, la catedră, în laboratoare. Descrieți-i în acțiune pe acești minunați oameni de la care pot lua exemplu toți cititorii. Cum înfloresc localitățile voastre? Povestiți amănunțit cele mai semnificative aspecte din acest punct de vedere. Ați văzut un lucru deosebit vizitînd un șantier, o întreprindere, o fermă? Relatați acest lucru. Dar pionierii în ce fel contribuie, după posibilitățile lor, la dezvoltarea patriei? Desigur, aici veți alege cele mai grăitoare aspecte din activitățile pioniereşti de muncă patriotică, din ceea ce întreprind unitățile și detașamentele pentru înfrumusețarea școlii și localității, pentru colectarea materialelor refolosibile, pentru utilizarea fertilă a fiecărei palme de pămînt.

B. «SÎNTEM PIONIERI — CREȘTEM ȘI ACȚIONĂM ÎN SPIRIT REVOLUȚIONAR ÎN TOATE ÎMPREJURĂRILE»

În pregătirea pionierilor pentru viitor, prin muncă, pentru muncă și viață, o însemnătate deosebită o au învățătura, creația tehnico-științifică, activitatea unităților și detașamentelor în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» și al «Daciadei». Sînt aici întîmplări, fapte, personaje minunate pentru lucrările pe care le așteptăm de la voi. Dar cum reușesc pionierii să-și îndeplinească din ce în ce mai bine toate aceste îndatoriri pioniereşti? Descrieți, așadar, străduința de permanentă autodepășire a colegilor, felul cum, acționînd în spirit revoluționar, se dovedesc mereu mai activi, mai harnici, inițiind activități și acțiuni valoroase și realizîndu-le exemplar, combătînd cu fermitate neajunsurile de orice fel atît din comportarea personală cît și din a altora, dovedind în orice împrejurare cele mai alese însușiri de caracter, potrivit Codului etic al pionierilor. Multe sînt faptele pioniereşti de cutezanță, de cinste, de omenie ale colegilor voștri care așteaptă să fie descrise de voi.

C. «COPILĂRIE, PACE, VIITOR»

Întreaga muncă a țării are ca scop viitorul vostru fericit. Ce proiecte de viitor, ce aspirații aveți și cum acționați pentru a le îndeplini? Oamenii muncii fac totul pentru a vă ajuta în îndeplinirea visurilor voastre. O condiție esențială este asigurarea păcii pe întregul pămînt, țel nobil pentru a cărui înfăptuire, la însuflețitoarea chemare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, întregul nostru popor luptă neobosit, conștient că îndeplinește o misiune istorică de adînc umanism. Sînt realități, idei, aspirații înălțătoare care se vor oglindi cu deosebită pregnanță și prospețime în lucrările voastre.

DRAGI CITITORI!

Oricare dintre voi poate participa fie la o secțiune, fie la două secțiuni, fie la toate cele trei secțiuni ale concursului.

Genurile lucrărilor cu care veți participa sînt: 1 — REPORTAJ. 2 — POVESTIRE. 3 — POEZIE. 4 — ARTĂ PLASTICĂ (afiș, desen, pictură). 5 — FOTOREPORTAJ.

REȚINEȚI: ***Oricare dintre aceste genuri poate fi utilizat la oricare dintre cele trei secțiuni ale concursului.***

PREMIILE

Juriul va acorda — pentru fiecare secțiune și gen de lucrare — PREMIUL I, PREMIUL II, PREMIUL III și 100 de mențiuni. Se va atribui, de asemenea, MARELE PREMIU pentru cea mai bună lucrare, indiferent de secțiune sau de gen. Premiile și mențiunile constau în valoroase obiecte, trofee, diplome. Autorii premiați vor fi, de asemenea, invitați, la vară, în tabăra pionierilor-corespondenți, unde vor avea posibilitatea să facă un util schimb de experiență în ceea ce privește munca de creație și să se întîlnească, de asemenea, cu unii dintre cei mai cunoscuți ziariști, scriitori, oameni de cultură și artă.

Concursul începe odată cu publicarea prezentului regulament, deci chiar... azi! Prima etapă a concursului se încheie la 15 mai 1982. Pe măsura sosirii la redacție, cele mai reușite lucrări vor fi publicate.

Adresa noastră: pentru «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București. Menționați pe plic: «EROICA '82».

Mult succes tuturor!

---

dăm glas sentimentelor de dragoste și respect ce ne animă, mulțumindu-vă în același timp pentru neîntrecuta dumneavoastră omenie, afirmată atît de pregnant în activitatea neobosită pe care o desfășurați ca militant activ pentru ca planeta noastră să fie un spațiu al civilizației și progresului, al vieții și creației.

Crescînd în lumina dragostei și grijii dumneavoastră, stimat prieten și îndrumător, noi, cei peste 200 000 de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor și cei 89 000 șoimi ai patriei din București, acționînd pentru formarea noastră ca oameni demni de era comunistă pe care o construim, ne-am angajat în frontul muncii și învățăturii spre a obține și în acest an școlar rezultate bune și foarte bune în însușirea cunoștințelor teoretice și practice, în activitatea tehnico-aplicativă.

Sub semnul păcii, în lunile noiembrie și decembrie ale anului 1981, acțiunile și glasurile noastre, ale tuturor copiilor mari și mici, s-au alăturat întregii națiuni pentru a spune NU hotărît pregătirilor de război, armelor de distrugere în masă, pentru că noi dorim certitudinea transpunerii în viață a viselor, a ideilor, a cunoștințelor pe care azi le însușim.

Crescuți în spiritul prieteniei, al profundei democrații, vom milita cu ardoare și hotărîre pentru ca minunatele versuri ale «Horei păcii» prezentate de dumneavoastră la marea adunare populară pentru pace și dezarmare să conducă la unitatea popoarelor sub flamura imaculată a păcii.

Căci vrem pe Terra numai
Pace

De aceea azi depunem
jurămînt
Ca viitor mai bun și mai
frumos să-i facem
De aceea vrem noi Pace
pe Pămînt.»

În încheierea manifestării, pionierii participanți au vizionat un film documentar urmat de prezentarea unui frumos program artistic. Și-au rostit astfel, prin vers și cînt dorința fierbinte de pace și prietenie transmisă copiilor lumii, membrii formației vocal-instrumentale «Cireșarii» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 1 și pionierii recitatori Dana Mladin, Mariana Cioca, Roxana Dobrin, Simona Pleșoianu, Adrian Niță, Laura Dinescu și Mihaela Glijin.

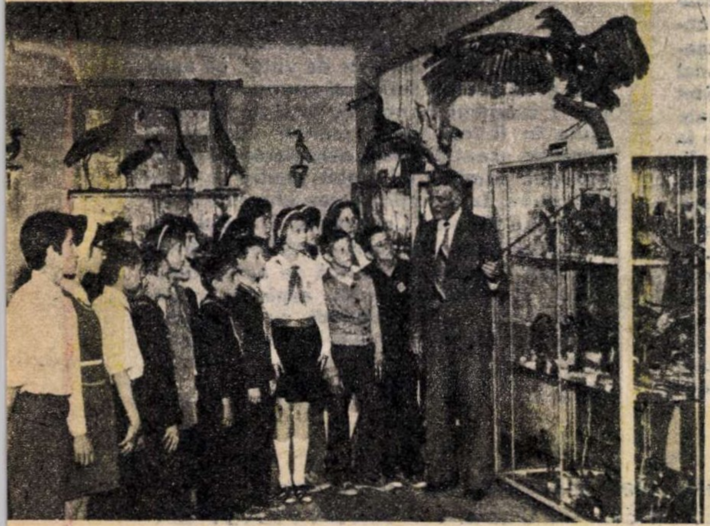

JURNAL DE BORD PIONIERESC

Două realizări de excepție ale pionierilor dintr-un sat de pe malul Siretului

Capitolul I — **o grădină botanică într-un sat de pe malul Siretului?**

Capitolul II — **arată cum a fost rezolvată dilema... naturaliștilor.**

Capitolul III — **(cel mai... epic și senzațional) — dispare o mlaștină și se prefigurează un... munte!**

Capitolul IV — **nu seamănă, totuși, cu povestirile... vînătorești!**

Știați că molidul canadian și ienupărul de Virginia s-au aclimatizat de minune pe malul Siretului? Ba ține chiar plăcută tovărășie arborelui de tisa (declarat monument al naturii precum se știe) sau magnoliilor (relicve mezozoice precum iarăși se știe) dar și... dumitrițelor de curînd strămutate din grădina casei ei de-o fetiță pe nume Mariana Burcă. Am putea continua șirul enumerărilor de plante și arbori, sumedeniei de flori pînă la... 300 de specii, evident toate catalogate, determinate corect, științific, cu denumirile lor latinești și populare, dar mai bine să aflăm cum și de ce fac «casă bună» aici în Prăjești — Bacău. Dar mai întîi aflați că datorită lor, satul acesta, cuprins în salba pitoreștilor așezări de pe malul Siretului, se bucură de un privilegiu care îndeobște aparține doar orașului: o frumoasă grădină botanică ce se întinde astăzi pe o suprafață de 7 ha. Spuneam astăzi pentru că această grădină botanică are de-acum o... istorie de peste un deceniu și jumătate. Mai exact, o atare inițiativă a rodit în urmă cu 17 ani, cînd începeau aici lucrările de construcție ale unui nou local de școală.

II

Pasionații pionieri naturaliști, elevii de-atunci ai profesorului Paul Țărălungă, s-au bucurat grozav că în preajma viitoarei școli dispuneau de aproape o jumătate de hectar de teren. Se născu însă și o mare... dilemă în privința valorificării lui. Ceea ce generă, desigur, propuneri care de care mai entuziaste, proiecte care de care mai îndrăznețe: «O să avem lotul nostru experimental» — declarau fericiți naturaliștii. «Amenajăm mai bine un parc» — susțineau adepții... esteticului — de fapt, fetele, marile iubitoare ale florilor. «Atunci de ce nu o grădină... o grădină botanică!» — strigă un înflăcărat naturalist. Curios, o atît de temerară propunere nu șocă pe nimeni, nimeni nu protestă. Dar terenul trebuia curățat, nivelat, săpat și anume fertilizat pentru o grădină botanică în care sălășluiesc atîtea specii diferite de plante. Ambițioșii naturaliști, cărora li se alătură toată suflarea școlarilor din sat, trecură cu brio acest prim examen de hărnicie, tenacitate și pricepere. Dar cînd lumea elevilor din Prăjești se strămută bucuroasă în spațioasa și moderna școală, entuziasmul naturaliștilor noștri scăzu brusc. Omiseseră cel de-al doilea lucru extrem de important: «locatarii» care urmau să «populeze» viitoarea lor grădină botanică. Însă profesorul le risipi îngrijorarea, anunțîndu-i că de-acum vor începe să sosească, dinspre pepinierele și grădinile botanice din țară, puieții, arbuștii și răsadurile solicitate cu mult în avansul încheierii lucrărilor de amenajare a terenului. Bineînțeles, nu puteau lipsi exemplare din vegetația specifică zonei, așa că echipele de naturaliști porniră imediat în expediții științifice al căror rod poate fi admirat azi în grădina botanică a pionierilor din Prăjești.

III

Generații de botaniști au crescut de-atunci sub îndrumarea profesorului Paul Țărălungă și au contribuit la sporirea patrimoniului ei. Generației de azi a pionierilor din Prăjești i se datorează însă extinderea acestei grădini botanice pe o suprafață considerabilă — 7 ha. Ba putem spune că ei sînt autorii celui de-al doilea mare asalt, căci efortul lor este măsurabil cu acela al unor adevărați eroi, pornind să cucerească și să fertilizeze un teren pe care istoria satului îl consemna sub denumirea de... «mlaștina».

— Mlaștina se afla, pînă anul trecut, chiar aici, peste drum de școala noastră. Priveliștea ei ne întrista, așa că într-o bună zi am hotărît s-o asanăm, s-o redăm culturilor — ne spune Marinela Moraru, elevă în clasa a VII-a. La începutul primăverii lui '81 am pornit la lucru noi toți, cei peste 700 de elevi ai școlii. Sigur că n-a fost ușor să dislocăm tone de pămînt de pe dealul dimpotrivă, să taluzăm apoi toată suprafața asanată (patru hectare!). Apa am deversat-o către lacul pe care tot noi l-am săpat (perfect circular), unde «cultivăm» acum plante acvatice.

— Proiectul '82?

— Tot un proiect de... primăvară: vom lua cu asalt și dealul care se profilează în fața școlii — ne informează pionierul Sorin Ghergheluca.

— Îl «desființați» și pe el?!

— Nu, îl... metamorfozăm! Calculînd că el se află la 151 m altitudine absolută față de mare și 35 m altitudine relativă (observați cunoștințele autenticului «specialist») el va fi transformat în terase pe care vom cultiva anumite specii de plante de deal, de pădure și de... stîncărie.

— Pentru plantele de stîncărie v-ar trebui însă și un munte...

— Nu, n-o să vină... muntele la noi, ci o să-l «trucăm» pe creasta dealului, dintr-o aglomerare de stînci în interiorul cărora vom imagina chiar și o peșteră cu stalactitele și stalagmitele de rigoare. Vom simula apoi și o cascadă cu o cădere de 4—5 metri, iar firul apei îl vom dirija către lacul din vale. Trebuie să creăm condiții necesare celor cîteva mii de specii autohtone și exotice cu care dorim să îmbogățim în viitorii ani colecția noastră botanică.

IV

Una dintre imaginile noastre surprinde un grup de pionieri aflați în fața muzeului sătesc din Prăjești; o alta îi înfățișează într-una din sălile muzeului, ascultînd atent explicațiile profesorului. Nu, nu sînt în vizită la muzeu, ci la o obișnuită oră de zoologie. Exponatele le sînt foarte familiare, fiecare elev ar putea trece oricînd în locul profesorului și deveni un ghid perfect. Uite, de pildă Florinel Sascău ar putea istorisi și cum au fost vînate vulpea, rîsul, bursucul în pădurea Bogdăneștilor sau păsările care-și află sălaș în Lunca Siretului. Acuma să nu credeți că vă spunem o poveste vînătorească și nici n-avem de ce să scurtăm noi... «coada vulpii», fiindcă toată lumea din sat știe că Florinel e un iscusit hăitaș cînd o pornește la vînătoare cu tatăl său. Datorită lui și celorlalți colegi s-a îmbogățit colecția zoologică a muzeului. Ei cunosc la fel de bine tehnica împăierii animalelor și păsărilor, dar și aceea a pregătirii preparatelor umede pentru viețuitoarele acvatice. Au și o «rara avis», cum spun ei, o «pasăre a ogorului», care precum se știe e pe cale de dispariție.

— «Burchinus aedigmus» — ne informează foarte doct ghidul nr. 1 al muzeului, Ionel Farcaș — reprezintă o importanță științifică deosebită, dovedind trecerea de la reptile la păsări. Un fel de «arheopteryx» — dacă vreți!

Trebuie să vă spunem că muzeul din Prăjești, menționat de altfel pe harta țării, este realizat în exclusivitate de pionieri, inițiatorul fiind acest mare iubitor al copiilor și pasionat al științelor naturii, istoriei și geografiei — profesorul Paul Țărălungă. Muzeu care cuprinde 7 secții — zoologie, botanică, paleontologie, geologie, arheologie, numismatică și etnografie. Un interes științific aparte îl prezintă vestigiile paleontologice descoperite la punctul numit Cuhalue, în depozitele de nisipuri ale Siretului: trei capete de «Bos primigenius Boj» — strămoșul zimbrului — și trei coarne de «Cervus».

Revista «Carpica» publica în 1969 date referitoare la o altă importantă descoperire: în extremitatea sudică a satului, doi gospodari, frații Manole și Mihai Vasilache, au scos la iveală (săpînd în grădina din spatele casei) un vas de ceramică în care erau depozitați 152 denari romani republicani și imperiali, emiși la sfîrșitul domniei lui Marcus Aurelius. Încă patru tezaure au fost descoperite pe teritoriul satului: roman, bizantin, tătăräsc și chiar unul olandez, atestînd legăturile comerciale ale populației autohtone cu cetățile romane din Europa. Multe dintre exponate ne conduc în vechime, spre epoca neolitică: la punctul numit Ponor, pionierii arheologi au dat de urmele unei așezări datînd din perioada Cucuteni.

Cele peste 4 000 de piese ale muzeului, mărturii ale istoriei acestui sat atît de bogat în vestigii ale trecutului (recent și-a sărbătorit 400 de ani de atestare documentară), ca și grădina botanică cu care pe drept cuvînt se mîndresc cei peste 700 de elevi ai Școlii generale din Prăjești — Bacău, alcătuiesc un adevărat abecedar viu al științei și al istoriei, contribuind la aprofundarea și completarea cunoștințelor despre natură, despre evoluția societății umane, la consolidarea convingerilor materialist-științifice despre lume și viață.

Ileana Pița

UN ATELIER AL FRUMOSULUI: TEATRUL

Despre teatru, despre valoarea sa ca factor de educație patriotică, revoluționară, despre echipele de teatru pionieresc în Festivalul Național «Cîntarea României», iată despre ce au discutat într-una din săptămînile trecute un grup de pionieri cu unul dintre actorii îndrăgiți — Silviu Stănculescu, directorul Teatrului de Comedie.

— Privind-o din stal, ca spectator — spune actorul Silviu Stănculescu tinerilor săi oaspeți — scena pare un miraj. Dintr-o coloană, două perdele, o pînză aruncată de-a lungul scenei, colorate de raze de lumină se creează un cadru, o atmosferă în care evoluează actori, în care ia naștere un crîmpei de viață fascinant, urmărit de sală cu sufletul la gură.

— Poate de aceea ne atrage și pe noi, pionierii, atît de mult teatrul — spune Cristina Ioniță.

— Dar teatrul este mult mai mult decît atît. Teatrul are o mare putere de influențare prin ecoul său în sufletul spectatorului — își reia cuvîntul Silviu Stănculescu. De ce? Fiindcă surprinde printr-o acțiune dramatică momente din formarea unor caractere, din formarea omului nou; lupta sa cu greutățile, cu mentalitățile înapoiate, lupta pentru a impune o idee novatoare.

— Această putere de influențare a teatrului provine, după părerea mea, de la actori — adaugă pionierul Ștefăniță Mocanu. Avem atîția actori pe care noi, copiii, îi iubim.

— Într-adevăr. Capacitatea de transmitere a unor idei, gînduri, sentimente stă în puterea actorului. El știe să pună în valoare cuvîntul, să nuanțeze fraza.

Aici, actorul Silviu Stănculescu a organizat cu tinerii săi oaspeți o probă extrem de interesantă. Le-a cerut să recite cîteva versuri. Apoi actorul a demonstrat că prin rostire poți pune în evidență toate nuanțele unor sentimente.

— Pregătindu-se pentru Festivalul Național «Cîntarea României» — a subliniat Silviu Stănculescu —, echipa de teatru a școlii trebuie să acorde multă atenție textului, înțelegerii lui, ca să-l poată prezenta într-o bună interpretare. Pentru reușită, echipa de teatru poate cere sprijinul unor actori sau al unor regizori. Cît privește alegerea textelor, se pot găsi multe soluții bune. Există numeroase legende, povestiri istorice, povestiri și schițe cu subiect contemporan, publicate chiar în revista «Cutezătorii», care se pot dramatiza. Există și volume de teatru pionieresc, din care puteți alege ce vă convine.

În încheierea acestui dialog, pioniera Gabriela Jitaru l-a rugat pe cunoscutul actor al Teatrului de Comedie să le recomande cîteva spectacole din actuala stagiune.

— Pentru moment, vă recomand spectacolele Naționalului bucureștean «Coana Chirița» și «Hagi Tudose», apoi «Poezia muzicii tinere» la Teatrul «Bulandra» și neapărat «Dragostea prințesei» de la Giulești.

B. Caragiale

ATELIERUL CELOR CE VOR SĂ ÎNVEȚE DIN CE ÎN CE MAI BINE!

Toată lumea vrea să învețe bine! Sînt convins că pînă și ultimul din «clasamentul» notelor visează în taină locul întîi. Nu există elev care să nu dorească să învețe bine! Totuși, rezultatele diferă. De ce?

Unele răspunsuri pot fi găsite și în însemnările sosite la ancheta noastră «O filă de caiet — o zi de școală». Am ales două dintre ele. Autori: pionierii corespondenți **Nicoleta Grigoriu,** clasa a opta, Onești și **Ilie Lupean,** tot din clasa a opta, Brașov. Întîmplător, acțiunea se petrece în aceeași lună din trimestrul întîi, la diferență de numai o zi. Rezumăm conținutul.

Povestește Nicoleta:

Prima oră: istoria. Tovarășul profesor ne aduce extemporalele. Surpriză plăcută: Gianina Alexandrescu, Viorel Coman și Vasilică Drăgan au primit 10. Foarte mulți au, de asemenea, note mari. Nici o «navă» nu s-a afundat sub linia de plutire!

Urmează româna. Liniște perfectă. Absolut toți cei ascultați răspund bine. Tovarășa profesoară îi felicită. Urmează lecția cea nouă. Nu se aud decît glasul tovarășei profesoare și «mersul» stilourilor pe caietele de notițe. Sunetul clopoțelului nu produce nici o dezordine; ne place să ascultăm și-am tot asculta ceea ce ne predă dînsa.

E rîndul matematicii. Greu, dar interesant. Dacă ești atent, înțelegi tot. E ascultat Victor Hagiu. Nota 9. Îl felicită și tovarășul profesor.

Biologia. Tovarășa profesoară se declară mulțumită, au știut toți. S-a remarcat Liana Ciubotaru.

...Nici nu știu cum au trecut orele! Azi s-au luat numai note bune, dar totul depinde de noi, nu numai de timp. Timpul este așa cum și-l face fiecare.

Povestește Ilie.

Franceza. Sînt ascultați cîțiva elevi, dar prin clasă circulă bilețele pe teme gen «Vii mîine la film?».

V. se scuză că n-a putut învăța, motivînd că a fost la dentist. Cineva însă spune că l-a văzut la cinematograf. V. ia nota 4.

Româna. P. și M. tocmai se despart din încăierarea începută în recreație. Motivul: lui P. i-au dispărut niște bani și-l bănuiește pe M. În timpul orei, are loc un schimb de bilețele: «N-am luat eu banii!» «Ba da, fiindcă rămăseseși singur în pauză!» În realitate, P. nu pierduse nimic: uitase pur și simplu că își pusese banii în ghiozdan!

Ora de sport. P. și M. lipsesc. S-au dus la... cofetărie să «sărbătorească» împăcarea!

Chimia. Sîntem atenți dar... numai pe jumătate: ne temem că tovarășa directoare va observa geamul vitrinei cu imagini din activitatea noastră sportivă din ultimii patru ani, spart de S. cu mingea în pauză. Hotărîm că nimeni nu va mai avea voie să joace mingea în clasă.

Bineînțeles, lucrurile nu se petrec întotdeauna în clasa Nicoletei așa cum s-au întîmplat în ziua pe care a descris-o. De asemenea, sînt convins că, în «cronicul» clasei lui Ilie, există numeroase pagini de întîmplări exemplare. S-ar mai putea spune că Nicoleta înclină să vadă mai ales lucrurile bune, în timp ce Ilie are un spirit mai critic. Cele două însemnări de mai sus sînt deci niște secvențe petrecute la un moment dat și, desigur, nu pot fi socotite nici pe departe sută la sută caracteristice pentru clasele respective. Ele totuși ne ajută să observăm (pentru a cîta oară?) că unul dintre izvoarele cele mai importante ale succesului la învățătură este DISCIPLINA. Așadar, lecții învățate acasă ca lumea, atenție și ordine în timpul cursurilor, renunțarea — atunci cînd este vorba de orele dedicate învățăturii, la orice tentații care nu au legătură cu ea. Vorba Nicoletei: «Totul depinde de noi, nu numai de timp. Timpul este așa cum și-l face fiecare».

Este o idee asupra căreia merită să insistăm. O vom face, cu ajutorul vostru, într-un număr viitor. Pînă atunci, nu uitați: fiecare elev nu numai că vrea, dar chiar poate să învețe bine!

Ovidiu Zotta

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea «Un milion de prieteni».

FOILETON

IDEEA LUI-
DAR TREABA...
ALTORA!

«La prima vedere zici că nu e greu deloc, dar uite că este» — gîndi Viorel, ciocănindu-și dinții cu coada stiloului. În recreația asta se hotărîse să facă pasul decisiv, adică să redacteze cea mai mare parte a articolului pentru «Semafor».

Ciudat era faptul că nimeni nu-i ceruse lucrul acesta, el se hotărîse în sinea lui chiar în timpul activității respective, și acum uite că era greu. Atunci nu i se părea deloc: era atîta animație, colegii lui nu se mai săturau să pună întrebări, să relateze întîmplări. Dar și ideea, să recunoaștem — era o bijuterie.

Fiecare din detașament a povestit etapele prin care a trecut, din clasa I pînă acum, în ceea ce privește răspunsul la întrebarea «Ce vreau să devin ?».

— Ce faci, nu mergi în recreație?

Se-ntoarse. Figura zîmbitoare a lui Stelică i se «cocoțase» pe umăr. Bucuros să scape de sub apăsarea hîrtiei albe din fața sa, Viorel începu să vorbească zorit și cu mare admirație despre acțiunea de ieri.

— Vezi? — îi spuse cu un ton superior Stelică. Vezi ce înseamnă o idee bună?

— Sigur, consimți Viorel. A fost excelentă.

— Sper că știi și cine este autorul.

— Autorul? Cum adică?

— Cel care a propus-o în adunarea de detașament.

— Am uitat. Nu cumva... tu?

— Vezi că ți-ai adus aminte? Se știe că eu am cele mai bune idei!

— Da, da! Și mi se pare că tot tu ai propus și concursul acela cu a VII-a B (Stelică se învioră) apoi... vizita la pepinieră... (Stelică se învioră și mai tare)... și întîlnirea aceea cu aviatorii!

Stelică deveni de-a dreptul radios:

— Vezi că știi? Eu le-am propus pe toate. Și ce bune au fost!

— Da, oftă Viorel, dar acum n-am inspirație și aș dori atît de mult să popularizez ultima noastră acțiune la «Aplauze pentru...» Tu cum ai începe, Stelică? Tu, care ai avut ideea acțiunii, ai putea cel mai bine s-o descrii!

— Scuză-mă, dar nu cred că pot să te ajut. Întreab-o pe Dorina... Eu...

Abia acum Viorel își aminti că interlocutorul său nu participase la activitatea respectivă!

— Stelică, dar tocmai la acțiunea aceea cu pepiniera, **propusă de tine,** *ai lipsit!*

— Am avut treabă în altă parte. Ce dacă am lipsit? Eu sînt cu ideile — treaba s-o facă alții!

— Și mi se pare că și de la întîlnirea cu aviatorii ai lipsit!

— Știi, tot treburile... Dar ia stai, nu cumva îmi faci reproșuri?! Păi nu-ți mai dau nici o idee despre cum să-ți începi articolul!

— Ha-ha, mi-ai și dat-o! se precipită Viorel și trase fila albă în fața sa, gata de atac.

— Care idee? — se miră Stelică. E tot a mea? nu-și putu el ascunde încîntarea.

— Citește următorul număr al «Semaforului» nostru și te vei lămuri... îi răspunse Viorel, în timp ce scria titlul articolului: «Ideea lui — dar treaba... altora!»

Ilie Traian

PASIUNILE DE AZI - PROFESIILE DE MÎINE

Cînd mă îndreptam spre Casa pionierilor și șoimilor patriei din Bistrița, împreună cu pionierii Emrich Dan și Tomoroga Codrin, habar n-aveam că sînt însoțită de doi dintre laureații... concursurilor de navomodelism (foto 1). Atunci vorbeam despre noutăți tehnice și științifice, iar băieții știau o mulțime de lucruri de toate felurile, așa că am început, bineînțeles, să ne completăm și să ne contrazicem în privința posibilităților de folosire a memoriilor de calculatoare: memorii pe microfilme, memorii holografice pe laser. Bineînțeles că am încercat să nu mă las mai prejos, adunîndu-mi toate amintirile posibile și care voiau să-mi vină-n ajutor în clipa aceea, din cursurile făcute la facultate, ca să contracarez informațiile de ultimă oră pe care Dan și Codrin le primiseră cu o zi în urmă, la ultima întrunire a laboratorului de cibernetică — informatică. Dar am ajuns la destinație, unde se organizase o acțiune cu totul deosebită: pionierii invitaseră în mijlocul lor cîțiva specialiști de la întreprinderile nou construite în oraș, care să le vorbească despre tehnologiile aplicate, despre caracteristicile unităților economice în care lucrau și despre toate meseriile de care este nevoie acolo. Iar apoi, așa, ca-ntr-un fel de «schimb de experiență», pionierii să-și prezinte rezultatele priceperii, fanteziei și pasiunii lor. Mai tîrziu, Ovidiu Măierean, clasa a VIII-a, (îl puteți vedea în foto 2, este băiatul în jerseu albastru) avea să-mi mărturisească din ce cauză era puțin supărat. Una din «surprizele» cu care se pregătise, refuza să se ridice de la sol. («Auzi! să mi se strice tocmai mie aeromodelul, și cu o oră înainte de începutul acțiunii! Ce ghinion!»)

Au fost prezentate cele mai diverse profesii, de la cele specifice uzinei de mașini pentru industria materialelor de construcții și refractare (foto 3) la cele necesare în Fabrica Nettex — o fabrică de textile nețesute, adică niște țesături foarte practice și aspectoase care se obțin prin tehnici complexe și moderne de presare și impregnare fără a mai fi necesară clasica utilizare a războiului de țesut (foto 4).

Intre timp, aflasem că Emrich Dan ocupase locul III la Festivalul tehnico-aplicativ de la Sibiu, iar Codrin, locul I la Concursul republican de creație tehnico-științifică a pionierilor și că toți colegii lor s-au pus serios pe treabă (după cum se vede în foto 5) și că e o mare întrecere în toate atelierele. Anul care a început i-a găsit pe Alin Vodă, Călin Luca, Iosif Toth, Călin Rübe, Ovidiu Măierean, Emil și Achmed Murtezan ca în fața unei linii de start; oricum au trecut de la categoria avansați la cea de performanță (foto 6)!

Și dacă tot am vorbit despre start și competiție, ar fi nedrept să nu amintim una dintre cele mai iubite acțiuni: cartingul. Enikö Bitay, Adrian Gherman și surorile Simona și Camelia Tatin au obținut mai multe locuri I și II la concursurile interjudețene «Cupa Someșului», «Cupa Eliberării», «Cupa Sibiului», «Cupa Cisnădie», «Cupa cartingul bistrițean». Atelierul de la care n-avem nici o fotografie este, desigur, unul aflat la început, dar plin de idei, de inițiative. Ați ghicit! Cel de cibernetică-informatică. «Am început cu cîteva noțiuni fundamentale în informatică», îmi spune Popp Paula. «Dar în curînd vom afla cîte ceva despre calculatoare. Ne pregătim să vizităm Centrul de calcul teritorial, unde se lucrează în limbajul de programare COBOL precum și oficiile de calcul din oraș. Acolo se lucrează pe CELATRON, adică se folosește banda perforată, iar mie asta îmi place foarte mult.»

Claudiu Moldovan, Popp Paula și Alexandru Barbu fac parte din echipa de radio amatori YO5KDP, alcătuind împreună o grupă foarte valoroasă, premiată la ediția 1981 a concursului republican de creație tehnică pionierească «Start spre viitor». Ii puteți vedea pe toți trei în fotografia de pe copertă realizată, ca, de fapt, majoritatea instantaneelor pe care le avem pe aceste pagini, de membri ai Cineclubului condus de tovarășul profesor Alexandru Măgherușan. «Ne mîndrim grozav cu locul II obținut la Festivalul republican al cinecluburilor de la Cîmpulung Moldovenesc 1981» îmi spune Cioba Ion (foto 7), iar colegele lui Szabo Daniela și Balotă Emilia adaugă că au de gînd să facă un film și mai bun decît cel premiat, care se numește «Cu harta și busola», dar deocamdată țin secret subiectul. Oricum, Daniela și Emilia sînt vesele și puse pe șotii după cum se vede și în foto 8, iar eu cred că filmul pe care-l vor face va fi și el vesel și plin de surprize.

Ieșim de la Casa pionierilor și șoimilor patriei și seara de iarnă a și învăluit orașul. Băieții și fetele vorbesc în grupuri, cîte doi, cîte trei: «Ce zici de ideea cu amplificatorul?», «Mi-ar place și mie să văd calculatorul Felix 256», dar și «Mîine avem «mate», ora--ntîia», «Mi-am scris la algebră. Mai am numai problema la fizică». Așa, discuțiile se amestecă, se despart și se-ntîlnesc pentru că toate aceste preocupări pornesc tot din cartea de fizică, din compunerea vectorilor și din calculul algebric, pentru că atunci cînd meșteresc la un aeromodel sau deschid caietul de geometrie, fiecare dintre pionierii pe care i-am amintit aici simte că acolo e scris autodepășire și că asta înseamnă: mîine să fii mai atent, mai grijuliu cu timpul tău, mai concentrat, mai harnic, mai sîrguincios decît astăzi.

Cleopatra Lorințiu

1

2

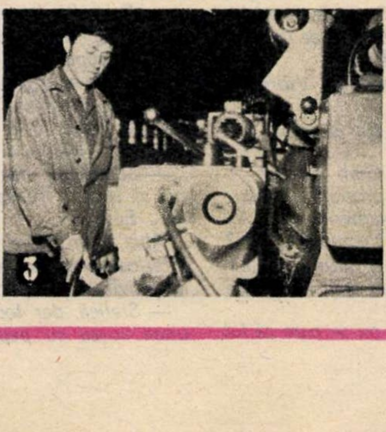
3

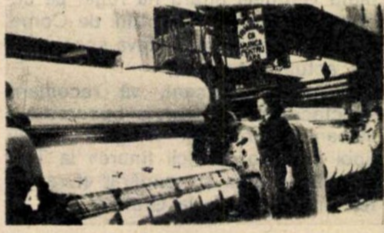
4

5

6

7

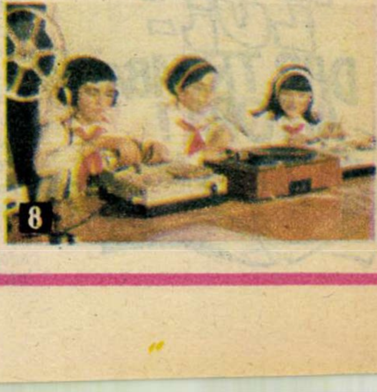
8

SPRINT judo

A DOUA EDIȚIE A FESTIVALULUI PIONIERESC DE JUDO - O REUȘITĂ SĂRBĂTOARE SPORTIVĂ A COPIILOR

Pentru toți cei aproape 300 de copii, din 19 județe și din municipiul București — băieți între 9 și 14 ani —, participanți la cea de-a doua ediție a Festivalului pionieresc de judo, zilele de 22 și de 23 decembrie ale anului trecut, petrecute sub cupola Sălii Floreasca, vor rămîne de neuitat. Au fost zile în care, bucurîndu-se de-o atenție deosebită din partea oamenilor mari — a specialiștilor organizatori și a părinților —, precum și de condiții excelente, și-au putut etala în voie, sub toate aspectele ei captivante, marea lor pasiune pentru judo.

Pe cele două mari saltele, sub privirile impasibile ale arbitrilor și impulsionați de pe margine de indicațiile febrile ale antrenorilor, micii judoca și-au pus la «bătaie» toate forțele și cunoștințele lor, reușind să ofere, prin fiecare meci în parte și prin toate laolaltă, un frumos spectacol sportiv în care bucuria victoriei și tristețea înfrîngerii au fost trăite din plin atît de ei, cît și de spectatori.

Iată-i, în cea de-a doua zi a întrecerilor (în care s-au desfășurat semifinalele și finalele), pe cei 15 de la Clubul sportiv «Pionierul» din Tîrgoviște. Vreo 5—6 dintre ei au trecut cu bine peste primul «hop» și-acum sînt gata să intre în luptă pentru medalii. Printre ei, și Aurel Andrei. Are 12 ani neîmpliniți, e în clasa a VI-a, la Școala generală nr. 6, învață bine (premiul III anul trecut), practică judo-ul de 3 luni și concurează la categoria 29 kg copii II. În prima zi a învins un băiat parcă din Bacău, a fost învins de altul din București, iar acum e gata să intre în arenă, dornic să cîștige bronzul. Gongul sună și Aurel pășește hotărît și dîrz pe saltea. Lupta începe și e aprigă, Aurel se ține bine mai tot meciul, bronzul pare a fi definitiv al lui, dar chiar în ultimul moment partenerul îl prinde pe... picior greșit și... cîștigă clar. Aurel își salută ceremonios învingătorul, se retrage demn de pe saltea, urcă în tribună și abia aici... izbucnește în lacrimi...

FESTIVALUL PIONIERESC DE JUDO
EDITIA A II-A · 1981

După «bătălia» pentru bronz, începe alta, — cea pentru aur. Pe salteaua nr. 1 se dă startul în primul meci al finalei, între Constantin Cremene (Bacău) și Ionuț Florica (Teleorman), categoria 26,5 kg, copii I. Par doi... țînțari dezlănțuiți, amîndoi hotărîți să învingă. Ionuț încearcă să-și impresioneze și să-și intimideze partenerul folosindu-se de o privire... cruntă, dar Cremene rămîne tot timpul de-un calm ca de... cremene și deși e pus de cîteva ori în dificultate, se reabilitează de fiecare dată și în final se impune categoric. El reușește astfel să devină primul campion al Festivalului. Cum părăsește salteaua, reporterii îl asaltează cu întrebări, obiectivele aparatelor de fotografiat și de filmat îl caută. Din clipa aceasta Constantin Cremene nu mai e un... anonim. Festivalul de judo i-a oferit posibilitatea de-a se afirma la nivel republican și iată, el a reușit să profite de această posibilitate, «steaua» lui prinzînd să licărească pe firmamentul judo-ului românesc.

La fel s-ar putea povesti despre fiecare dintre participanți, despre fiecare meci, despre tot acest festival care s-a constituit într-o reușită sărbătoare sportivă de vacanță a copiilor. Întregul spectacol pe care ea ni l-a oferit a dovedit încă o dată și convingător, atît multiplele valențe ale acestui sport olimpic ce cultivă alese calități morale și fizice, cît și popularitatea în continuă creștere de care se bucură judo-ul printre copiii noștri.

În încheiere, vi-i prezentăm pe cei care au reușit să... smulgă în acest Festival laurii campionilor și medaliile de aur, cu convingerea că despre unii dintre ei vom mai auzi vorbindu-se de bine în anii viitori: **Copii II** *26,5 kg —* **C. Cremene,** *Bacău; 29 kg —* **M. Rusu,** *Bacău; 32,5 kg —* **F. Ghiorghi,** *Bihor; 35 kg —* **L. Toro,** *Bihor; 40 kg —* **S. Ifrim,** *Vrancea; 45 kg. —* **A. Croitoru,** *Vrancea; +45 kg. —* **F. Solomon,** *Caraș-Severin.* **Copii I:** *30 kg —* **D. Ionescu,** *București; 33 kg —* **A. Pîrvu,** *Dîmbovița; 36 kg —* **E. Lovin,** *Galați; 40 kg —* **A. Atomei,** *Dîmbovița; 45 kg —* **L. Buglea,** *Bihor; 52 kg —* **V. Gheorghită,** *București; +52 kg — M. Postică, Bacău.*

C. Păltineanu

FESTIVALUL PIONIERESC DE JU
EDITIA A II-A · 1981 ·

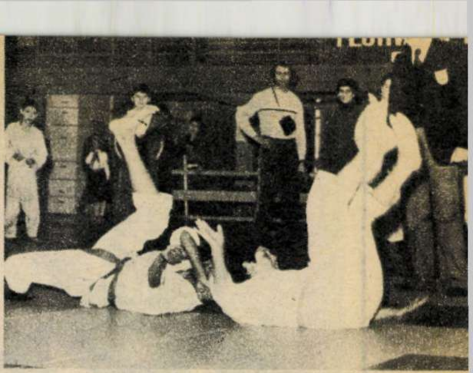

FESTI UL PIONIERES
A II-A

FESTIVALUL PIONI ESC DE JUDO
EDITIA A I 1981

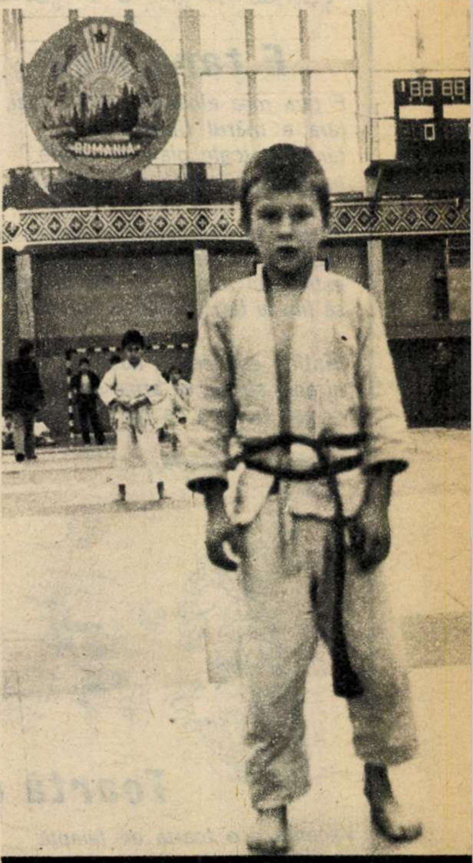

Constantin Cremene, primul laureat al actualei ediții a Festivalului.

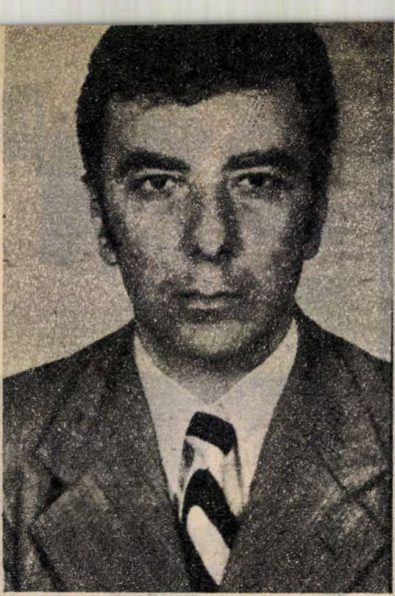

DIN ANTOLOGIA LITERATURII PENTRU COPII

GHEORGHE TOMOZEI

BIBLIOGRAFIE (SELECTIVĂ):

1. **LACUL CODRILOR, ALBASTRU,** poezii 1962. 2. **FÎNTÎNA CULORILOR,** poezii 1954. 3. **CÎNTECE DE TOAMNĂ MICĂ,** poezii 1967. 4. **DACĂ TRECI RÎUL SELENEI,** proză 1967. 5. **DINCOLO DE CRIZANTEME,** poezii pentru un caiet de muzică 1969. 6. **TOAMNĂ CU IEPURI,** poem 1970. 7. **MIRADONIZ,** proză 1970 (ediția a doua 1977). 8. **CARUL CU MERE,** poezii 1974. 9. **RĂZBOIUL DE TREIZECI DE ANI DINTRE DULĂI ȘI MOTANI,** poem 1974. 10. **ȚARA LUI FĂT-FRUMOS,** poezii 1976. 11. **CARTE DE CITIRE, CARTE DE IUBIRE** (în colaborare cu Nichita Stănescu) poezii 1980 și în pregătire 12. **CARTE DE MOTANICĂ** (poezii).

...La început am fost un copil. Apoi un copil care scrie. Mai apoi un copil care scrie versuri.
Acum sînt un fel de scriitor.
Care scrie despre copilărie. Pentru care literatura pentru copii e o pasiune predestinată.

Gheorghe Tomozei

E țara mea

E țara mea albastrul care-l vezi,
țara e mărul tinerei livezi,
țara e-n toate plaiurile sfinte
în cîntece, în dor și simțăminte.

Te știu din călimara Bălcescului curgînd,
«ești cel din urmă al meu gînd»,
ești darul meritat, și-așa ni-i datul
să fim ai tăi: copilul și bărbatul!

Fîntîna ești ce ne aduce-n ciuturi
ai apei stropi, ca aripe de fluturi,
și ești lumina ce ne străbătu,
o, țara mea,
o, maica noastră,
tu...

Toartă de faianță

Vacanța e o toartă de faianță
al uriașei cești care cuprinde
casa cu horn, cu geamuri și cu clanță
și beciul plin cu oale și merinde.

Vacanța-mi iau cu iepurii o dată
și veverița roșie din duzii
proptind lîngă grădina-mbelșugată
văzduhul cald ce coace cucuruzii.

Mă-ntorc acasă numai cînd bunica
scoate lopata din cuptor, cu pîine,
viteazul sînt ce nu cunoaște frica
și încă mai viteaz voi fi, ca mîine...

Iarna

Ce scrie zăpada, ce scrie,
pe drumul dinspre copilărie,
ce scrie ea cu alb
peste alb.
cu litere pe care
nu le ia din abecedare?

Scoate din găoace
literele cuvîntului **pace,**
literele le scrie
ale cuvîntului **bucurie?**

Oare cum de nu-nghează
literele cu gingașă față
și subțire mers
de cîntec și vers?

Ce scrie zăpada,
ce scrie?

PRELUDIU

FRAGMENT DIN ROMANUL «MIRADONIZ» DEDICAT COPILĂRIEI LUI EMINESCU

E tot mai îngîndurat.

Tot mai singur.

Singur, iubește joaca, hîrjoana și în băiețandrul de azi mai apare uneori imaginea copilului care îl călărea pe Șoltuz ori ușura de mere livezile botoșenene. Mihai e un pui de țăran sănătos, alcătuit din trunchiul zdravăn al căminarului și din făptura delicată a Ralucăi, soarele îi știe chipul. Culcat pe pămînt, în amiezi ipoteștene, a simțit cum urcă în el sfînta sănătate a sevelor, culorile ierbii. Dar carnea pietroasă e fulgerată, lin, de gînduri nestăvilite, care se furișează într-însul și fierb ca mustul în strugurii copți. Noian de întrebări îl cutreieră, un dor de liniște și singurătate îl apropie din ce în ce mai mult de tomurile lui Arune Pumnul și-l despart de voioasele petreceri ale prietenilor săi.

Tot mai multe cărți cu versuri.

Versuri de Eliade ori Alecsandri. Cărți nemțești de Goethe și Schiller... Focul arde în sobă, trosnind, bolnavul din încăperea alăturată își clinchetește lingurița de argint în ceașca de ceai, cu capul cărunt împietrit între perne.

— Eminovici!

Și-afară frunzele cad și vîntul retează plopii de fum iscați din hornuri.

— Eminovici!

— M-ați chemat, domnule profesor?

— Să mai stăm de vorbă. Mi s-a urît în casă. Mi-e dor de gimnaziu. Ție nu, Eminovici?

— De ce-mi spuneți mereu Eminovici?

— Dar cum să-ți spun?

— Mihai.

— Așa s-ar cuveni, dar, vezi tu, ai un nume ciudat, care se cere rostit cu un fel de evlavie. Tu trebuie să fii în primul rînd Eminovici. Sînt mulți Mihai în țara noastră, Eminovici, dar, de va fi ceva de capul tău, ar fi numai unul. De unde-ți vine numele ăsta?

— Nu știu.

— Poate de la eminere... Îți convine?

— Ce înseamnă?

— Eminere? A te ridica deasupra altora, a te detașa de rest... Așa va fi?

— Da.

— Îmi place limpezimea cu care-o spui. Te-ai gîndit ce vei face după gimnaziu?

— Nu.

— Tu trebuie să scrii, Eminovici. Iartă-mă, rogu-te, dar am comis indiscreția de a citi una din compunerile tale. Nu pot zice că mi-a plăcut foarte mult, dar am simțit că acolo, dincolo de magnifica ta caligrafie, bate o inimă de poet. Ai mai scris ceva?

— Am mai scris, dar nu cutez să vă arăt. Nu le socotesc bune. Mai tîrziu...

— Ce bine că poți rosti, «mai tîrziu»...

— De ce, domnule profesor?

— Fiindcă eu nu mai pot să spun asta. Drumurile lui Pumnul s-au sfîrșit aici... Grăbește-te, Eminovici, nu vreau să mor înainte de a-ți vedea stihurile tipărite.

— Nu m-am gîndit la tipar.

— M-am gîndit eu. Cînd vei socoti că poți ieși în lume cu poeziile tale, pune-le într-un plic și trimite-le la Oradea, la «Familia» lui Vulcan.

E întuneric deplin.

Numai prin două mărunte tăieturi în tabla de aramă a ușiței de la sobă curg în odaie fire roșii de lumină, care se amestecă blînd cu culorile șterse ale cotoarelor de carte și ale vechilor scoarțe.

— Ciudat...

— Ce e ciudat, domnule profesor?

— Știi, Eminovici, cît te am de drag la inima mea.

— Și eu vă iubesc.

— Știu asta. Și mă gîndeam că s-ar putea ca primele versuri să le tipărești la moartea mea. Și făcătorii de dicționare să scrie, peste o sută de ani: Arune Pumnul, profesor, pomenit într-o poezie de către Mihai Eminovici...

— De ce vorbiți despre moarte? Vă veți face sănătos și-o să bateți iar mingea cu noi, cu Șahin și Ștefanelli, pe toloacă...

Pumnul surîde, depărtat.

— Mi-e teamă, Eminovici, că m-am irosit în zadar. Să nu lași timpul să ți-o ia înainte, dragul meu. Cîte ceasuri sînt?

— Douăzeci și nouă minute.

— Știi ce, aprinde lumînarea, Eminovici, și citește-mi ceva. Ai glas dulce, de parcă ai veni din vreo strană de diacon mănăstiresc.

— Ce să citesc, domnule profesor?

— Caută, știi unde e Eliade.

— Știu.

— Citește-mi «Sburătorul»...

CARNET DE SCRIITOR

NICOLAE VELEA:

CUM VĂ FACEŢI AMINTIRILE?

Copilăria şi adolescenţa sînt vîrste fără vîrste, gingaşe, fine şi inconfundabile. Prima — copilăria, este un **tărîm**, *cea de a doua — adolescenţa este un* **ţinut** *sufletesc niţel mai tulbure, dar nu mai puţin pur.* **Tărîmul** *copilăriei este aureolat şi nimbat de basme şi ocrotit de zîne şi de Feţi-Frumoşi care înving mişelia puţină a unor vrăjitoare pipernicite şi urît afumate zburînd pe măturile lor zdrenţuite. Totuşi, chiar demistificate mai tîrziu, ochii larg miraţi ai copilăriei le-au luat aşa cum erau, au crezut în ele fără glumă. Şi genele ochilor bat degeaba peste paginile de carte sau în faţa imaginilor de film a căror naivitate nu se mai întoarce sau dacă se întoarce revine doar într-o lacrimă strivită, ruşinat, în colţ de pleoape.* **Ţinutul** *adolescenţei este după cum se ştie o trecere în care totul se ia în serios, vocea este în schimbare, e gravă, micile tresăriri emotive par trainice, definitive; atunci sancţionăm totul, nu iertăm nimic, nici pe noi înşine, începem jurnale intime în care vrem (ne jurăm) să fim asemenea eroilor din literatură, din istorie ori să urmăm conduita exemplară a unor contemporani, a unor semeni ai noştri.*

Apoi urmele acestor sentimente, idei şi trăiri devin mai intense şi se şterg treptat ori dispar cu totul. Şi asta nu trebuie. Cîndva am scris şi publicat o povestire. Se chema: «Cînd se fac amintirile».

Pledam acolo prin personajele mele ca vîrsta, vîrstele copilăriei şi adolescenţei să fie rotunde, ireproşabile; cu lunecuşuri şi ocolişuri şi scăderi dar ele trebuie să rămînă prin ceea ce au mai exact, mai durabil, mai dăruit şi mai luminos săgeata vieţii noastre (şi a voastră) pentru mai tîrziu.

Sînt cotat drept un scriitor cu umor, aşa că vedeţi cum luaţi îndemnul meu: «vedeţi cum vă faceţi amintirile».

Elisaveta Novac
OCHIUL DE BASM
Poeme pentru copii
Editura Ion Creangă

Pentru biblioteca voastră: una dintre atrăgătoarele cărţi de poeme şi poezii apărută la Editura «Ion Creangă».

O SANIE CU TĂLPI DE ARGINT

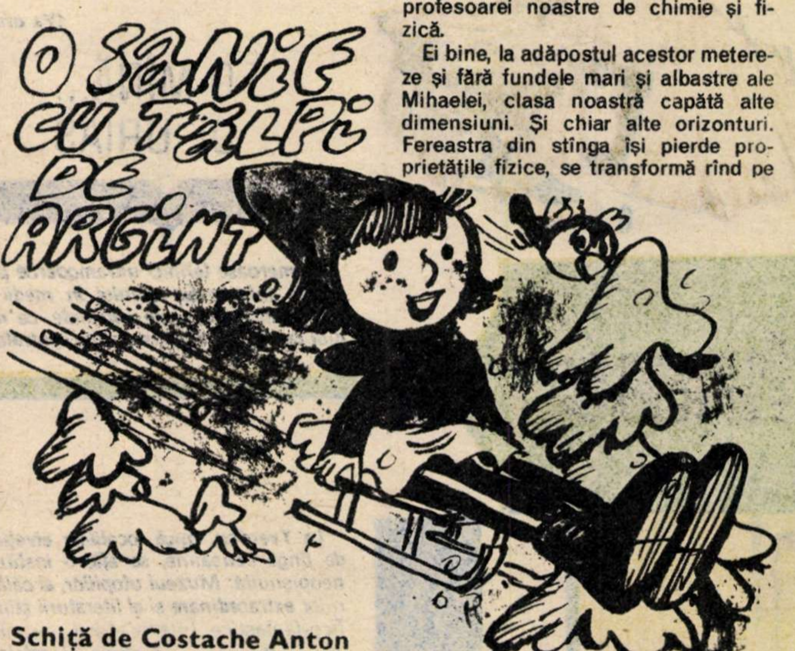

Schiţă de Costache Anton

La noi în clasă, iarna se apropie de-obicei pe furiş ca o vieţuitoare a pădurii. Ca o vulpe cu blana albastră, dacă vreţi. N-am văzut niciodată o astfel de vulpe, însă cînd sînt în ore, de teamă să nu fiu scos la lecţie, prin faţa ochilor îmi apar şi încep să defileze tot felul de vieţuitoare, chiar şi dinozauri. Imaginaţia mea o ia razna, mai ales în ora de chimie, cînd ştiu că nu am caietul de teme în ordine. Şi cum lucrul acesta se întîmplă destul de des, tata nu prea are timp de mine şi de lecţiile mele fiind plecat pe teren (uneori şi cîte două-trei săptămîni) vă daţi seama, sînt mereu în aer.

Pentru Lucian, coleg de bancă şi un fenomen în materie de chimie, totul e simplu. El îşi rezolvă temele — cel mai adesea — în drum spre şcoală, ca o adevărată maşină de calcul, şi numai cînd ajunge în clasă şi le trece pe caiet, în cele cinci minute care mai rămîn pînă la incepera orei. Eu mă agit pe lîngă el, sar, ţopăi, îmi frîng degetele, dar totul e zadarnic. Nu am decît o singură şansă de scăpare. Să mă pitulez în spatele Mihaelei, să devin şi să rămîn stană de piatră pînă cînd trece pericolul de a fi scos la tablă. Dar ştiţi, vă închipuiţi măcar ce calvar începe? Ştiţi ce înseamnă să te piteşti în spatele Mihaelei şi să rămîi stană de piatră? În primul rînd, Mihaela e subţire ca un fir de păpădie, are umerii înguşti, iar dacă vine cu codiţe, dacă are îngrozitoarea inspiraţie de a-şi împleti codiţele, atunci calvarul meu se dublează. Pentru că la codiţe, Mihaela îşi pune şi două funde mari, albastre, desconspiratoare, care atrag mereu ca un magnet privirile profesoarei noastre de chimie şi fizică. Şi nu înţeleg de ce trebuie să fiu eu ţapul ispăşitor. Fiindcă profesoara noastră de chimie şi fizică nu se uită la fundele mari şi albastre şi nici nu rosteşte numele Mihaelei. Spre mine se uită, pe mine mă vede întîi şi, bineînţeles, tot pe mine mă strigă să ies la lecţie.

Uneori, ca să scap cu faţa curată, înainte de chimie îi spun Mihaelei cu un glas neutru, colegial:

— Mihaela, te rog pentru ora de chimie renunţă la funde.

— De ce să renunţ la funde? Nu înţeleg cu ce te supără fundele mele?!..

— Nu mă supără. N-am spus că mă supără, bolborosesc eu speriat şi disperat, totodată. Te-am rugat numai să renunţi la ele. Atît.

— Nu te înţeleg, silabiseşte cu un fel de alintare Mihaela. Şi dacă nu te înţeleg, nu pot să renunţ.

Să-i spun motivul care mă face să-i cer acest sacrificiu? Ar însemna să mă desconspir, să-i dezvălui un secret care-i al meu şi numai al meu. Culoarea ochilor Mihaelei şi irişii aurii pe care adierea unui zîmbet îi face şi mai aurii, mă obligă să-mi plec fruntea resemnat. Nu mă supăr. E bine că de felul meu nu sînt supărăcios, că nu ştiu şi nici nu pot să port cuiva pică. Oho! Dar şi mai bine, de o mie, de un milion de ori e mai bine că încep pregătirile pentru campionatul pe ţară la patinaj viteză. Mihaela este una dintre aspirantele la titlul suprem şi trebuie să meargă la antrenamente. O săptămînă, două, trei, codiţele, fundele şi irişii ei aurii dispar. În aceeaşi zi, umerii lui Nelu Vişină — care la rugămintea mea trece de pe locul lui pe locul Mihaelei — devin un fel de metereze, care mă ocrotesc de privirile profesoarei noastre de chimie şi fizică.

Ei bine, la adăpostul acestor metereze şi fără fundele mari şi albastre ale Mihaelei, clasa noastră capătă alte dimensiuni. Şi chiar alte orizonturi. Fereastra din stînga îşi pierde proprietăţile fizice, se transformă rînd pe rînd, în ecran de televizor, în hublou de avion sau de navetă spaţială şi, dacă vreau, chiar şi într-o miraculoasă maşină a timpului, spre care mă strecor neobservat şi alerg apoi cu viteze fantastice spre trecut ori spre viitor. Cîteodată uit însă că între trecut şi viitor se află prezentul şi, cu voia sau fără voia mea, mă trezesc în clasă, admonestat de glasul sever al profesorului de română ori invitat la tablă chiar de profesoara noastră de chimie şi fizică. Rezultatul? De fiecare dată o notă care mă face să roşesc şi să mă întorc în bancă abia mişcîndu-mă, de parcă aş purta pe umeri o piatră de moară.

Într-o zi, întors în bancă după o asemenea aventură în prezent, Lucian mă întreabă cu un zîmbet de om vinovat:

— Eşti supărat pe mine?

— De ce să fiu supărat? Ce vină ai tu?

— Nu trebuia să ridic mîna. Ai auzit ce-a spus profesoara. «Lasă, Lucian. Tu ştii. Să vină la tablă Alexe, poate îşi îndreaptă situaţia care nu-i deloc strălucită.»

— N-ai nici o vină, am repetat eu, resimţind încă dogoarea obrajilor şi apăsarea pietrei de moară cu care mă întorsesem de la tablă.

Şi orgolios cum sînt, ca să-i arăt că nu eram supărat, în aceeaşi după-amiază trec pe la el. Îmi deschide Lia, sora lui mai mică. Îmi deschide, mă priveşte lung, apoi mă întreabă:

— Îl cauţi pe Lucian?

— Da, voiam să-i spun...

Nu mă lasă să isprăvesc. Îmi arată cu capul o anume direcţie:

— Caută-l în magazie...

Mă întorc derutat. Nu în direcţia arătată de Lia, ci spre poartă. Îmi spun că Lucian s-o fi dus să despice lemne şi n-are rost să-l deranjez. Trec mai tîrziu. Ajung în mijlocul curţii, dar dinspre magazie nici un zgomot. Mă apropii mai mult din curiozitate. Deschid uşa. O uşă grea de stejar care, spre surprinderea mea, nu scîrţîie. Mă opresc în prag uluit. O clipă am senzaţia că sînt în clasă la ore, că m-am strecurat în acea maşină a timpului inventată de mine, dar nu spre trecut, ci spre viitor. Magazia nu-i nici pe departe, aşa cum am crezut, magazie de lemne. E o încăpere spaţioasă, luminată cu neon, pereţii sînt căptuşiţi de rafturi tixite cu cărţi, dar şi cu tot felul de flacoane, borcane, eprubete, toate etichetate şi aranjate într-o ordine desăvîrşită, ca într-o farmacie. În mijloc, pe-o masă zăresc servieta lui Lucian, un microscop, o colivie cu nişte şoricei albi, cu lăbuţe fine, roşii, iar mai spre dreapta o tablă, aidoma celei din clasă pe care, stupefiat, desluşesc formulele şi exerciţiile bolborosite dimineaţă în drum spre şcoală de eminentul, genialul meu coleg de bancă. Va să zică, ăsta e Lucian! Mă lasă cu cinci pietre de moară în spate, fără să scoată un cuvînt despre laboratorul lui. Un farsor, un clovn, un mincinos, un egoist. Fără să-l mai aştept, mă întorc şi alerg spre casă. Şi-mi vine să strig, de furie, de ciudă, de durere. Ajuns acasă, intru în baie, mă spăl cu apă rece pe ochi şi pe obraji, apoi mă închid în camera mea şi încep să învăţ cu înverşinare la chimie. De la început, sistematic, lecţie cu lecţie. În fiecare zi o lecţie, apoi două, apoi trei, apoi patru. Şi tot aşa pînă spre sfîrşitul trimestrului.

Într-o zi s-a întors Mihaela. E campioană pe ţară. Colegii vin toţi la banca ei, îi strîng mîna, o felicită. Careva aduce o sanie. Într-o clipă sînt aruncate peste ea cîteva paltoane. Se improvizează un fel de scut, pe care Mihaela este nevoită să urce. Colegii o poartă apoi în triumf prin toată şcoala.

Eu rămîn la locul meu. Privesc spre fereastra din stînga, dar nu-mi mai spune nimic. Nu mi se mai pare nici hublou de avion, nici miraculoasă maşină a timpului. Văd prin ea chiar ce se vede, nu ce-mi imaginam eu. O văd pe Mihaela purtată în triumf prin curte. Ninge. Privind sania cu tălpile strălucind ca argintul pe care e purtată Mihaela, mă încearcă un gînd. «Iarna vine pe o sanie cu tălpi»... Dar gîndul nu-mi place. Îl alung şi fără efort mă întorc în real.

Tot acum năvălesc pe uşă colegii. Mihaela se aşază în bancă. Stă cît stă, apoi se răsuceşte şi mă întreabă.

— Ce faci, Dimitrie? Nici n-ai observat că mi-am tăiat codiţele şi-n loc de funde mi-am pus panglică.

— Ba, am observat, spun eu sec.

— El, de la o vreme, nu ştiu ce are, spune Lucian. Nu mai vede nimic şi pe nimeni.

Ar trebui să-i răspund: «Nu te mai văd pe tine». Dar tac. E mai bine aşa. Şi mai cuminte.

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI UMANE

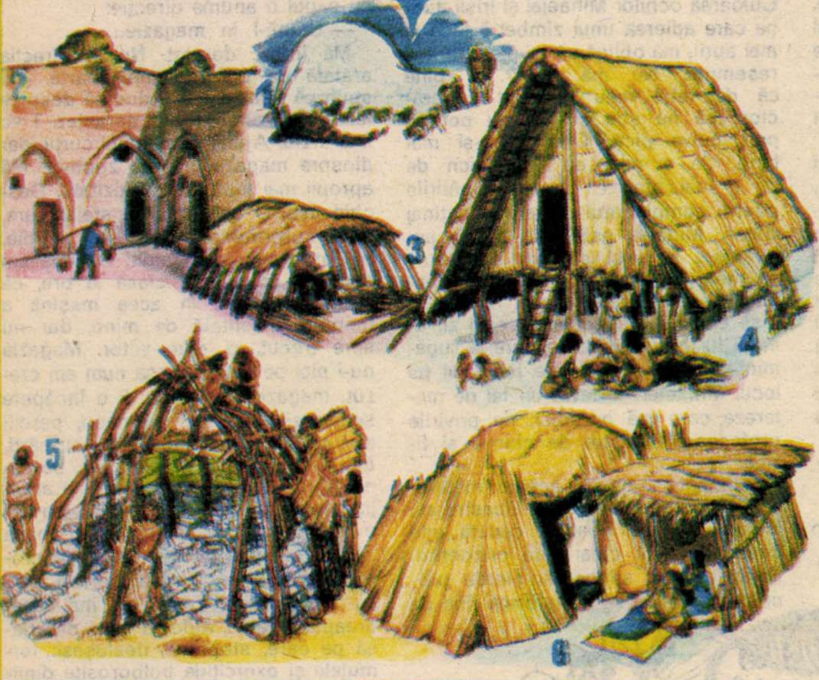

Unul dintre cele mai interesante capitole din istoria civilizației umane este istoria locuinței. În evoluția ei de-a lungul epocilor, în varietatea nesfîrșită a soluțiilor pe care le-a adoptat în diferite condiții geografice și climatice se regăsesc, în cea mai înaltă expresie a lor, ingeniozitatea omului, simțul său practic, arta sa de a descoperi materiale utile și de a le prelucra.

În pagina de față vă prezentăm cîteva tipuri de locuințe preistorice. 1) Iglu — casa de gheață a eschimoșilor. 2) În multe țări care dispun de întinderi de rocă mai puțin dură s-a dezvoltat o întreagă tehnică a locuinței săpate în piatră. 3) Acest adăpost tradițional al dulgherilor din pădurile Franței de odinioară folosește elasticitatea lemnului verde. 4) Hambarul ridicat pe piloni era preferat încă în preistorie pentru păstrarea produselor agricole. 5) În epoca neolitică puteau fi adesea întîlnite asemenea adăposturi pe jumătate din piatră, peste care arborii curățați fără a fi desrădăcinați alcătuiau o boltă acoperită cu ierburi. 6) Zeriba — casa tuaregilor — are opt stîlpi fixați în pămînt. Acoperișul și pereții sînt alcătuiți din paravane de nuiele și plante uscate.

(Va urma)

O MÎNĂ... DE URIAȘ

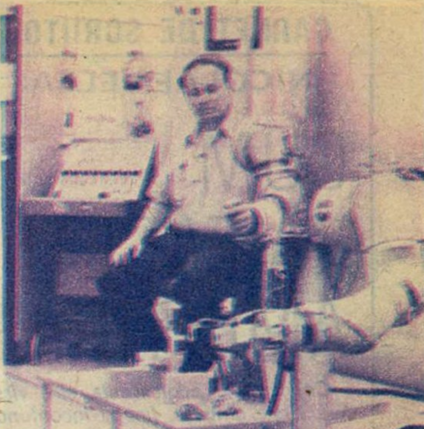

Numeroase tehnici ultramoderne presupun intervenția omului în medii în care acesta nu poate pătrunde, ca mediul radioactiv din instalațiile centralelor nucleare sau fundul mării la mari adîncimi. Pentru a izbuti să lucreze acolo, omul dezvoltă felurite mijloace de acționare a mecanismelor de la distanță.

Aceeași tehnică ultramodernă pretinde însă adesea o manevrare delicată și foarte precisă, comparabilă numai cu gestul delicat al mîinii. Soluția: mîna artificială, aptă să acționeze la distanță.

Ușor de spus, dificil de realizat. Cercetările din ultimii ani privind mecanica mîinii artificiale sînt foarte avansate. Apare însă o problemă-cheie: programarea mișcărilor necesare pentru efectuarea unei operații sau a alteia cere un timp disproporționat de mare. Promptitudinea sistemului rămîne scăzută. Iar capacitatea de a reacționa potrivit unei situații neașteptate e ca și nulă.

În aceste condiții s-a renunțat la automatizarea mîinii, optîndu-se pentru alt principiu. Un aparat de forma unei

UNÍVERS

PRINTR-UN „MUZEU NEOBIȘNUIT"

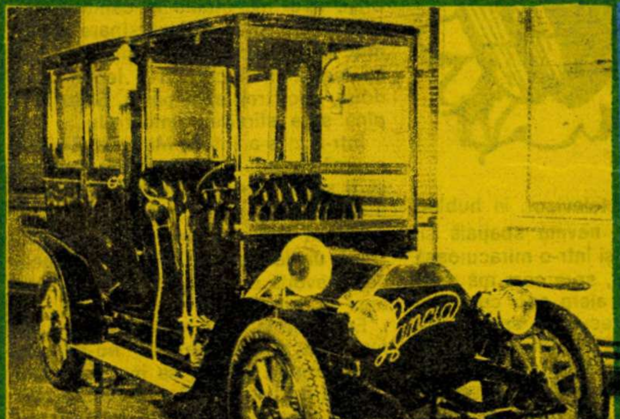

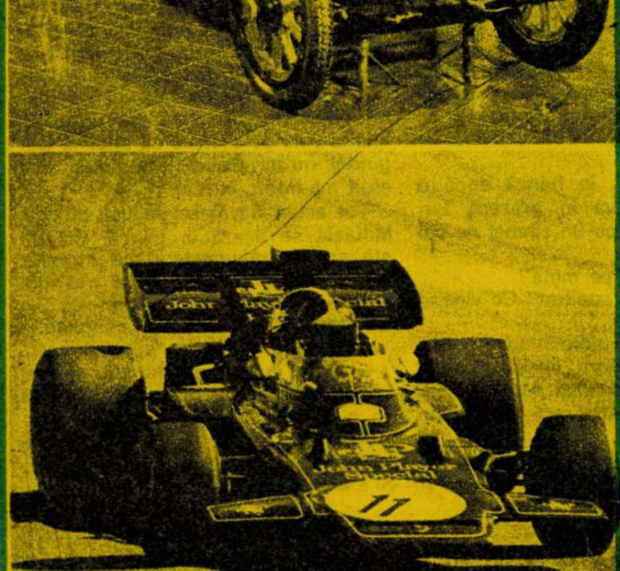

La Yverdon, mică localitate elvețiană de lîngă Lausanne, se află o instituție neobișnuită: Muzeul utopiilor, al călătoriilor extraordinare și al literaturii științifico-fantastice. Întemeietorul muzeului, Pierre Versins — a strîns și catalogat circa 50 000 de piese muzeale (romane, povestiri scurte, opere dramatice, filme, fotografii, discuri, benzi de magnetofon), care ilustrează evoluția fanteziei umane de-a lungul secolelor. Telefonul, automobilul, avionul, racheta spațială și chiar fisiunea nucleară au existat în scrierile unor visători cu mult înainte de a fi realizate. Unii vizionari au fost depășiți de geniul inventatorilor moderni. Bunăoară, un afiș din muzeu, tipărit în veacul trecut, înfățișează școlari studiind cu căști la ureche, iar pe un alt afiș, la fel de vechi, se vede un incubator din care ies pui de o zi. Pe ambele afișe stă scris cu litere mari «În jurul anului 2000».

SĂ CĂLĂTORIM ÎMPREUNĂ...
...pe marea fără țărmuri!

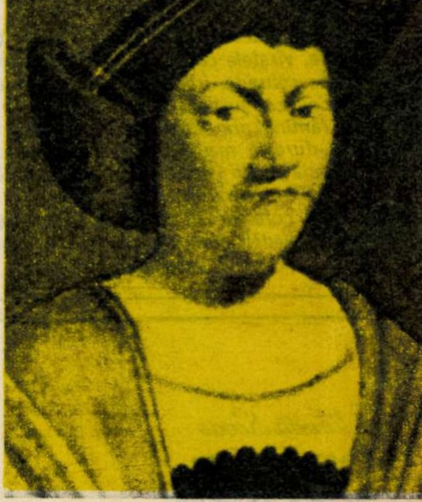

Există pe harta oceanului planetar o porțiune care, deși nu este înconjurată de uscat, se numește mare. Este Marea Sargasselor, supranumită marea fără țărmuri. Marginile ei sînt delimitate doar de curenți.

Marea Sargasselor a fost descoperită de Columb în anul 1492 în timpul călătoriei spre Lumea Nouă. În jurnalul său de bord marele navigator a lăsat primele însemnări referitoare la aspectul ciudatei mări fără țărmuri: «Vremea bună s-a menținut o zi întreagă, iar spre seară s-a pornit un vînt ușor. Flotila înainta cu 13 mile pe zi. În zori am întîlnit atîta iarbă încît marea părea acoperită de ea ca de ghețuri. Iarba era *mîneci îmbracă mîna operatorului. Captorii instalați pretutindeni recepționează comenzile transmise mîinii de creierul operatorului prin biocurenți. Aceștia, prelucrați adecvat, transmit mîinii artificiale, aflată la distanță, comenzile date. Mîna acționează. Concomitent, mîna artificială cercetează mediul în care lucrează aproape ca o mînă adevărată. Cu ajutorul a 700 de captori, ea înregistrează forma obiectelor din jur, sunetele emise în zonă, temperatura mediului, forma pieselor pe care le manipulează, greutatea, elasticitatea lor etc. Aceste informații sînt transmise operatorului prin «mîneca» amintită, care i le traduce direct în senzații. Acest sistem evită aproape orice întîrziere, permițînd intervenția rapidă și adecvată a operatorului. Punerea la punct a numeroase detalii este încă în curs, dar creatorii aparaturii speră s-o vadă cît mai curînd la lucru.*

ENESCU ȘI RAVEL

Cele mai trainice legături de prietenie sînt cele care apar în copilărie. Dar dacă cei doi prieteni vor deveni amîndoi iluștri compozitori? Dar dacă legăturile de prietenie sînt însotite de legăturile de colegialitate care se nasc din munca depusă cot la cot, din frecventarea acelorași cursuri și a acelorași profesori? Enescu a fost cel mai mare muzician român, Maurice Ravel este considerat la rîndul lui ca fiind unul dintre cei mai importanți compozitori francezi ai secolului XX; amîndoi au fost însă elevi ai Conservatorului din Paris la clasa altui mare compozitor francez: Gabriel Fauré. Atunci și acolo s-a născut exemplara lor prietenie.

Prietenie între doi compozitori înseamnă și înțelegere de către fiecare a artei celuilalt, înțelegere care se poate regăsi fie în includerea de lucrări ale prietenului în programele concertelor proprii, fie în cuvinte scrise sau rostite asupra muzicii prietenului. Într-adevăr, frecvente sînt lucrările lui Ravel pe care Enescu le interpreta cu deosebită plăcere.

Însă, dacă apropierile se pot întrevedea ușor, cel mai bine se văd deosebirile, deoarece atît Enescu cît și Ravel au fost ceea ce, în muzicologie, se desemnează prin «reprezentanți de frunte ai școlilor naționale de compoziție». Și, într-adevăr, așa cum în «Bolero», în «Daphnis și Chloe», în concertele pentru pian, în «Ora spaniolă», în «Mama mea, gîsca», de Maurice Ravel, răzbat limpede întorsăturile melodice specifice locurilor natale, situate la poalele Pirineilor, aproape de frontiera spaniolă, tot așa imaginile înregistrate de George Enescu în copilărie, la finele secolului trecut — «melancolia nesfîrșită a drumurilor românești» de odinioară sau... «șirul fără sfîrșit al carelor românești la care sînt înjugați boi somnoroși» — reprezintă amprenta inconfundabilă a minunatei sale muzici.

Viorel Crețu

adusă din vest.»

Dacă Columb i-a consacrat doar cîteva însemnări seci, navigatorii de mai tîrziu i-au legat numele de numeroase enigme. Realitatea atestă că îngrămădirea de alge din Marea Sargasselor îngreunează foarte mult navigația.

Situată în nord-estul Arhipelagului Antilelor, «marea fără țărmuri» este cuprinsă în centrul circuitului format de curenții Atlanticului de Nord (curentul Canalelor și Gulfstream). O sticlă aruncată în Marea Sargasselor cutreieră prin apele ei între doi și trei ani. Ieșirea din acest circuit se numește Caruselul Sargasselor. În apele de la suprafața mării trăiesc circa 60 de specii de plante și animale care participă activ la viața biosferei. Biologii sînt de părere că emanația de oxigen din timpul nopții este de zeci de miliarde litri. Planctonul acumulează intensiv vitamina B-12, formată din cobaltul aflat în apele mării. După aprecierea oamenilor de știință el conține cîteva chintale de această substanță biologică activă.

Marea Sargasselor este una dintre regiunile foarte puțin cunoscute ale oceanului mondial. Ea suscită în continuare un mare interes din partea specialiștilor.

LA UN MECI CU GIGANȚI

În micul orășel asiatic Suriu, situat la circa 450 km de Bankok, mii de spectatori au urmărit cu mare interes un joc de fotbal neobișnuit. Jucătorii, deși aveau o înălțime de 2,7 m și o greutate de circa 5 tone fiecare, alergau pe teren cu o viteză de pînă la 40 km pe oră. Ciudații sportivi erau... elefanți. În ziua cînd a avut loc originalul «meci», pe cîmpia de la marginea orașului, circa 200 de elefanți, împodobiți cu panglici, clopoței și covorașe erau pregătiți pentru a participa la tradiționala serbare anuală. În acest fel, locuitorii din împrejurimile Suriului își manifestă atașamentul față de aceste animale, care-i ajută în cele mai dificile munci.

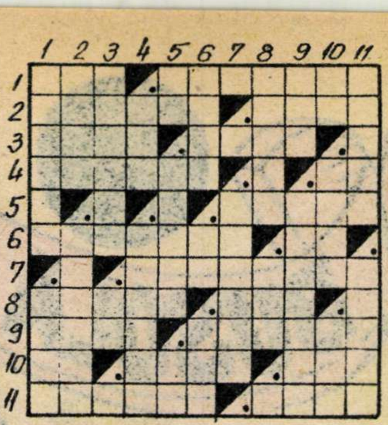

SIMFONIE ÎN ALB

ORIZONTAL: 1) Albișori (fig. sing.). Erou al mitologiei grecești care s-a angajat să curețe grajdurile lui Augias în care se găseau, printre miile de vite, și «trei sute de tauri cu picioarele albe ca omătul și doisprezece tauri albi ca lebedele». 2) Tonicul... albiturilor. Mare... lac în U.R.S.S. 3) Tăișul armelor albe. Localitate în S.U.A. 4) Celebru compozitor român, autorul liedului «Darul culorii albe». Perioadă de timp. 5) Adăpost pentru mioare. 6) Ursul alb, iepurele alb și hermina. În serie! 7) Suflat cu argint. 8) A păli. Lemn tropical galben-brun din sud-estul asiatic. 9) Se poate încheia și cu un scor alb. A îngheța de frig. 10) Măsura din arțar. Albu! Nume masculin. 11) Cusută cu ață albă! «Zăpadă» din bumbac.

VERTICAL: 1) Moby Dick din romanul lui Melville. Albul iernii. 2) Autorul pînzei «Transport de buți iarna». Flori albe acvatice. 3) Nici țipenie de om! Pană forestieră. 4) Miel (înv.). Arbori cu flori albe frumos mirositoare. 5) Stai. Limpede (pl. masc.). Ușite. 6) Rege al Etoliei (mit. gr.). Luca Gheorghe. Nume dat tinerelor pescuitoare de perle din Marea Japoniei. 7) Mișcări ale scoarței Pămîntului. 8) Pînă-n pînzele albe! Cap în sud-estul Spaniei. 9) Îndrăgitul Fram. Ne învață despre eroica bătălie dată de moldovenii conduși de Ștefan cel Mare la Războieni sau Valea Albă, la 26 iunie 1476. 10) Nota diapazonului. Erou troian căruia Helenus i-a prezis că sfîrșitul peregrinărilor sale și locul orașului pe care îl va întemeia (numit Lavinium, după numele soției sale) vor fi acolo unde va întîlni o scroafă albă cu treizeci de purcei. Pînă la un capăt de ață! 11) Poartă bentiță pe cap. Mister.

DICȚIONAR: EPPS, SAO, DAS, AMA, NAO.

Venera Popescu

JOC OPTIC

Din cîte cuburi e compusă această piramidă: șase sau șapte?

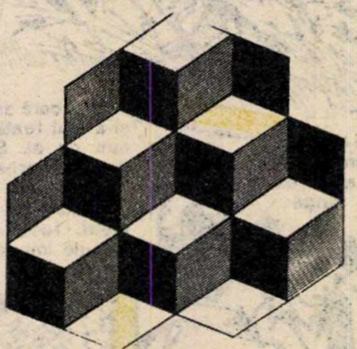

CU SATISFACȚIE

(Biverb turistic: 8, 7)

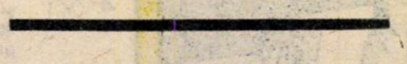

COPIII VĂZUȚI DE COPII

«Un surîs în plină... iarnă». *Cel care l-a surprins pe filmul fotografic este* **Felvinczy Levente** *din Oradea.*

CLUBUL Logicienilor

Prezintă: Edmond Nicolau

— Ce faci? Cîntărești timpul?

Într-adevăr, Dana pusese o clepsidră pe un taler al cîntarului de bucătărie, apoi echilibrase balanța.

— Și acum ce vei face?

— Voi întoarce clepsidra și voi observa dacă balanța se dezechilibrează sau nu.

— Asta depinde și de sensibilitatea balanței, nu e așa?

Rezolvarea — în numărul viitor

ABONAȚI-VĂ LA
„CUTEZĂTORII" ȘI
„START SPRE VIITOR"
LA OFICIILE POȘTALE ȘI FACTORII
POȘTALI SE PRIMESC ABONAMENTE
PENTRU LUNILE FEBRUARIE
MARTIE - 1982

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
ILIE TRAIAN

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

Index 41633

12 PAGINI, 1 LEU

BUSOLA DE AUR

Desene: ELENA și ION MIHĂESCU

Text: CONSTANTIN DIACONU
După o idee de Sandu Alexandru

Rezumatul capitolului precedent: Membrii echipajului «Șoimii Carpaților» își instalează tabăra în Valea Lungă. În urma furtunii și ploii torențiale de peste noapte, pe versantul opus al muntelui are loc o mare alunecare de teren care-l izolează pe o insuliță de pămînt rămasă intactă pe geologul cunoscut cu o seară înainte.

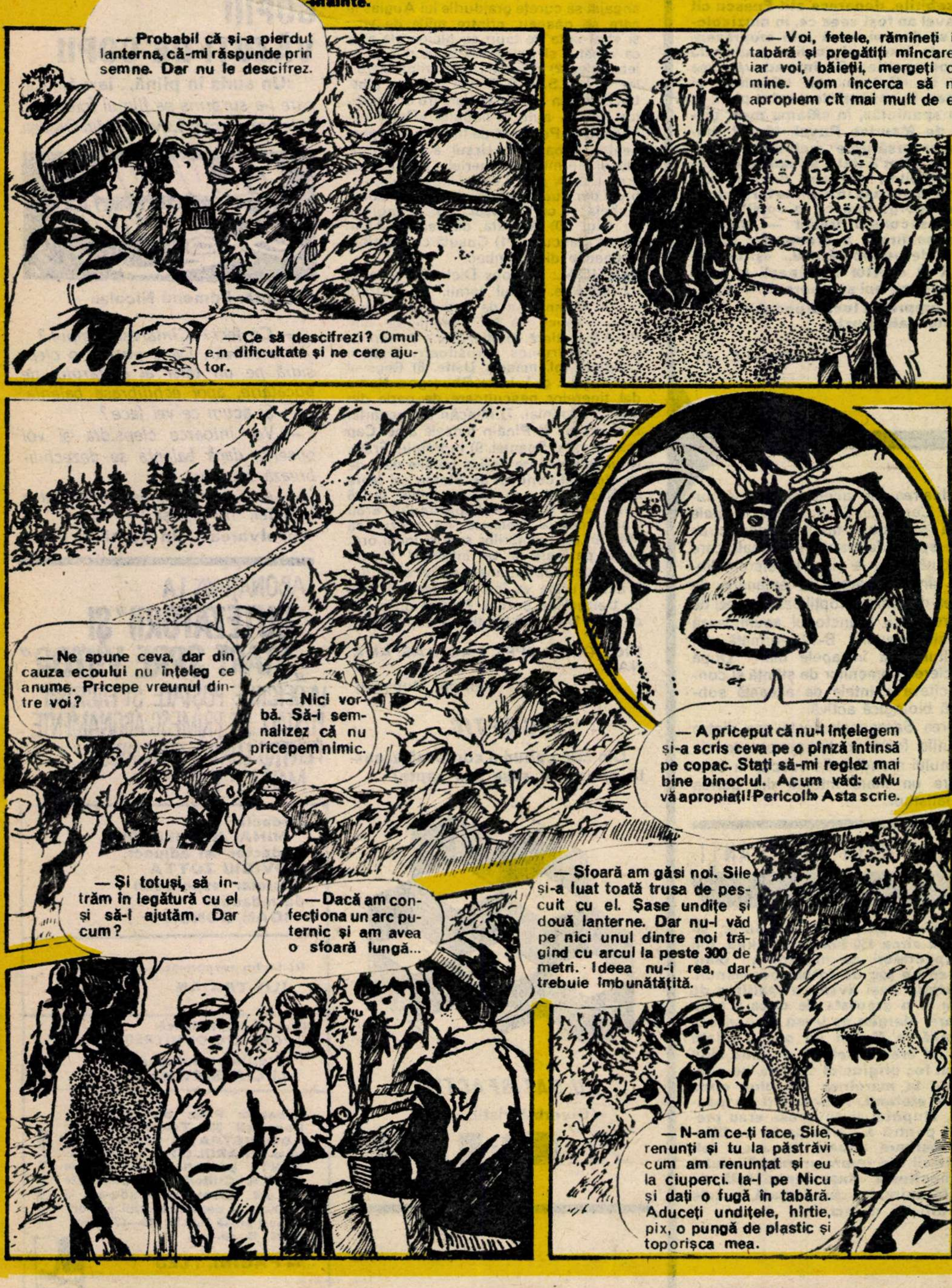
— Probabil că și-a pierdut lanterna, că-mi răspunde prin semne. Dar nu le descifrez.
— Ce să descifrezi? Omul e-n dificultate și ne cere ajutor.
— Voi, fetele, rămîneți în tabără și pregătiți mîncarea, iar voi, băieții, mergeți cu mine. Vom încerca să ne apropiem cît mai mult de el.
— Ne spune ceva, dar din cauza ecoului nu înțeleg ce anume. Pricepe vreunul dintre voi?
— Nici vorbă. Să-i semnalizez că nu pricepem nimic.
— A priceput că nu-l înțelegem și-a scris ceva pe o pînză întinsă pe copac. Stați să-mi reglez mai bine binoclul. Acum văd: «Nu vă apropiați! Pericol!» Asta scrie.
— Și totuși, să intrăm în legătură cu el și să-l ajutăm. Dar cum?
— Dacă am confecționa un arc puternic și am avea o sfoară lungă...
— Sfoară am găsi noi. Sile și-a luat toată trusa de pescuit cu el. Șase undițe și două lanterne. Dar nu-l văd pe nici unul dintre noi trăgînd cu arcul la peste 300 de metri. Ideea nu-i rea, dar trebuie îmbunătățită.
— N-am ce-ți face, Sile, renunți și tu la păstrăvi cum am renunțat și eu la ciuperci. Ia-l pe Nicu și dați o fugă în tabără. Aduceți undițele, hîrtie, pix, o pungă de plastic și toporișca mea.

(Va urma)

Pasiunea pentru arta ceramicii reunește în fiecare săptămînă, în sălile cercului de specialitate de la Casa pionierilor din Praga (R.S. Cehoslovacă) peste 400 de copii. Sub îndrumarea unor specialiști, pionierii praghezi învață să modeleze lutul și să deslușească secretele proceselor de ardere a ceramicii în cuptoarele special amenajate.

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Casa de cultură din Piața Revoluției — Havana este vizitată frecvent și de numeroși copii din capitala Cubei. Aici ei au la dispoziție, printre altele, cîteva săli de muzică și teatru, ateliere de artă plastică, biblioteci cu opt săli de lectură.

În imagine — un aspect dintr-o bibliotecă destinată copiilor.

COPIII ȘI TEATRUL

În cîteva școli din R.F. Germania se desfășoară o interesantă experiență privind teatrul și fantezia copiilor. Experiența este destinată punerii în valoare a creativității celor mici în condițiile lucrului de echipă, menit să ducă la o mai bună integrare în colectivitate.

Promovată sub titlul «Artiștii și școala», experiența s-a dovedit deosebit de interesantă. Actori profesioniști detașați pe lîngă școlile respective propun copiilor o temă: curajul, minciuna, teama, invitîndu-i să schițeze, după imaginația proprie, subiectul unei piese. Copiii pot interpreta în stilul teatrului obișnuit, cu actori sau pot folosi jocuri de umbre, marionete ș.a.

Din rezultatele obținute reiese că micilor scenariști-actori le place improvizația. Profesorii au constatat că, în urma experimentului, elevii timizi devin comunicativi, iar elevii buni la învățătură manifestă mai multă înțelegere față de colegii lor cu rezultate mai slabe, acceptînd să-i ajute.

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Cutezătorii

3

JOI, 21 IANUARIE 1982, ANUL XVI (NR. 746)

Ne angajăm ca totdeauna demni
Să fim de cel ce țara o înalță
Și viitorul să-l privim în față
Ca demni urmași ai comuniștilor.
Jurăm!

Mereu mai sus, mereu cutezători
Făgăduim să ducem steagul țării,
Al fericirii și neatîrnării —
În evul comunist. Jurăm!

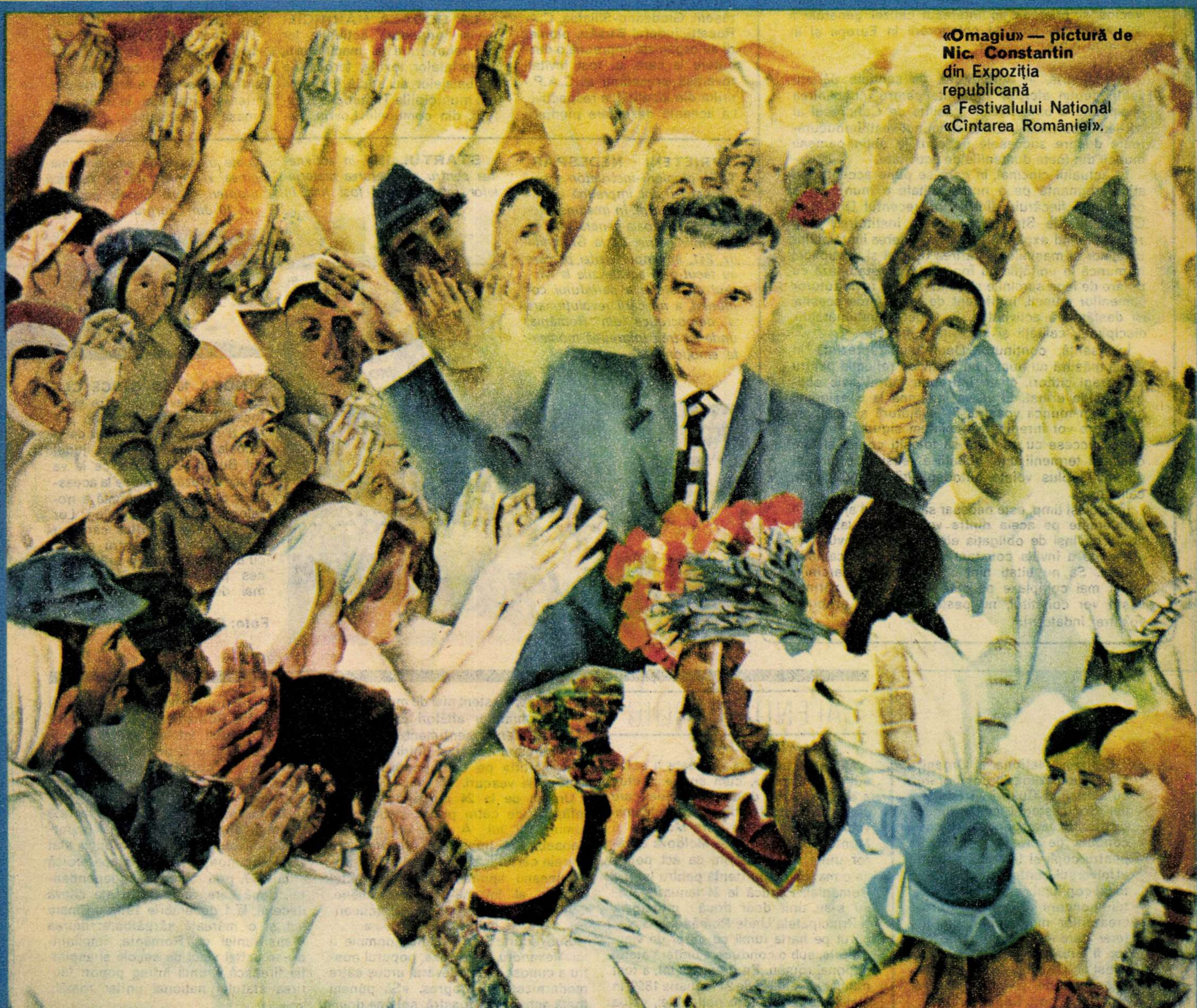

«Omagiu» — pictură de Nic. Constantin din Expoziția republicană a Festivalului Național «Cîntarea României».

CADRAN POLITIC

La invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, joi 14 ianuarie 1982 a sosit în Capitală, într-o vizită de prietenie în țara noastră, tovarășul Todor Jivkov, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Stat al Republicii Populare Bulgaria. Această nouă întîlnire dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu și Todor Jivkov se inscrie în cronica tradiționalelor relații de prietenie și colaborare româno-bulgare, ca un moment de deosebită semnificație, menit să dea noi impulsuri extinderii și aprofundării raporturilor dintre partidele și țările noastre, spre binele celor două popoare vecine și prietene, în interesul cauzei generale a socialismului, păcii și colaborării în Europa și în întreaga lume.

*

În industrie, în agricultură, pe șantiere părinții voștri depun eforturi susținute pentru îndeplinirea exemplară a obiectivelor stabilite de Congresul al XII-lea al partidului. Zilnic aflăm noi vești îmbucurătoare despre succesele pe care le obțin oamenii muncii din toate domeniile de activitate.

În actualul cincinal, în care se pune accentul cu atîta pregnanță pe o nouă calitate a muncii și a conștiinței fiecăruia dintre noi, recentul Decret al Consiliului de Stat cu privire la instituirea unor reguli privind exploatarea și întreținerea instalațiilor utilajelor și mașinilor, întărirea ordinei și disciplinei în muncă în unitățile cu foc continuu, statuează cu putere de lege sarcinile și obligațiile ce revin tuturor oamenilor muncii, indiferent de locul unde aceștia își desfășoară activitatea, în vederea îmbunătățirii disciplinei, calității și securității muncii.

În esență, conținutul Decretului reprezintă în egală măsură nu numai un motiv de reflecție pentru voi, dragi cititori, ci un îndreptar moral-civic obligatoriu de urmat. El vă va îndemna la o exigență sporită în munca voastră, în învățătură și comportare, care vor înregistra — sîntem siguri — importante succese cu condiția să folosiți corect și fără concesii termenii unei ecuații a reușitei: ordine și disciplină plus voința autodepășirii = muncă de calitate.

În același timp, este necesar să vegheați ajutîndu-i pionierește pe aceia dintre voi care se lasă mai greu convinși de obligația elementară a elevului — aceea de a învăța constant și la un nivel calitativ ridicat. Să nu uitați nici o secundă că sarcinile infinit mai complexe pe care le împlinesc părinții voștri vor constitui, nu peste mulți ani, propriile voastre îndatoriri.

CONSTELAȚIA PIONIERII

LA ȘCOALA CUTEZANȚEI MUNCITOREȘTI. Pionierii de la Liceul pedagogic din municipiul **Timișoara** au făcut o vizită bogată în învățăminte muncitorilor de la Întreprinderea industrială I.M.T. Colegii lor de la Școala generală nr. 13 au organizat o drumeție în municipiu, pentru cunoașterea întreprinderilor industriale de pe Calea Buziașului, iar pionierii de la Școala generală nr. 27 au fost în mijlocul muncitorilor de la Întreprinderea «Arta textilă».

AZI ELEV — MÎINE BUN SPECIALIST — sub acest generic a avut loc o întîlnire a pionierilor din clasa a VIII-a, de la Școala generală nr. 3, **Vaslui**, cu muncitori fruntași de la Întreprinderea mecanică Vaslui.

PRELUDII LA RECOLTE VIITOARE. În localitățile Gherășeni, Glodeanu-Siliștea, C.A. Rosetti, județul **Buzău**, pionierii au organizat împreună o dezbatere la care au fost invitați tovarășii președinți ai C.A.P.-urilor din localitățile respective. La această dezbatere pionierii au avut de învățat lucruri noi despre felul cum pot acționa cît mai eficient în vederea pregătirii lor ca viitori agricultori.

OAMENII DIN CÎMPIA SOARELUI. În județul **Teleorman** se desfășoară un concurs de creație literar-artistică și plastică a pionierilor teleormăneni, dedicat harnicilor cooperatori, comuniștilor care muncesc pe ogoarele patriei.

LA ȘCOALA HĂRNICIEI — își intitulează acțiunile lor de recuperare a maculaturii, materialelor textile, feroase, a ambalajelor de sticlă, pionierii din municipiile Timișoara și Lugoj, din comunele Lovrin, Recaș, Teremia Mare, Topolovățu Mare, Tormac, Sacoșu Turcesc, Jamu Mare, Gătaia din județul Timiș.

EXPOZIȚIE DE CREAȚIE TEHNICĂ. Peste 2 000 de pionieri și elevi din localitatea Ianca, județul Brăila, au deschis o expoziție de creație tehnică, cu lucrări realizate în atelierele Casei pionierilor și șoimilor patriei și în cercurile tehnico-aplicative din școli. Tot ei sînt organizatorii unor serate și medalioane științifice, în cadrul cărora au susținut referate științifice, s-au întîlnit cu specialiști de la Fabrica de zahăr Ianca și cu inovatori de la S.M.A. Ianca.

PE SCENA «CÎNTĂRII ROMÂNIEI». În cadrul actualei ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» — pionierii de la Liceul pedagogic Năsăud și de la școlile generale din localitățile Maieru, Coșbuc, Tîrlișiua, Feldru, județul **Bistrița-Năsăud**, au prezentat spectacole artistice în care s-au întrecut formațiile artistice pionierești înscrise în etapa de masă a Festivalului.

PRIETENI NEDESPĂRȚIȚI, *pionierii-instructori și șoimii patriei sînt împreună la numeroase acțiuni. În imagine, pionierii de la Școala generală nr. 89 și șoimii patriei de la Grădinița nr. 241, în timpul vizitei pe care au făcut-o în aceste zile la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, unde au trăit împreună momente emoționante.*

STARTUL 1982 *în activitatea pentru recuperarea materialelor refolosibile a fost luat în toate unitățile de pionieri. Imaginea vi-i prezintă pe harnicii pionieri de la Școala generală nr. 10 din Giurgiu.*

NOTA 10 ÎN ORICE CLIPĂ! este deviza cu care și-au început cursurile, încă din prima zi de școală, pionierii de la Școala generală Aldeni, județul Buzău. O decizie ce le va aduce cutezătorilor de la această școală recolta bogată a notelor frumoase în catalog. Lor și tuturor pionierilor care au început noul trimestru școlar cu aceeași dorință le urăm succes pe întregul trimestru și mai departe.

Foto: C.P.S.P. Beceni-Buzău

SEMNAL

Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în colaborare cu Consiliul Culturii și Educației Socialiste și cu Uniunea scriitorilor, a organizat un nou concurs de creație dramatică pentru copii și tineretul școlar. «Universul contemporan și viitor al copilului» este tema acestui concurs deschis tuturor creatorilor maturi, concurs literar care — prin lucrările ce vor fi premiate — va dărui în acest an copiilor, ca spectatori, telespectatori și interpreți, un repertoriu nou, bogat, original.

CALENDAR EROIC

24 IANUARIE

Milcovul, un rîuleț ce poate fi secat «dintr-o sorbire», cum spune poetul, a despărțit cele două țări vecine, care erau, de fapt, din timpurile cele mai vechi nedespărțite surori: Moldova și Muntenia. Muntenia și Moldova a căror unire o sărbătorim ca act politic de o maximă importanță pentru istoria României. Fiindcă la 24 ianuarie 1859 nu s-au unit doar două principate («Principatele Unite Române»), ci a apărut pe harta lumii cu drept de viață proprie, sub o conducere unitară statul național român. Pe drept cuvînt, a fost numită această zi de 24 ianuarie 1859, în filele istoriei noastre naționale:, «ziua cea mare a veacului», deoarece ea legifera un fapt existent mai de mult în conștiința românilor aflători în Moldova și în Muntenia: sentimentul puternic și generos al frăției, al unirii «în cuget și-n simțiri» pe care poporul întreg îl trăia de veacuri.

Unirea de la 24 ianuarie 1859 s-a înfăptuit de către popor și de către luminătorii lui. A fost un moment deosebit de important, despre care marele cărturar și diplomat Mihail Kogălniceanu spunea: «Unirea e actul energic al întregii națiuni române, e marea noastră conquistă! (cucerire)... Unirea națiunea a făcut-o!»

Sub scurta dar vrednica domnie a lui Alexandru Ioan Cuza, poporul nostru a cunoscut un adevărat urcuș către modernizare și progres. «Să punem toată activitatea noastră, spunea domnitorul nou ales, într-o comună lucrare pentru dezvoltarea morală și materială a României». Aceste spuse s-au constituit într-un adevărat program care a dus la numeroase înnoiri și reforme — culminînd cu împroprietărirea țăranilor prin reforma agrară din 1864.

Unirea înfăptuită la 24 ianuarie 1859 a fost primul pas, dar cel mai important în evoluția socială a noului stat care va cunoaște ulterior etapa eroică a lui 1877, prin cucerirea independenței, după care va urma, peste cîteva decenii, la 1 decembrie 1918, un mare act și o măreață sărbătoare: unirea Transilvaniei cu România, împlinindu-se astfel visul de secole și aspirație firească a unui întreg popor: făurirea statului național unitar român.

Costache Anton

CĂLDURA DRAGOSTEI NEMĂRGINITE DIN INIMILE NOASTRE DE COPII

Omagiu

Ţara aceasta
Unde pîinea se coace
Alături de doină
Şi iarba înverzeşte
în sufletul oamenilor
odată cu anotimpurile.

Peste chipul alb al pămîntului
Chipul celui ce o priveşte,
Chipul celui ce o ascultă.
Chipul Omului între oameni.

Ţara aceasta,
Unde sondele cresc
Odată cu copacii
Şi oţelul îşi desface arcele
ca şi munţii, ca şi dealurile.

Peste chipul viu
şi arzător al pămîntului
Chipul celui ce o veghează,
Chipul Făurarului.
Chipul Comunistului.

Ţara aceasta,
Destin clădit în timpuri,
Viaţă cu viaţă,
Este chipul ei în adîncă mişcare.
Ca într-o baladă
cu pămînt
şi cu ape
şi cu Mioriţă.

Ca într-o altă baladă
cu case noi
şi cu fabrici
şi cu baraje.

Chipul Gînditorului
care visează fapte
şi făptuieşte visuri.

Cristina Ştefănescu
cl. a VIII-a A,
Şcoala generală nr. 28, Bucureşti

ÎN DIMINEAŢA ACEEA DE PRIMĂVARĂ, CÎND MERII TOCMAI ÎNFLORISERĂ

În dimineaţa aceea superbă, de primăvară, cînd merii tocmai înfloriseră, i-am mulţumit pentru tot. M-a strîns la piept şi m-a sărutat pe frunte. Am simţit sărutul soarelui şi roua dimineţii. Am simţit aurul toamnei.

Atunci i-am văzut pe Decebal, pe Traian, pe Ştefan, pe Mircea, pe Mihai, pe Cuza, pe toţi...

Am auzit vuietul Rovinelor, al Podului Înalt, vestirea lui Tudor, vocea clocotitoare a lui Bălcescu, fluierul Craiului munţilor, şrapnelele Plevnei, sirenele luptelor muncitoreşti. Am auzit ritmul vibrant al împlinirilor contemporane.

Figura eroilor, a făurarilor de istorie se contopea cu chipul celui mai drag om, a acestui ctitor viteaz şi înţelept al României socialiste.

Apoi m-am gîndit mereu. Mă gîndesc şi acum cînd vă scriu, încerc să vă spun cît de înălţător e să trăieşti un asemenea moment de fericire, alături de acest minunat Om, alături de părintele nostru iubit, alături de tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU!

Irina-Mihaela Paraschiv, cl. **a VII-a A.**
Liceul de ştiinţe ale naturii nr. 1,
Bucureşti

FIERBINTE DRAGOSTE ŞI RECUNOŞTINTĂ

În aceste momente, pline de bucuria aniversării zilei Dumneavoastră de naştere, mult iubite şi stimate tovarăşe Nicolae Ceauşescu, noi, şoimii patriei şi pionierii din judeţul Sibiu, ne alăturăm inimile şi gîndurile la cele ale întregului popor, dînd glas celor mai curate sentimente de dragoste fierbinte, adîncă recunoştinţă şi profundă admiraţie pentru înaltul Dumneavoastră exemplu de abnegaţie şi dăruire comunistă, pentru patrie, pentru popor.

Inimă lîngă inimă, alături de toţi pionierii ţării, vă mulţumim pentru grija părintească pe care o manifestaţi permanent faţă de condiţiile noastre de viaţă şi învăţătură, pentru susţinutele şi neobositele eforturi puse în slujba cauzei nobile a păcii pe pămînt, astfel încît copilăria noastră să fie ferită de distrugeri şi războaie.

Alături de cele mai sincere şi călduroase urări de sănătate, viaţă lungă şi activitate rodnică, vă rugăm să primiţi angajamentul nostru solemn de a contribui prin faptele noastre pionereşti la continua înflorire a scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

Bonfert Ulrike, cl. a VII-a B,
membră a C.J.O.P., Sibiu

CTITORUL ROMÂNIEI SOCIALISTE

De sub coama domoală a dealurilor îmbrăcate în mantia zăpezii, curge un rîu cristalin, Plapcea, pe malul căruia se află o căsuţă curată, cu cerdac şi foişor, aşa cum sînt casele bătrîneşti pe la noi. Aici, în această căsuţă ţărănească, cu ani în urmă a venit pe lume un fiu — o speranţă, o stea luminoasă pe cerul românesc — ce şi-a legat viaţa, întreaga fiinţă de inima ţării, de năzuinţele şi împlinirile neamului românesc. Acest minunat fiu al satului nostru ne este nouă, pionierilor din Scorniceşti, ca un părinte scump. Părinţii şi bunicii ne povestesc despre trecutul de extraordinară cutezanţă al copilului ce nu şi-a trăit copilăria, al tînărului ce şi-a trăit tinereţea în focul luptelor revoluţionare. Acei ani ai săi au fost ani de luptă grea, pentru triumful dreptăţii, adevărului, dorinţei fierbinţi a naţiunii noastre de a scăpa de crunta exploatare. Ne plecăm fruntea cu respect şi recunoştinţă în faţa acelor ani pe care Dumneavoastră i-aţi trăit în suferinţă şi luptă, pentru ca azi să fim liberi şi fericiţi. Scorniceştiul, unde Dumneavoastră v-aţi purtat paşii de copil, este pentru noi loc scump. Azi lunga uliţă a satului nostru, unde oamenii se întîlneau împărtăşindu-şi amarul, a devenit o frumoasă stradă din care pornesc altele, străjuite de casele noi clădite acum pe verticală. S-au construit aici şi magazine moderne, şcoli spaţioase, un spital, întreprinderi. Iată, undeva la etajul unui bloc un copil cîntă la vioară, la alt etaj un copil citeşte o carte, o fetiţă se joacă fericită cu păpuşa, fredonînd un vechi cîntec de leagăn. Pentru fetiţa ce-i cîntă păpuşii, pentru şcolarul ce-şi pregăteşte lecţiile în pace, pentru mama ce-şi scaldă pruncul în încăperea caldă, vă mulţumim şi vă dorim mulţi ani fericiţi. Prin munca noastră de harnici pionieri, alături de părinţii noştri, vom face din acest leagăn istoric un loc înfloritor pe harta ţării, pentru că aici s-a născut, a învăţat, a suferit, a pornit la lupta pentru dreptate cel mai iubit om de omenie, ctitorul României socialiste.

Diana Olaru, cl. a VII-a,
pionier-comandant de unitate,
Şcoala generală Scorniceşti

JURNAL DE BORD PIONIERESC

Subredacțiile „Cutezătorii“ transmit:

Întîmplări adevărate

DIN „BANCA DE ONOARE”

TREI MĂRTURISIRI DESPRE AUTOEXIGENȚĂ

Trei mărturisiri despre autoexigență, care definesc totodată o coordonată a conduitei morale de care dau dovadă cei trei băieți cu care am făcut cunoștință, nu demult, la Brăila. Vi-i prezentăm și în fotografie: ei sînt (de la stînga la dreapta) **Eduard Docaliu, Mirel Georgescu** și **Dragoș Fofircă**, din clasa a VIII-a A, de la Școala generală nr. 23. Să-i ascultăm:

Dragoș: «Mă preocupă mereu să creez ceva folositor și-mi place să muncesc ordonat și precis».

Eduard: «Vreau să am o privire cît mai obiectivă. Uneori, mă testez, în această privință, acordîndu-mi singur acasă note la lecțiile învățate. După aceea, beneficiind de aprecierea competentă și clarvăzătoare de la catedră, pot să mă verific în ce măsură reușesc să mă cunosc din ce în ce mai mult și să-mi evaluez cu exactitate efortul».

Mirel: «Mereu mă supraveghez să nu las lucruri neterminate, pentru că nu-mi place superficialitatea».

Poate «bănuiți» că acești băieți, datorită autoexigenței lor, sînt mereu extrem de serioși, nu zîmbesc, nu rîd, nu glumesc. Eroare! Dragoș are chiar un simț dezvoltat al umorului și știe să-și amuze colegii, bineînțeles, într-un fel inteligent. Ca atare, colegii lor îi consideră trei băieți foarte serioși și totodată foarte simpatici.

PORTRETE

«Aceste portrete ale colegilor noștri, Crina Bolte, din clasa a VIII-a, comandanta noastră de unitate, și Dumitru Horje, din clasa a II-a, nu reprezintă portrete de excepție, ci unele obișnuite», ne scrie comandamentul unității de pionieri de la Școala generală Satu Nou de Jos, județul Maramureș.

Aflăm că amindoi acești «eroi obișnuiți» au absolvit primul trimestru școlar cu media generală 10. Că Dumitru a devenit pionier în această perioadă și este «o mînă de copil», dar harnic și întreprinzător, prietenos și săritor.

Corespondenții noștri au scris, așadar, că ei sînt copii obișnuiți. De ce? Întrucît a învăța foarte, foarte bine, a fi harnic, întreprinzător, prietenos, aparțin Codului etic al pionierului, și pe bună dreptate, se consideră un fapt firesc.

FOTOREPORTAJ

Vreți să corespondați? Vă recomandăm...

O CONSTELAȚIE A „BĂNCII DE ONOARE“

Pioniera noastră fotoreporteră, **Diana Semenescu**, din clasa a VIII-a A, de la Școala generală nr. 1, Oțelu-Roșu, județul Caraș-Severin, vă prezintă patru imagini. Eroii acestor secvențe sînt cu toții noi deținători ai însemnului «Banca de onoare». În foto nr. 1: Cătălin Cioarcă și Cristian Orzari, din clasa a V-a A.

După cum deduceți din imaginile următoare, ar fi greu să continuăm citarea numelor! Sînt atît de multe! Dar acesta să fie «necazul», așa că și pe acești nenumărați cutezători îi felicităm: pe cei din clasa a VII-a A (foto 2), din clasa a VIII-a A (foto 3) și din clasa a VIII-a B (foto 4), urîndu-le noi izbînzi în efortul de autodepășire la învățătură, în muncă, în întreaga lor activitate pionierească. Dacă doriți totuși să știți cum se numesc, cum învață, ce metode aplică, decupați din revistă una din aceste trei fotografii colective, puneți un semn în dreptul colegului sau colegei cu care vreți să corespondați și expediați scrisoarea voastră pe adresa de mai sus!

1

2

3

4

INTERVIUL NOSTRU

ÎN NOUL AN, INTRĂM CU FRUNTEA SUS!

La Școala generală nr. 3 din Zimnicea, acțiunea «Banca de onoare» a captat interesul și participarea multor pionieri dornici de autodepășire. Ne-am adresat unor deținătoare proaspete ale frumosului trofeu, cu scopul unui interviu dedicat acestei acțiuni. Dar, cum se întîmplă poate, în cazul nostru, al reporterilor... «subredacționali», nerăbdarea de a cuprinde totul, cît mai divers și mai sugestiv, dă condeiului «un neastîmpăr» specific și așa interviul nostru a ajuns să fie precedat de un fotoreportaj.

Le-am făcut prin urmare o vizită acasă, în zile de vacanță, celor două eroine care au întrunit toate preferințele dictate de exigența noastră pionierească: ele se numesc Veronica Paraschivescu și Gina Olteanu, din clasa a VIII-a D. Fiind și bune prietene, le-am găsit împreună. Tocmai cercetau cîteva pliante din biblioteca personală (foto 1). După ce s-au angajat într-o partidă de șah (foto 2), au cîntat la chitară (foto 3) și, în sfîrșit, ne-au acordat un interviu despre gîndurile lor, la început de an.

Reporter: Am dori să știm cum te gîndești să acționezi pentru menținerea trofeului «Banca de onoare».

Veronica: Am de muncit și anul acesta ca de fiecare dată

dar... mai mult! Este ultimul meu an de gimnaziu. Întotdeauna îmi voi aminti cu plăcere de «Banca de onoare», care m-a apropiat foarte mult de colectivul clasei. Eram o fată retrasă și taciturnă, acum nu... Îmi doresc ca distincția «Banca de onoare» să se afle și în următoarele trimestre pe banca noastră (deci, și a Ginei) ceea ce înseamnă că vom munci și mai mult.

Gina: În noul an, 1982, vreau să am izbînzi și la olimpiada de matematică, și la concursurile de șah, și la cele de gimnastică.

Ne-am luat rămas bun de la Veronica și Gina dorindu-le, alături de ele, din cel mai sudic punct al țării, tuturor cutezătorilor din țară cît mai multe succese în noul trimestru școlar.

Text și fotografii:
Ion Gabriel Stoica,
utecist-reporter,
subredacția pionierească
«Dunubius» Zimnicea

CASA NOASTRĂ

Casa pionierilor și șoimilor patriei din municipiul Alexandria se bucură pe zi ce trece de o emulație deosebită, fapt pe care-l reflectăm prin următoarea carte de vizită:

● Numărul celor care activează a crescut, în acest an, la peste 2 000 de pionieri și șoimi ai patriei.

● Pe lîngă cercurile existente (construcții radio, jocuri și jucării mecanice, carturi, electrotehnică, telecomunicații, formații de instrumente muzicale, fotocineclub, dansuri moderne și tematice), au luat ființă anul acesta atelierul fanteziei, automatică. estrada pionierească, formația de tobe și trompete, cenaclul literar, sculptură, tir, șah, filatelie, artă decorativă.

● Gînduri de viitor: cenaclul literar «Urmașii lui Darie» va realiza recitaluri de poezie — creație proprie, montaje literar-artistice, o plachetă cu cele mai frumoase creații ale pionierilor-poeți din județ. Cercul de sculptură lucrează la realizarea unor grupuri statuare pe motive folclorice teleormănene și a unor basoreliefuri, intitulate «Răscoala din 1907, în Teleorman» și «Noi, copiii, vrem pace, nu bombe cu neutroni». Cercul de dansuri pregătește pentru actuala ediție a Festivalului Național «Cîntarea României», prelucrările folclorice «Cearta florilor» și «Ciocîrlia». Micii tehnicieni din cercuri lucrează la realizarea unui generator eolian, a unui manipulator electronic cu circuite integrate, a unei piste de concurs pentru automodele, a unui simulator de conducere carturi etc.

În imagini, vă sînt prezentate secvente din activitățile pionierilor la cercurile de telecomunicații, carturi, jocuri și jucării mecanice, fotocineclub, atelierul fanteziei, sculptură și instrumente muzicale.

Pionierii-reporteri
Cezarina Cărbunaru,
Gabriel Scrava și
Sorin Ghighileanu —
Subredacția «Burnasul»,
municipiul Alexandria

La închiderea ediției am primit o știre ilustrată cu imagini foto care înfățișează cititorilor aspecte de la vernisajul expoziției de filatelie, organizată în municipiul Alexandria, sub genericul «Pace pentru toți copiii lumii».

UN MILION DE PRIETENI

ATELIERUL CELOR CARE VOR SA ÎNVEȚE DIN CE ÎN CE MAI BINE

Motto: Nu există elev care să nu dorească să învețe bine!

V-ați gîndit vreodată că pentru a izbuti la învățătură este uneori nevoie și de curaj?

Da, exact: curaj. Acesta e cuvîntul.

Mulți dintre stimații cititori se vor mira: de ce curaj? Este de-ajuns să fii atent la predarea lecției și apoi să studiezi ca lumea acasă. Pentru asta nu-ți trebuie nici un curaj.

De acord — dar DACĂ nu înțelegi lecția? Faci toate eforturile, dar uite că n-o înțelegi — fie parțial, fie în întregime. Poate că ai lipsit de la cîteva lecții anterioare și s-a rupt «firul». Poate ești un elev mai slăbuț și dificultatea lecției te depășește. Poate ești, dimpotrivă, un elev bun dar, așa cum i se poate întîmpla oricui, ai dat peste ceva care ți se pare mai greu ca de obicei.

În acest caz, există multe soluții, cea mai rodnică fiind aceea de a te adresa profesorului: «Scuzați-mă, **eu n-am înțeles ceva.** Vă rog, dacă se poate, mai explicați-mi o dată».

Această soluție — perfect firească! — e însă foarte adesea ocolită. Să declare, **din proprie inițiativă,** că n-au înțeles și că le-ar prinde bine niște lămuriri în plus li se pare unora drept un lucru rușinos! În realitate, rușinos este să ascunzi faptul că nu știi și să duci cu tine, uneori ani de zile, această neștiință păgubitoare.

Trebuie să avem **curajul** de a învinge prejudecata că e rușine să spui «N-am înțeles, vă rog să-mi mai explicați o dată»!

Un coleg al corespondentei noastre **Cristina Cornelia Rusu** (clasa a VII-a) din București, Șos. Pantelimon 239, bloc 62, scara B, a avut acest omenesc și inteligent curaj. El i-a mărturisit sincer tovarășei profesoare de chimie că nu înțelesese, oricît învățase acasă, «învelișul de electroni». Tovarășa profesoară, excelent pedagog, a intuit imediat că și alții — care tăceau gravi și plini de... «demnitate» — s-ar fi putut să nu fi înțeles. I-a întrebat, s-a convins că așa stau lucrurile și atunci a explicat din nou, pe larg, lecția. Cînd a avut loc obișnuita «scoatere la răspuns», toată lumea s-a descurcat mulțumitor. Nu numai băiatul cel curajos, ci și **ceilalți** înțeleseseră. Dar dacă el ar fi tăcut?

...Concluziile sînt la îndemîna fiecăruia dintre voi.

Ovidiu Zotta

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni» — «Atelierul celor care vor să învețe din ce în ce mai bine»**

PENTRU REVISTA CUTEZĂTORII

DE LA FEREASTRA CASEI PĂRINTEŞTI

În acel an-simbol al istoriei naţionale, la Scorniceşti, în casa lui Andruţă Ceauşescu s-a născut un om ce-şi va lega destinul de trupul ţării, de fiinţa sa. El n-a venit din regi, din os domnesc, din rude mari de rang, n-a fost adus aici, ci s-a născut într-o căsuţă lîngă un rîu, încinsă de pomi şi-n vie pînă sus...

E linişte în casă, pruncul doarme, mama îl alintă şi-i îngînă un cîntec şoptit de multe mame de pe la noi: «Să fii cu mintea bună/ Cu noroc şi cu răbdare/ Frumos ca şi o ploaie/ Din umbră să faci lumină.// Să-ţi fie casa — casă/ Şi faptele măreţe/ Sădeşte-n jur dreptate/ Zdrobeşte falsitatea// Să porţi în piept curajul/ Ca şi Mihai Viteazul/ Ca Ştefan ne-nfricatul/ Să-ţi fie fapta, gîndul.// Ani mulţi să fie ai tăi/ Ani mulţi poate şi grei,/ Dar tu ca un viteaz/ Să treci peste necaz ».

Crescu copilul în casa cu zece fraţi! O casă împovărată; cu toţii trudeau din greu, muncind zi şi noapte pe la ciocoi. Copilul Nicolae iniţia fel de fel de jocuri care-i relevau, de pe atunci, o serie de trăsături definitorii ale personalităţii: spiritul de organizare, cinstea, setea de dreptate, demnitatea. Nu ezita să-şi apere colegii, asumîndu-şi uneori, dacă era cazul întreaga vină. Mergea flămînd la şcoală şi desculţ. Părinţii cu greu îi puteau cumpăra cărţile. Sîrguincios şi atent, strălucea la matematică, la istorie, la română.

În anul 1921 se făureşte Partidul Comunist Român, care a deschis o nouă etapă în calea devenirii contemporane a poporului român. Copilul din Scorniceşti se înrolează în iureşul luptei celor asupriţi. Hotărăşte să plece singur de acasă, la 11 ani, vîrstă la care viaţa este încă un univers al jocurilor de copil. N-a fost uşor. Părinţii n-au avut să-i dea un ban, dar i-au dat un sfat care a valorat mai mult decît tot aurul din lume, zicîndu-i:«să fii cuminte şi înţelept, cinstit, dîrz şi neînfricat, pe cei săraci şi mulţi să-i înţelegi, şi atunci cînd ţi-o fi greu să te gîndeşti la noi şi să nu dai înapoi».

Paşii i s-au oprit în Bucureşti, unde a devenit ucenic, angajîndu-se dintru început în focul luptei revoluţionare. Partidul Comunist Român chema mereu la luptă, îi organiza şi îi încuraja pe muncitori. Nicolae Ceauşescu era printre cei mai tineri luptători. A fost arestat printre cei dintîi, bătut crunt de jandarmi, purtat prin tribunale. Bătaia nu a reuşit să-i înfrîngă voinţa de luptă. Scapă, dar este închis iar şi adus în 1934, din post în post, acasă, la Scorniceşti, cu mîinile în cătuşe, desfigurat de pumni, de foame. A stat acasă vreo trei săptămîni, strîngînd în jurul său oameni din sat, tineretul în special. Le vorbea de lupta dreaptă, le citea şi cîte o carte: Coşbuc, Eminescu, multe altele. După un timp iar a plecat, chemat de dorinţa de acţiune. Copoii i-au dat însă de urmă, l-au tîrît iarăşi prin lungi procese, fiind de şase ori închis în 12 ani: la Jilava, Doftana, Văcăreşti, Caransebeş. În anii de grele încercări, 1939—1944, Partidul Comunist Român chema cele mai înaintate forţe ale naţiunii la lupta împotriva fascismului şi a războiului, pentru dreptate şi libertate. În primele rînduri, în toate aceste momente, s-a aflat şi tînărul comunist Nicolae Ceauşescu, care a reuşit să scape din lagărul de la Tg. Jiu. El a grupat în jurul său întreg tineretul progresist, antifascist, care şi-a spus cu tărie vrerea, luptînd cu arma în mînă pentru victoria insurecţiei.

Odată cu zorii libertăţii, Nicolae Ceauşescu a revenit în satul său. Călit în ani de foc şi-n închisori, în necurmate bătălii de clasă. El e speranţa vie a tuturor. Au plîns părinţii lui de bucurie, văzîndu-şi din nou acasă toţi copiii. El a adunat tot satul vorbind oamenilor de lupta dreaptă. N-a stat prea mult şi a plecat că erau multe de făcut pentru făurirea evului nou, socialist.

La Congresul al IX-lea, partidul, şi-au ales în frunte pe comunistul încercat, pe revoluţionarul devotat Nicolae Ceauşescu, deschizător de timpuri şi-mplinitor de rost. Aşa ne-a fost românilor de veacuri să ţinem treaz acest popor. Şi dacă azi e viu ca niciodată e că şi-a pus în frunte — un harnic fiu. Un fiu care, cînd îşi trece privirea roată peste Carpaţi, peste ţara toată, îşi opreşte ochii într-un locşor cu brazi din satul lui, ce nu l-a uitat şi nu-l va uita nicicînd;, nici satul, nici căsuţa cu multe amintiri.

Cînd oamenii află că a sosit în sat, de îndată, cu mic cu mare, în jurul lui se adună şi sfatul i-l ascultă. Astăzi Scorniceştiul se mîndreşte cu frumoase realizări: o cooperativă agricolă Erou al Muncii Socialiste, două mari întreprinderi industriale, blocuri, vile, şcoli, spitale etc. Acest pămînt al fericirii noi l-am făcut şi-n piatră să rodească. Şi dacă azi ni-i casa îmbelşugată, temei e hărnicia noastră românească. Dacă azi frumoasă ne e ţara, e că aşa ne-am vrut-o noi şi că avem la cîrmă Partidul Comunist Român, iar naţiunea are un fiu ales — Nicolae Ceauşescu. El e totdeauna în inima şi gîndul nostru, în inima şi gîndul ţării.

Prof. dr. ELENA BĂRBULESCU

Partidul Ceaușescu România

Cînd buzele mele PARTIDUL
rostesc
Un nume clădit în izvorul dreptății
Văd munți și cîmpii și dealuri zăresc
Și ape ce cîntă și doine de dor,
Văd visul întreg al acestui pămînt.
Cînd buzele mele CEAUȘESCU
rostesc,
Un nume sclipind pe soarele păcii,
Văd blocuri, uzine, copii ce zîmbesc
Și care se joacă și școala iubesc,
În școli și în clasă cu rîvnă muncesc.
Cînd buzele mele ROMÂNIA rostesc
Un nume urcînd spre culmile-nalte
Urcînd către slavă tricolor românesc
Cu stema atît de fierbinte iubită,
Veghind copilăria noastră fericită.

ALINA MELNIC
cl. a VII -a,
Școala generală nr. 21,
Timișoara

Ani mulți iubitului conducător

Cu sufletul deschis și gînd curat,
Cu toată inima ce pentru țară bate
Ne adresăm celui mai brav bărbat
Ce ne e tată, prieten bun și frate.

Și toate gîndurile noastre vrem
Și faptele de pionieri cutezători
Să le-mpletim într-un respect suprem.
Dorindu-i ani înfloritori.

Din nota zece și din fapte demne
Din dragoste de țară și popor
Noi țesem o urare ce să-nsemne
Ani mulți iubitului conducător!

CARMEN MARIN
ȘI LILIANA BANU
cl. a VII-a,
Liceul C.D. Loga, Timișoara

Aici, în România

Aici, în România
Nu se văd corbii mîncători de pace,
Nici nori de ploaie cu cartușe.
Aici toți copiii cresc în liniște
Iar lîngă ei cresc porumbei.
Ochii recunoscători ai planetei
Se întorc spre colțul nostru de lume,
Unde trilul privighetorii
Se împletește cu susurul apei,
Cu bucata de cer al pămîntului
românesc.

DANIELA ELENA UȚĂ
cl. a VIII-a,
Cenaclul literar «Zburătorul»

Cîntec de pace

Un cor imens e țara-ntreagă
al muncii, păcii, libertății,
de pretutindeni se încheagă
vibrante imnurile vieții.

Un gînd străbate largul zării
și-o inimă în piepturi bate:
să punem capăt înarmării,
să nu mai fie-n lume moarte.

În loc de bombe nucleare —
mai multe fabrici și uzine,
mai multe școli, laboratoare,
pe-ogoare tot mai multă pîine.

Nu vrem război!
Deplină pace
și liniște-n lume dorim,
pe plaiurile noastre dace
s-avem mereu un cer senin!

CIPRIAN STOICA
cl. a VII-a,
Școala generală nr. 29,
Galați

Către copiii lumii

Copii ai planetei
dați mîna,
Veniți!
să îmbrățișăm planeta
Cu mîinile noastre firave.
Copii să nu-ntrerupeți jocul —
Haideți copii!
Să facem o horă rotundă,
o horă cît pămîntul.
În mijlocul ei,
Pacea
Să nu lăsăm
Să ajungă nicicînd la noi
fumul de pușcă
Și glas de război.
Copii ai planetei,
Dați mîna,
Veniți!

MONICA ZURGALĂU
cl. a VII-a A,
Școala generală Zau de Cîmpie, jud. Mureș

Țară din poveste

Tărm țesut din cîntec.
Tărm cu brazii-nalți
Tărm cu Feți-Frumoși
Sculptați în Carpați.

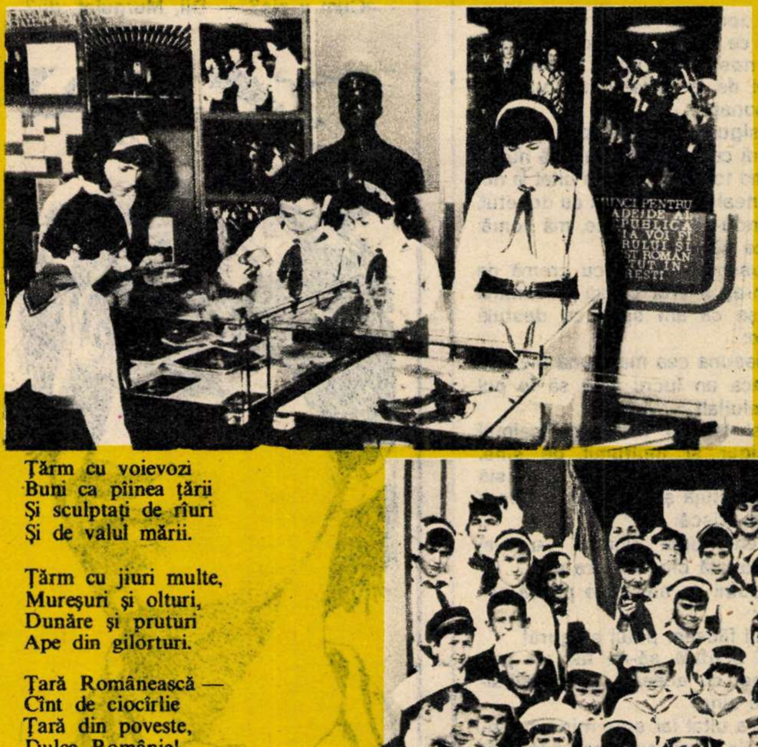

Tărm cu voievozi
Buni ca pîinea țării
Și sculptați de rîuri
Și de valul mării.

Tărm cu jiuri multe,
Mureșuri și olturi,
Dunăre și pruturi
Ape din gilorturi.

Țară Românească —
Cînt de ciocîrlie
Țară din poveste,
Dulce Românie!

PETRE SILVIU DANIEL
cl. a VII-a,
Școala generală nr. 9,
Timișoara

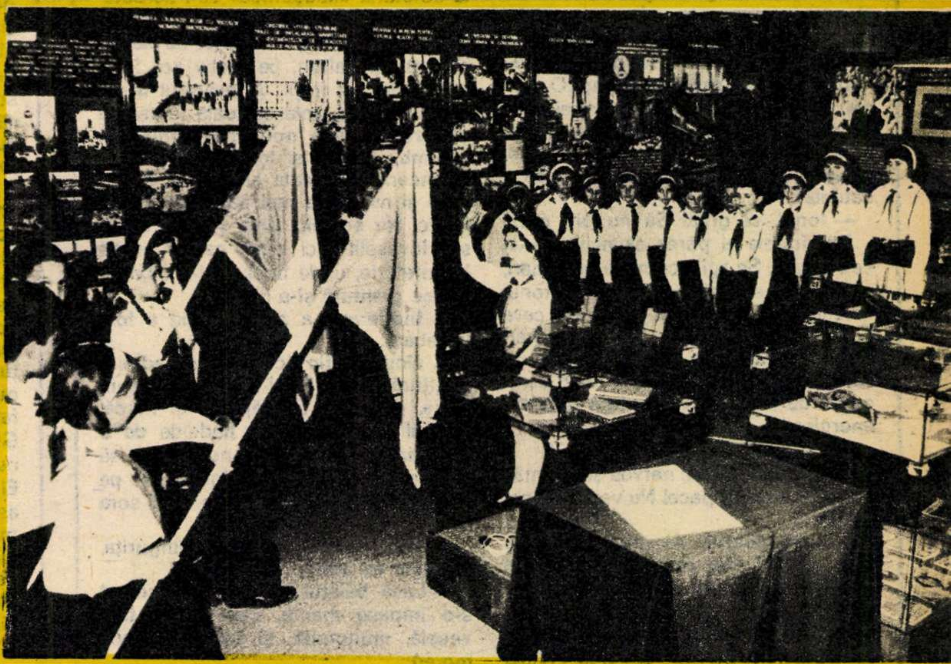

Muzeul din Scornicești, unde se află impresionante mărturii despre viața și activitatea revoluționară a tovarășului Nicolae Ceaușescu, este vizitat cu dragoste și emoție de către mii de pionieri de pe întreg cuprinsul țării. Și tot aici, într-o sală destinată anume lor, au loc acțiuni ce semnifică legămîntul fierbinte al pionierilor cu viitorul comunist al patriei, acțiuni de neuitat pentru fiecare purtător al cravatei roșii cu tricolor.

UNUL DINTRE TOȚI

Schiță de GICA IUTEȘ

În fața Muzeului de istorie se mai opriseră încă două autobuze pline cu pionieri și șoimi. De sus și pînă jos, de-o parte și de alta a treptelor de marmură ne așteptau părinții, bunicile, mătușile în haine de sărbătoare, cu buchete de flori. Cînd își făcu apariția mașina televiziunii, un murmur de emoție și nerăbdare străbătu mulțimea de la un capăt la altul al bulevardului.

Ceva se rostogoli la picioarele mele, și spre marea mea mirare constatai că era minunata căciulă de iepure a Adinei, căciula ei cea nouă, care-i dădea un aer falnic de viking. O ridicai, i-o dădui, dar ea nu și-o mai puse pe cap, era foarte ocupată cu fratele ei, îl ținea strîns de mînă și-l tot dăscălea cu un ton neobișnuit de dulce și catifelat:

— Ionel, ai grijă! Să nu uiți ceva!

Dar fratele ei părea că nici n-aude ce-i spune. Se zgîia cu niște ochi mari, albaștri, la soarele ce aurea frontonul muzeului de istorie și murmura ceva numai de el înțeles. Adina urmări uimită cîteva clipe norișorii de abur, care pluteau pe lîngă nasul lui în aerul geros de ianuar, și-l scutură deodată energic:

— Ce faci? N-auzi ce-ți spun?

Ionel tropăi pe loc nervos și mormăi:

— Lasă-mă în pace! Nu vezi că repet poezia?

— Lasă poezia! Ai repetat-o de o sută de ori! Mai bine gîndește-te la întrebările pe care o să ți le pună un pionier!

— Care pionier? se încruntă Ionel.

— Care! își pierdu răbdarea Adina. Oricare. Un pionier! Unul așa cum vei fi și tu. Oricine poate să-ți pună orice întrebare!

— Ce întrebare? silabisi Ionel, rar.

— Ei, ce zici? Cum îți place? mă întrebă Adina, și ochii ei, întreaga ei făptură exprimau disperarea.

Adevărul era că nu-mi plăcea deloc. Ar fi putut mai la urma urmei să-l lase în pace pe fratele ei, era sărbătoarea lui, poate că avea gîndurile lui și ar fi putut să nu-l mai pisălogească atît.

Dar Adina nu mai așteptă părerea mea, începu din nou:

— Cum, ce întrebare? se miră ea, indignată. Păi, ce-am repetat noi ieri toată ziua?

— Ce-am repetat?

Ionel o privea cu o seninătate, într-adevăr, demnă de toată admirația și cu o supremă sforțare se smuci din mîna ei. Se năpusti spre stînga, spre dreapta, apoi se făcu nevăzut.

În fața unei asemenea lipse de recunoștință, Adina încremeni. Auzind-o suspinînd, am încercat s-o asigur că n-are de ce să fie îngrijorată. Ionel era...

— Privește-l! Uite cu cine se apropie.

De data asta, Adina amuți; Ionel se apropia de careul făcut de noi, lîngă tovarășul comandant-instructor al unității noastre. Nici mai mult, nici mai puțin.

Ceremonialul a început anunțat de gorniști și toboșari. Eram atent, eram foarte atent. Încercam să țin steagul detașamentului cît mai drept și cît mai sus, dar oricît de sus l-aș fi ținut, faldul de mătase îmi atingea fața, ba uneori îmi acoperea și unghiul din care puteam să-l urmăresc pe Ionel. Așa că am pierdut clipa în care i-a fost pusă la gît cravata roșie cu tricolor. Mi s-a părut totuși că-i recunosc glasul: «Patria e țara mea, spunea acel glas, țara cu munții, cu marea și cîmpia, cu codrii verzi, cu holdele de aur! Cu cerul ei senin brăzdat de ciocîrlii!»

Însă ori de prea multă încordare, ori de emoție nu l-am auzit pînă la capăt. Și-apoi nu știu de ce am rămas cu impresia că totul s-a isprăvit prea repede.

În drum spre casă, mama Adinei și-a lui Ionel m-a invitat și pe mine, întrucît noi locuim pe aceeași stradă, la cofetăria «Micșunica» să-l sărbătorim pe proaspătul pionier. Se făcuse parcă și mai frig, dar Ionel nu se încheiase la palton, pe motiv «că lui îi este cald, nu frig». Adevăratul motiv era însă clar, voia ca toată lumea să observe cravata nouă de pionier. În schimb, Adina își înfundase pînă la sprîncene minunata ei căciulă de iepure și nu mi se mai părea un viking falnic. Nu era nici prea veselă. Și nu s-a înveselit nici după ce am intrat în cofetărie, unde fiecare și-a comandat ce prăjitură și-a dorit.

— Indiferent, a zis ea, cînd a fost întrebată.

A zîmbit puțin doar cînd i-a adus o prăjitură, toată învelită într-o glazură roșie, garnisită cu căpșuni și frișcă.

Ionel s-a apucat cu nădejde de o felie uriașă de tort cu nucă, fără să țină seama de privirile fulgerătoare pe care i le arunca din cînd în cînd sora lui mai mare.

— Vezi să nu înghiți și lingurița, l-a făcut ea atent.

— Lasă băiatul în pace! a încercat s-o împace mama, care părea tare veselă, mulțumită, și tot ne întreba mereu:

— Mai doriți să vă servesc ceva? Ai văzut ce frumos a recitat poezia pionierul nostru? își lăudă ea feciorul. Tovarășul de la televiziune m-a felicitat personal.

— Păi sigur că te-a felicitat! spuse Adina acră ca o lămîie. Cum să nu ne felicite cînd toată lumea s-a uitat la noi cînd dumnealui ne-a arătat cu degetul. Și întorcîndu-se spre mine, mă somă:

— Tu ce părere ai?

Eu cerusem o ruladă cu cremă de fistic și n-aș fi vrut ca să-mi rămînă în gît. Așa că am spus cu destulă diplomație:

— Totdeauna cea mai bună metodă de a judeca un lucru este să te pui în locul celuilalt.

Ionel își isprăvi tortul cu calmul omului sigur și mulțumit de sine.

Înduioșată, mama scoase o batistă albă cu danteluță și îi șterse încetișor mustața de frișcă.

— Era emoționat băiatul! Tu n-ai fost emoționată cînd erai ca el?

Adina pufni pe nas ca o pisică neîmblînzită:

— Eu îmi făceam patul singură!

— Mare scofală să-mi fac un pat! spuse Ionel cu aceeași liniște și siguranță de sine.

Adina s-a uitat iar spre mine, cerîndu-mi sprijin. Însă eu n-am spus nimic. Mi-am apropiat privirea ca un miop de farfurioara în care trona rulada rămasă aproape neatinsă.

TREI PRIETENI

schiță-reportaj
de ION CRÎNGULEANU

Matei Șeptilici, deși locuiește în blocul turn M-14 de lîngă parcul Eminescu din Botoșani, e cu mult mai aproape de cîmp decît de oraș. De altfel pînă la Cătămărăști nu faci decît un sfert de oră dacă o iei pe jos mai repejor. Așa se face că Matei Șeptilici avîndu-l acolo văr pe Ghiță Mereuță, pleacă destul de des «la țară», cum îi place să spună cînd coboară cu liftul de la etajul 9. Iată însă, că în una din zile, imediat următoare Anului Nou, cînd a sosit în Cătămărăști, Matei nu l-a mai găsit pe Mereuță acasă. În schimb l-a văzut «expus» într-o gazetă sătească printre fotografiile unui panou cu «uteciștii fruntași în sectorul zootehnic» comunal.

Se uita Șeptilici și nu-i venea să creadă: «Cum așa? Mă, Ghiță, tu ești zootehnist? Și de cînd ți se trage? Din ce? Că doar te știam livădar; nu știi că ți-am dat și eu ajutor la sădirea celor 106 zarzări și cireși — soiul «cercelul alb»? Dar la meri și la plopi nu m-ai luat și pe mine? Și n-ai venit tu, pe 18 noiembrie, cu un braț de puieți de tei și m-ai ajutat să-i pun în fața «turnului» meu din oraș? Mă, Ghiță, tu ești foarte... bizar! Ăsta-i cuvîntul: bizar. Ești și zootehnist, ai? Ei, las' că ne lămurim noi.» Și zicîndu-și astea, Matei Șeptilici își înfipse bine mîinile în buzunarul de la haina de șiac, plimbîndu-se prin fața panoului de unde-i zîmbea, cam șiret, Ghiță Mereuță. Cînd, deodată, ce-i fu dat să audă mai din spate.

— Diii, Murguleț, dii!

«Cum a zis? — Dii, Murguleț, dii? Ce mai e și asta?» se întrebă aproape buimăcit Matei.

— Dii, dii, dii Murguleț, zboară zmeule, haida!... tot își îndemna paraleul înflăcărat, Mereuță. Căci el era, nici mai mult nici mai puțin, bizarul Mereuță. Și ce-i mai fu dat să vadă lui Șeptilici în următoarea secundă?

— Prrr, prrr! își stopă brusc în friu Ghiță mîndrețea de mînz negru, înhămat la o sănioară făcută de el din lemn de stejar adus din pădurea de la Baisa de lîngă Ipotești. Nu vă mai spun că mînzul avea la gît și un zurgălău.

— Ete-te! atît făcu orășeanul.

— Mda, după cum vezi, zise și Ghiță.

— E-al tău?

— Așa și-așa...

— ?

— Adică e al ceapeului, da-l am eu în grijă și-n răspundere. De trei săptămîni, numai. S-a dat în prietenie cu mine, iar eu i-am pus numele de Murguleț și l-am învățat să tragă la săniuță. El se bucură de nu-ți vine să crezi cînd îl înham, iar eu îi dau cîte o mînă de ovăz și zburăm prin tot satul printre zăpezi și alte sănii trase de cai și armăsari. Hai, ce stai. Urcă și tu colea și... Dii, murguleț dii, zmeule c-a venit «orașul» să se dea cu sania. Șeptilici și-a făcut vînt lîngă Ghiță; era destul de încurcat.

— Și de ce te-au pus la panou?

— Te miră?

— Nu mă miră, dar nu mi-i clar.

— Păi, să-ți spun cum devine treaba... Că tot mi-ai spus tu mie că în vacanța de iarnă ai «treabă la cluburile sportive din oraș, că vei *frecventa* premierele cinematografice, că faci parte dintr-o echipă de recitatori de la Teatrul de Stat» și încă două-trei din astea... iar eu... Eu ce să fac și eu... Uite, că m-am dus la C.A.P. și m-am înscris la «Clubul Hipo» de-acolo, adică la sectorul zootehnic — secția cai. Acum ți-i clar? Și uite, că-mi merge de minune.

— ... măi, ce treabă, își zise încurcat Matei. Și cu livezile ce faci, că doar erai înscris și la «livădărie»?

— O să rămîn și-acolo, că nu-mi dau bătaie de cap; munca în livadă e un fel de recreere după ce-ți faci lecțiile sau închei o zi de cursuri la școală...

Cei trei, Murguleț, Șeptilici și Mereuță făcură un ocol prin centrul comunei în văzul și admirația tuturor sătenilor care erau întîmplător pe-acolo și se opriră la «clubul hipo» adică la grajduri. Vă puteți închipui cîtă curățenie și prospețime putea fi aici, cîtă lumină și... muzică. Da, da cum auziți: lumină și muzică. Mînjilor le place nespus muzica și lumina. Murguleț fu deshămat și era grozav de mîndru. Ghiță îi dete o mînă de ovăz, pe urmă îi arătă direcția către ai lui, mînzocii melomani din partea de sud a grajdurilor. Șeptilici privea panorama și i se rupea inima. Și ce-a urmat?

Ei, bine, nici mai mult, nici mai puțin a urmat ce veți auzi: chiar în ziua cu pricina, Matei s-a întors la turn și după o discuție convingătoare cu ai săi, tatăl a acceptat împreună cu mama ca fiul lor să fie transferat de la Școala generală din cartierul «Uzinele textile Moldova» la cea din Cătămărăști în clasa a VII-a, coleg cu vărul Ghiță. Coleg de bancă și de clasă, coleg de livezi și de... mînji, coleg. Mde, după cum se poate lesne înțelege, n-a mai putut avea loc nici o tocmeală... Satul își are tainele și puterile lui.

OMUL cu o mie de meserii

ÎN ANUL 1953, DUPĂ EFORTURI EXTRAORDINARE, ALPINISTUL EDMUND HILLARY A CUCERIT EVERESTUL — CEL MAI ÎNALT MUNTE DE PE GLOB. ÎNTREBAT DE UN ZIARIST DE CE A VRUT CU TOT DINADINSUL SĂ CUCEREASCĂ EVERESTUL, HILLARY A RĂSPUNS: «PENTRU CĂ EL EXISTĂ!»

La 22 de ani Gabriel Poenaru ieșise inginer. S-a apucat serios de muncă în specialitatea sa: termoenergetica. Peste un an s-a înscris la Academia de Studii Economice, cursuri fără frecvență. La absolvire, din nou șef de promoție.

Înseamnă aceasta că nu-l mulțumea profesia deja dobîndită? Voia să devină economist?

Peste încă puțină vreme, cînd lucra ca inginer la Centrala electrică de termoficare București-Sud și învăța de zor la A.S.E., Gabriel Poenaru s-a înscris la cursuri de calificare pentru meseria de macaragiu.

Înseamnă aceasta că nu-l mulțumea profesia de inginer, nici cea de economist și voia să devină macaragiu?

După ce a terminat cursurile de calificare și a căpătat calificarea respectivă, în timp ce își vedea de munca sa ca energetician, de studiile sale — ca viitor economist, s-a înscris la cursurile de calificare pentru meseria de instalator de gaze.

Îl nemulțumeau oare toate cele trei calificări anterioare și socotea că cea mai bună pentru el ar fi aceasta, a patra?

...Eram prin clasa a VI-a, la Slatina, orașul meu natal. Se înființase atelier în școală. Îmi plăcea atît de mult ceea ce făceam acolo, încît inginerul care ne conducea m-a luat drept înlocuitor de maistru — adică, făceam de bună voie munca unui maistru retribuit. În fiecare zi, după cursuri, în afară de sîmbătă. Vă spun asta ca să nu credeți că întoarcerea mea la uneltele meseriilor s-a datorat unei curiozități simple: «ia să vedem cum este cînd lucrezi practic?» Eu m-am întors tocmai pentru că **știam cum este.**

...Sigur că mi-a plăcut Mihai, dar am făcut-o și pentru că era util, foarte util. Voiam să înțeleg nu numai mersul unei uzine, ci și modul cum «funcționează» o industrie, o economie: am mers la A.S.E., termocentrala la care lucram folosea combustibili gazoși: am învățat meseria de instalator de gaze. Mai departe. Aveam o macara-pod în uzină, chiar la secția cazane al cărei șef eram. Dar macaragiu permanent n-aveam — lucra în altă parte, unde era nevoie zilnic de el; la noi venea doar la cerere. Dar cînd se ivea nevoia nu-l găseam imediat — de aici, alergătură, timp pierdut — și nu numai timp. Și atunci m-am hotărît să învăț eu.

...Întrebarea ta e firească, Oana. Dar să știi că pentru un inginer meseria de macaragiu, de exemplu, nu pune numai probleme de îndemînare practică. Ai de ridicat o anumită greutate: asta presupune să știi statică, dinamică, să faci calcule rapide. Teorie, adică.

Iată deci că macaragiul serios locuiește pe același palier cu... inginerul!

...Înțeleg că aceasta e întrebarea pe care, într-un fel sau altul, au presupus-o toate cele de pînă aici. De ce am făcut toate acestea? Să-i răspund lui Puiu — și vouă tuturor — cu un exemplu. De mic părinții mă dăduseră să învăț vioara. Nu prea mi-a mers. Peste ani, cînd devenisem mai mărișor, vine pe la noi, pe-acasă, un prieten de familie; vede vioara mea abandonată pe un dulap, o ia și începe să cînte. Am avut un sentiment de revoltă: adică eu de ce nu? Sigur, n-am ajuns după aceasta un violonist — dar **am descoperit că pot!** Ei, cam aceasta ar fi explicația: nu nemulțumirea față de calificarea anterioară mă împingea pe trasee noi, ci dorința de a vedea dacă pot. Satisfacția de a învinge un obstacol pe care ți-l propui tu însuți e fenomenală — mai ales cînd ea este dublată și de binele pe care-l faci celor din jur. Sînt și șofer amator. Vă asigur că cele mai mari satisfacții le aveam atunci cînd învățam, nu acum cînd conduc fără efort: fiindcă atunci puteam să descopăr zilnic ceva nou despre mine.

...Tu, Florentina (Văleanu) dorești să ajungi profesoară de limba și literatura română, tu, Mihai (Vlădescu) vrei să devii maistru sau inginer. Oana (Lauric), de exemplu, deși urmează un liceu artistic (N. Tonitza) are 10 la matematică, fizică și chimie. Ar putea deci urma la fel de bine un liceu industrial. Voi toți ați putea face și altceva. Important este ca acest «altceva» să fie nu expresia unei nemulțumiri, a unei nehotărîri ci, dimpotrivă, a unei împliniri care caută să-și extindă aria. Ce-aș mai vrea eu să fac? Să învăț? Știu și tapițerie, mă ocup — ca amator, desigur — și de sociologie (sondaje printre muncitori, statistici etc.), știu să conduc un tractor, aș putea să învăț să conduc un avion — și altele.

Să nu uităm: capacitatea de-a învăța a omului este maximă la vîrstele tinere. Tot la aceste vîrste ea poate fi și antrenată: **nu știi ce poți dacă n-ai încercat** (sistematic și insistent) **să poți!**

Am aproape 39 de ani și mă simt stăpîn pe forțele mele.

Pe forțele mele care mi-au adus atîtea satisfacții și — sînt sigur — îmi vor mai aduce.

Ilie Traian

CULTURISM 8

Programul pe 6 luni

Acesta se compune din programul pe 3 luni («lecția a VII-a, apărută în nr. 49—50), la care se adaugă programul pe încă 3 luni în care numărul de antrenamente va fi mai mare cu unul pe săptămînă (4 antrenamente, deci, lunea, marțea, joia, și vinerea). În fiecare săptămînă din lunile 4, 5 și 6 veți efectua următoarele exerciții:

luni — I — 2, 3, 5, 6.
II — 11. IV — 19, 27.
III — 13, 14, 15. V — 23.25.

marți — I — 2, 4, 7, 8.
II — 11. IV — 20, 27.
III — 13, 14, 15. V — 23, 25.

joi — I — 2, 3, 6, 8.
II — 11. IV — 21, 27.
III — 13, 14, 15. V — 23, 25.

vineri — I — 2, 3, 6, 8.
II — 11. IV — 22, 27.
III — 13, 14, 15. V — 23, 25.

Indicații metodice

«Cursul nostru de culturism s-a încheiat. Acum, cînd dispuneți de toate «lecțiile» (pe care, așa cum v-am recomandat, este bine să le decupați și să le lipiți în caietul de culturism), puteți începe antrenamentul. Nu uitați însă că înainte de aceasta trebuie să faceți vizita medicală indicată, care se va repeta și la încheierea primei luni, apoi după 3 și după 6 luni.

● Pentru început veți lucra cu greutăți de 1 kg.

● Atenție la corectitudinea mișcărilor, de aceasta depinzînd dezvoltarea selectivă a grupelor musculare.

● Înainte de începerea fiecărui exercițiu, se inspiră, iar după terminarea lui, se expiră. **Respirația trebuie să fie profundă și egală.** Între exerciții faceți pauză pentru restabilirea respirației.

● Succesiunea exercițiilor și indicațiile cu privire la greutatea ganterelor trebuie respectate întocmai, chiar dacă după un timp vi se par ușoare. Abia după încheierea ciclului de 3 luni veți putea trece la gantere de 1,5—2 kg. **Elevii din clasele V—VII vor folosi în mod obligatoriu gantere de 1 kg în primele 6 luni de antrenament.**

● Îmbinați antrenamentele de culturism cu practicarea altor sporturi — atletism, natație, schi, gimnastică etc. După exercițiile mai grele (genuflexiuni) sînt recomandate exerciții de alongație (atîrnat cu brațele de-o bară, timp de 4—10 secunde).

● După încheierea ciclului de 3 luni, veți lua o pauză de 3—4 zile după care veți trece la ciclul de 6 luni.

Vă invităm, dragi cititori, să ne țineți la curent cu rezultatele pe care le veți obține pe parcursul antrenamentelor, scriindu-ne la redacție. Vă stăm la dispoziție, de asemenea, pentru lămuriri suplimentare. După 3 și 6 luni de la apariția acestei ultime «lecții», vom întreprinde o anchetă în rîndul celor care urmează cursul nostru de culturism. Cei care se vor evidenția, vor fi popularizați în paginile revistei noastre și vor primi diploma de «prieten al culturismului».

Vă dorim tuturor deplin succes!

În luna a V-a se va introduce în plus la fiecare antrenament un nou exercițiu — nr. 28, fig. 28 A și B —, care va fi executat după exercițiul nr. 27. În luna a VI-a, exercițiul nr. 27 va fi înlocuit cu un nou exercițiu — nr. 29, fig. 29 A și B —, fiind efectuat la fiecare antrenament exact în locul în care e prevăzut exercițiul nr. 27.

Exercițiul nr. 28: din poziția culcat pe spate sau pe o banchetă cu brațele cu gantere la nivelul pieptului, brațele se duc în sus alternativ (fig. 28 A și B), 4 serii a cîte 10 repetări fiecare.

Exercițiul nr. 29: din poziția culcat pe spate sau pe o banchetă cu brațele cu gantere la nivelul pieptului (fig. 29 A), împingeți brațele simultan în sus (fig. 29 B) cu revenire, 4 serii a cîte 10 repetări fiecare.

DUMITRU HÎTRU,
lector univ. I.E.F.S.

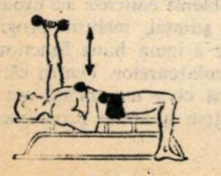
FIG. 28 A

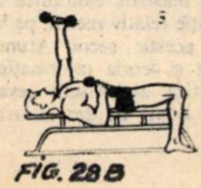
FIG. 28 B

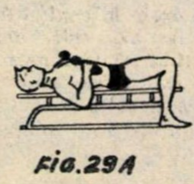
FIG. 29 A

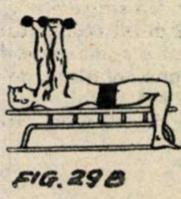
FIG. 29 B

Invitație la muzeu

Cu multe secole înainte de era noastră, în Grecia Antică, **museion** (cuvînt care, prin intermediul latinei, a pătruns în numeroase limbi moderne) era un lăcaș consacrat **muzelor,** exprimînd admirația și respectul pentru toate formele de gîndire și creație umană. Mai tîrziu, prin 280 î.e.n., odată cu renumitul Museion din orașul egiptean Alexandria, muzeul devenea un lăcaș de cultură și educație, în care studiau și dezbăteau problemele artelor și științelor cei mai renumiți savanți ai vremii.

Sub forma actuală, de instituție în care sînt conservate și expuse obiecte de mare valoare și interes artistic, istoric, științific sau tehnic, muzeul și-a făcut apariția în Italia, în secolul al XV-lea.

V-ați întrebat vreodată de ce vizitatorii muzeelor trec de la un exponat la altul în liniște, concentrați, atenți numai la ceea ce au venit să vadă? Ei își manifestă astfel respectul pentru menirea muzeului, pentru aceste lăcașuri ce ne vorbesc, în graiul mut, dar atît de sugestiv al obiectelor, despre tot ce înseamnă om, despre roadele activității și gîndirii sale.

Rîndurile de față reprezintă o invitație. În muzeele din țara noastră vă așteaptă imense tezaure de cultură. Cunoașterea lor vă va îmbogăți mintea și sufletul.

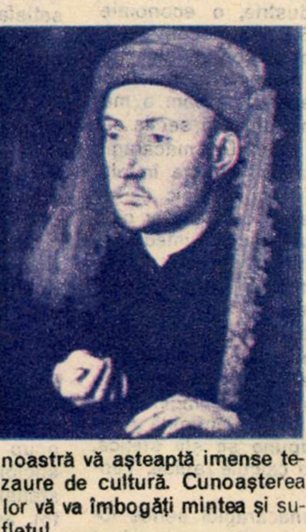

Muzeograf
ALEXANDRA MATEI

CINE ESTE „OMUL CU TICHIE ALBASTRĂ"

Un portret de o deosebită valoare aflat în Muzeul de artă al R.S.R. este «Omul cu tichia albastră». Tabloul îi aparține lui Jan Van Eyck, a cărui pictură s-a impus ca un moment de culme în arta Țărilor de Jos a secolului al XV-lea. Lucrările lui Van Eyck, printre care și «Omul cu tichia albastră», sînt adevărate capodopere. Ele impresionează prin puterea expresiei, ca și prin finețea detaliilor. Portretul din muzeul nostru de artă te atrage prin severitatea feței, prin gravitatea privirii ușor întunecate, contrastînd cu albastrul mai luminos al tichiei. Ochii conferă portretului o notă de mister, pe care este de presupus că însuși autorul a urmărit s-o transmită. Poate că de accea Van Eyck nu a menționat numele personajului. S-a presupus că pictorul a dorit să înfățișeze chipul unui om care meditează deasupra inelului său de logodnă sau, poate, a unui inel legat de cine știe ce amintire. S-a mai presupus că ar fi portretul unui meșter aurar. Oricum, «Omul cu tichia albastră» și-a păstrat faima, demonstrînd că artistul, stăpîn pe mijloacele sale artistice, poate transmite peste veacuri o puternică încărcătură emoțională.

FAȚA NEVĂZUTĂ A MUZEULUI

Cine a vizitat o dată sau de două ori Muzeul de artă al R.S.R. este departe de a cunoaște întreg tezaurul artistic al acestuia. Cele circa 100 000 de opere aflate în patrimoniul său sînt expuse rînd pe rînd, astfel încît în fața vizitatorului apar de fiecare dată numai o treime din comorile muzeului.

Întoarse în depozite după o perioadă de expunere, lucrările de artă se odihnesc. Dacă o pictură ferită de surse puternice de lumină suportă o expunere îndelungată, lucrările de grafică nu rezistă mai mult de doi ani. Pentru a le feri de deteriorare, ele sînt închise în casete, fiind scoase pentru un timp din circuitul muzeal.

Nici tapiseriile și nici dantelele nu rezistă expunerii îndelungate pe verticală. Greutatea le trage în jos, producînd un fenomen de oboseală. După ce au fost expuse un timp, tapiseriile de valoare sînt rulate în suluri, iar dantelele, întinse în cutii mari, intră într-o necesară vacanță.

Atît în depozite cît și în sălile de expunere, automate speciale asigură o temperatură și o umiditate constante. Temperatura nu va depăși 22 de grade, iar umiditatea va oscila în jur de 60 la sută. La fel de atent este supravegheată intensitatea luminii. Specialiștii veghează ca lumina să fie asigurată de surse «reci», situate cît mai departe de exponate.

BIOGRAFIA UNEI CAPODOPERE

Un mare artist folosește cele mai subtile mijloace ca să ne transmită un sentiment, acela pe care l-a trăit într-o anumită împrejurare a vieții. Să luăm un exemplu: tabloul «Hora Unirii la Craiova» (1857) de Theodor Aman. Lupta pentru Unire, în plină desfășurare, a avut un puternic ecou în sufletul artistului, făcîndu-l să adere cu entuziasm la cea mai fierbinte cauză a poporului său. El a surprins un moment trăit cu mare intensitate. În curtea gimnaziului craiovean, el a asistat la momentul de neuitat în care, la lumina torțelor, poporul s-a prins în «Hora Unirii». Emoția pe care a trăit-o

UNÍVERS

Enigmele Terrei:

MAGNETISMUL

Cunoscut cu milenii în urmă, folosit în navigație încă din secolul al XIII-lea, magnetismul continuă să rămînă un fenomen puțin cunoscut. Omul a învățat să-l reproducă, iar astăzi numeroase tehnici se bazează pe utilizarea magnetismului artificial. Să amintim numai domeniul atît de vast al motoarelor electrice. Cunoașterea magnetismului, a formelor sale de acțiune, a răspîndirii sale în univers îi intrigă și în prezent pe oamenii de știință.

Observînd asemănările dintre manifestările magnetismului terestru și cel al acului de busolă, medicul englez William Gilbert a emis încă în 1600 ideea că Pămîntul conține în interior aceleași materiale ca orice magnet.

După cum se știe, cîmpul magnetic înfășoară Terra în întregime. Deși prezent pretutindeni și utilizat de navigatori de multe sute de ani, cîmpul magnetic terestru are o valoare redusă: de la 0,00003 la 0,00006 tesla (pentru comparație: forța unui magnet obișnuit de fier urcă pînă la 1 tesla).

Spațiul de extindere al cîmpului magnetic terestru — magnetosfera — este alungit cu 100 000 km în direcția Soarelui. «Magnetul» terestru nu este situat exact în centrul Pămîntului, iar axa celor doi poli magnetici este înclinată cu 11 grade față de axa de rotație a planetei noastre.

CE ESTE INFORMATICA?

În lumea noastră, informația joacă un rol foarte mare. Primim informații cu ajutorul unor instalații speciale, pe care bunicii noștri nu le cunoșteau: radio, televiziune. Vorbim cu ușurință la telefonul automat, chiar dintr-un oraș în altul. Continentele sînt legate între ele prin vaste sisteme de telecomunicații, incluzînd și sateliții artificiali ai Pămîntului.

Dar, curios, omenirea a învățat să măsoare cantitatea de informație relativ recent, pe la mijlocul acestui secol. Atunci s-a născut și teoria informației. Informatica s-a născut ceva mai tîrziu, odată cu dezvoltarea tehnicii noi legate de utilizarea calculatoarelor electronice. Diviziunea preocupărilor științifice face ca astăzi prin **informatică** să înțelegem știința și tehnica ce se preocupă de prelucrarea informației cu ajutorul mijloacelor automate, adică al calculatoarelor electronice digitale.

Cînd vorbim de informatică ne gîndim atît la echipamentul de calcul, adică la calculatoare, cît și la programe. Pentru că nici un calculator nu poate funcționa fără programe, la fel după cum un tînăr care nu învață nu este la fel de folositor ca unul care și-a însușit anumite cunoștințe și deprinderi urmînd cursurile școlii...

Dezvoltarea vertiginoasă a științei face ca în momentul de față informatica să ne apară ca specializată. Astfel, atunci cînd ne referim la tehnica de calcul în general, distingem o serie de specialiști în construcția calculatoarelor — și aici un rol de seamă revine atît specialistului în arhitectura sistemelor de calcul, care fixează structura instalației, cît și electronistului care proiectează circuitele electronice ale calculatoarelor. Sub numele de informaticieni îi înțelegem pe acei specialiști care elaborează programe pentru rezolvarea unor probleme concrete ale producției, ale științei, inclusiv programele care asigură buna funcționare a calculatoarelor. Pentru că, la fel după cum un animal are de la naștere anumite programe ce îi

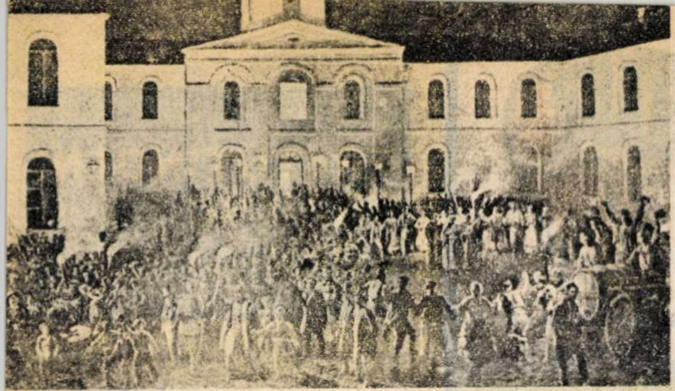

căldura patriotismului său, Aman le-a transpus într-un tablou de mare autenticitate. Prin lumina roșietică a torțelor, întunericul serii dobîndește transparență, contrastele de umbră și lumină evidențiază mișcarea jocului, chipul individualizat al fiecărui personaj.

In partea din stînga, jos, a tabloului, Aman s-a înfățișat pe sine împreună cu familia sa, autorul dorind ca astfel să-și manifeste încă o dată aderența la actul politic al Unirii. Acest tablou este una din primele lucrări de valoare din arta noastră în care ideea militantă apare prin înfățișarea directă a evenimentului, și nu așa cum se obișnuia pînă atunci, printr-o alegorie sau un simbol. «Hora de la Craiova» a lui Theodor Aman poate fi admirată la Galeria Națională a Muzeului R.S.R. și nu e de mirare că în jurul acestui tablou se află întotdeauna numeroși admiratori.

A DOUA VIAȚĂ A UNEI PICTURI

Cel ce privește în Muzeul de artă al R.S.R. celebrul tablou al lui Tonitza «Fetița pădurarului», nu știe că, în momentul achiziționării, această lucrare era complet deteriorată. Pînă atunci pictura fusese păstrată... într-un pod. Timpul necruțător înnegrise culorile. Pînza era ruptă, iar baza tabloului complet fărîmițată.

Adusă în laboratorul de restaurări al muzeului, lucrarea a fost supusă unei profunde operații de însănătoșire. Timp de trei ani au lucrat specialiști pentru a recompune tabloul bucățică cu bucățică. Ei au transplantat pelicula de culoare pe un nou suport de pînză.

Desigur, aceasta a fost o operație radicală și extrem de dificilă. Există însă și operații care, deși complexe, sînt mai puțin radicale. Adesea tablouri care și-au pierdut culorile inițiale, acoperite de-a lungul timpului de praf și fum, înnegrite de pulberile din atmosferă sau de suprapunerile de culoare puse la întîmplare de cine mai știe cine, sînt recondiționate cu imensă grijă pentru păstrarea facturii originale.

Alteori, aceiași specialiști, printr-o atentă muncă de cercetare, identifică autorul unei lucrări nesemnate. Lor li se datorește descoperirea unor picturi despre care nu se știa cui aparțin.

Munca în laboratorul de restaurare este migăloasă, cere o mare încordare intelectuală, o deosebită responsabilitate. Aici n-ai voie să greșești. De aceea, înainte de a începe tratamentul tabloului «bolnav», se întocmește o adevărată «fișă medicală», stabilindu-se cauzele care au generat boala. Biologii care lucrează în cadrul acestui laborator stabilesc specia de mucegai, carii sau microorganisme care au atacat lucrarea. Se fac numeroase radiografii, se stabilesc dizolvanții necesari, după caz, istoricii precizează cărei epoci îi aparține lucrarea, spre a se folosi culorile corespunzător. Tratamentul se aplică milimetru cu milimetru.

Satisfacția restauratorilor este unică. Ei readuc în circulație mari valori ale culturii care altminteri s-ar pierde.

determină comportarea (puiul de rață știe să înoate, puiul de pisică să sugă etc.), tot astfel și calculatoarele au înregistrate în memoria lor programe de autosupraveghere și autoorganizare. Aceste programe sînt elaborate tot de informaticieni.

Să luăm un exemplu concret. La o anumită întreprindere se pune problema sporirii productivității muncii prin introducerea ciberneticii, a tehnicii de calcul. Un specialist, numit analist, studiază situația existentă și, împreună cu alți specialiști, recomandă anumite modificări în sistemul de organizare a producției existent în acel moment. După care se studiază ce tip de calculator să se utilizeze. Calculatorul a fost proiectat și construit de alți specialiști. Informaticienii au participat și ei la aceasta, scriind programele de autoconducere a calculatorului. Odată acesta instalat în unitatea respectivă, este tot rolul informaticienilor de a elabora acele programe care răspund necesităților concrete ale întreprinderii.

În unele cazuri este necesar să se coordoneze simultan activitatea unor unități situate la distanță mare una de alta. În acest caz este nevoie ca datele de la diferitele locuri de activitate să fie transmise în condiții optime la calculatorul central. Pentru aceasta se recurge la altă ramură a informaticii, anume la **teleinformatică**, știință care, după cum îi indică și numele, se ocupă de problemele informaticii referitoare la puncte situate la distanță.

Țara noastră se mîndrește cu o serie de rezultate importante în informatică. Primul calculator electronic digital proiectat și realizat integral în țară a intrat în funcțiune în 1957. Cursuri referitoare la informatică am avut încă din 1954. În momentul de față inginerii noștri construiesc numeroase tipuri de calculatoare electronice, în timp ce informaticienii elaborează programe ce optimizează funcționarea acestor sisteme complexe și alcătuiesc programe în vederea optimizării activității în tot mai multe sectoare economice.

În activitatea lor informaticienii români valorifică operele unor reprezentanți de seamă ai informaticii românești. Pe această linie putem aminti numele savantului Gr. C. Moisil, adevărat precursor al informaticii românești, ale cărui lucrări sînt traduse în numeroase limbi și ai cărui elevi de ieri sînt azi străluciți informaticieni. Iar dintre voi, dragi cititori, fără nici o îndoială, mulți vor deveni informaticieni de seamă. Informatica, această știință a prezentului, țintește mereu către viitor.

Prof. univ. dr. docent ing.
EDMOND NICOLAU

*

★★★★★

- AȚI ADUS CUMVA ȘI REVISTA „CUTEZĂTORII"?!

Încrucișate...cu cap

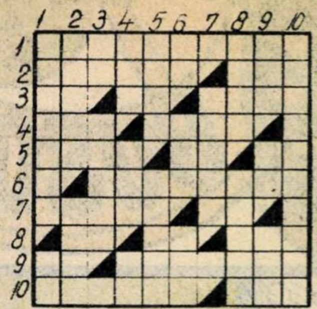

ORIZONTAL: 1) Autorul fabulei «Coarnele cerbului». 2) Personificare a cerului în mitologia greacă, tatăl titanilor și al ciclopilor. Reprezenta noaptea la romani. 3) Costea Gheorghe. În trecere! Localitate în India. 4) Leagăn. Aveau ca stindard un cap de lup. 5) Autorul pînzei «Cap de tătăroaică». Raze de soare! Cu coamă pe cap. 6) Cu capul plecat (pl.). 7) Nici un cap de ață. Teme! 8) La seceriș. La urcarea în avion. Fata din temă. 9) Idei la capete! Dat peste cap. 10) «Cap» în mitologia egipteană, reprezentant al forțelor productive ale naturii. Urzite cu cap.
VERTICAL: 1) Creatorul pînzelor «Cap de copil» și «Cap de bătrîn». Nimfă din mitologia greacă păzită din însărcinarea Herei de către Argus, animal fabulos cu o sută de ochi. 2) Întruchipare a atenției mereu treze, totuși și-a pierdut capul. Zeiță egipteană reprezentată sub forma unui personaj cu coarne de vacă și un glob lunar pe cap. 3) Din față. Băile romanilor. 4) Oficiul Național de Turism (abr.). Interjecție. Trimis în față! 5) Cap în Norvegia, situat pe insula Mageröy. Are un cap pe treapta cea mai de sus. 6) Țese! Cap (fig. pl.). Imagini din timpul somnului (sing.). 7) Prima sumă achitată la plata eșalonată a unui produs. 8) Fiecare cu capul lui (pl.). A i se învîrti capul. 9) Loc pentru un cap distrat. La capăt! Legendă. 10) În cap, cu precizie.

DICȚIONAR: NOX, ASRA, RUI.

CLUBUL Logicienilor

Rezolvarea problemelor din numărul trecut

Balanța rămîne în echilibru pentru că greutatea firelor de nisip care în cădere se află în aer e prea mică pentru a putea fi observată.

Dar gîndiți-vă ce se întîmplă în primul moment după răsturnarea clepsidrei dacă balanța e foarte sensibilă. Și ce se întîmplă după aceasta.

CARTE DE VIZITĂ

(9 — 10, 4)

Cartea de vizită de mai jos ascunde de fapt profesiunea Cristinei și locul de un farmec deosebit unde își desfășoară activitatea — o importantă bază turistică și a sporturilor de iarnă din Munții Bîrsei. Le veți putea afla utilizînd procedeul anagramării.

LUCERNĂ CRISTINA
Baia Mare

DEZLEGARE: CABANIERĂ - CRISTIANUL MARE

În ce ordine?

CIFRELE DIN IMAGINE SE SUCCED INTR-O ANUMITĂ ORDINE. DESCIFRIND-O, COMPLETAȚI CERCURILE GOALE CU CIFRELE CORESPUNZĂTOARE. AȚI REUȘIT?

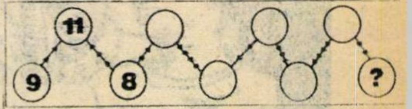

Nouă puncte

La încrucișările liniilor din desenul de mai jos plasați opt puncte negre, avînd grijă ca pe fiecare linie orizontală și verticală să nu se afle decît un singur punct.

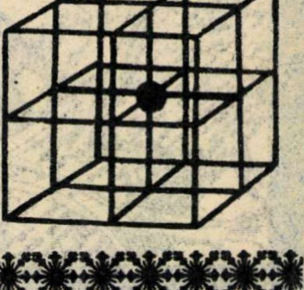

* * *

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor de număr
ION CRÎNGULEANU

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
IOAN MIHĂESCU

Redacția: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia». TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137, telex: 11226, București.

Index 41033
12 pagini, 1 leu

EPISODUL 3

BUSOLA DE AUR

Text: CONSTANTIN DIACONU
Desene: ELENA şi ION MIHĂESCU

Rezumatul capitolelor precedente: Stabilindu-şi tabăra în Valea Lungă, membrii echipajului «Şoimii Carpaţilor» asistă la o mare alunecare de teren ce se produce în urma unei furtuni însoţită de ploaie torenţială. Descoperindu-l «naufragiat» pe o «insuliţă» de teren rămas intact în zona alunecării pe un geolog, expediţionarii încearcă să-l ajute.

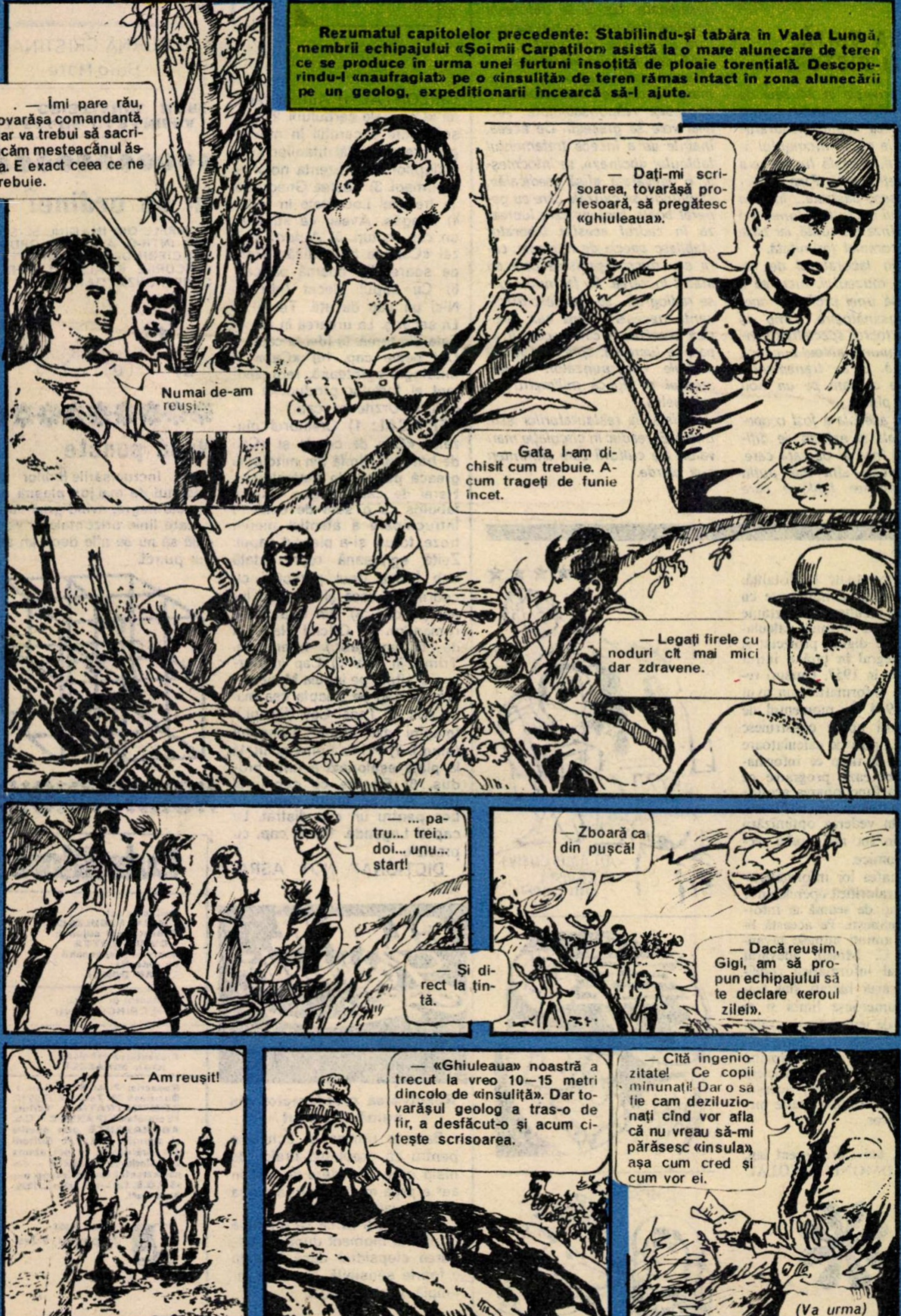
. — Îmi pare rău, tovarăşa comandantă, dar va trebui să sacrificăm mesteacănul ăsta. E exact ceea ce ne trebuie.
Numai de-am reuşi...
— Daţi-mi scrisoarea, tovarăşă profesoară, să pregătesc «ghiuleaua».
— Gata, l-am dichisit cum trebuie. Acum trageţi de funie încet.
— Legaţi firele cu noduri cît mai mici dar zdravene.
— ... patru... trei... doi... unu... start!
— Şi direct la ţintă.
— Zboară ca din puşcă!
— Dacă reuşim, Gigi, am să propun echipajului să te declare «eroul zilei».
— Am reuşit!
— «Ghiuleaua» noastră a trecut la vreo 10—15 metri dincolo de «insuliţă». Dar tovarăşul geolog a tras-o de fir, a desfăcut-o şi acum citeşte scrisoarea.
— Cîtă ingeniozitate! Ce copii minunaţi! Dar o să fie cam deziluzionaţi cînd vor afla că nu vreau să-mi părăsesc «insula» aşa cum cred şi cum vor ei.

(Va urma)

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

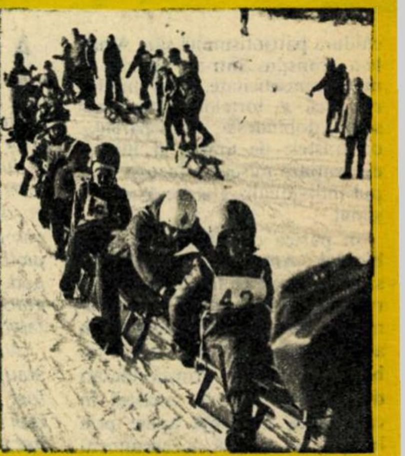

Zăpadă, veselie şi... un pasionant concurs de săniuţe. Voinicii pe care înserarea i-a «prins» pe derdeluş sînt copiii din R.P. Ungară.

Orchestra Şcolii de muzică şi coregrafie din Ulan Bator se bucură de un binemeritat succes în rîndul tuturor pionierilor din Capitala R.P. Mongole. Concertele prezentate adeseori de viitorii artişti, pe scena Palatului pionierilor, sînt audiate cu căldură.

Pentru promovarea sportului cu balonul rotund în rîndul copiilor, în Japonia de desfăşoară, anual, un tradiţional campionat, organizat de Liga de Fotbal. În prezent, campionatul a ajuns la a XIV-a ediţie.

În imagine: un aspect de la o întrecere desfăşurată pe terenul suburbiei Hino, din apropierea Capitalei nipone.

4

Joi, 28 ianuarie 1982. Anul XVI (nr. 747)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

POT FI

Pentru țara mea
pot fi
stropul de apă
ce-i-nalță
bălaiele plete
pe cîmpuri;
pot fi
tînără și vie coloană
ce-i sprijină cerul
înalt și albastru
de-azur;
pot fi
soarele darnic
ce-și crește copiii,
gingașe flori,
în pace.
Dar pentru țara mea
pot fi
mai ales
OM.

Liliana-Gabriela Badea,
cl. a VII-a, Șc. gen. nr. 27,
Timișoara

Prezențe pionierești în Festivalul Național al muncii și creației «Cîntarea României»

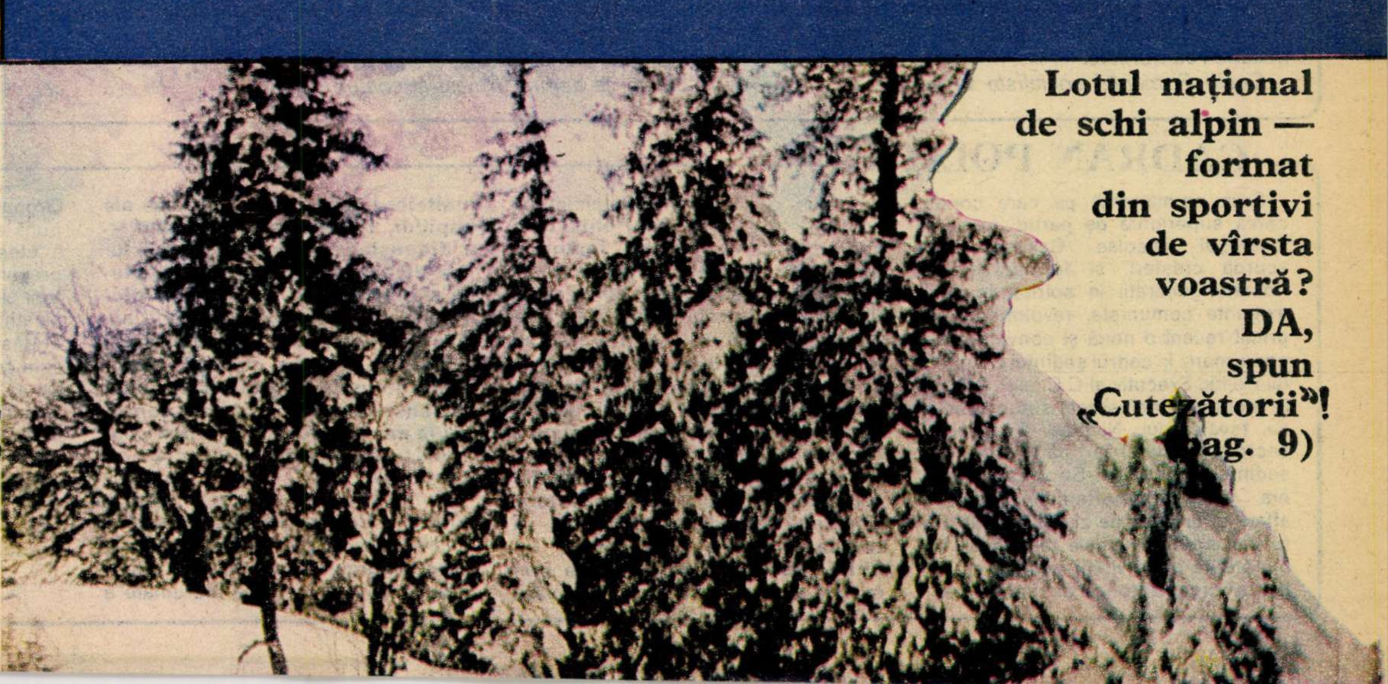

Lotul național de schi alpin — format din sportivi de vîrsta voastră? DA, spun „Cutezătorii"! (pag. 9)

Cu fierbinte dragoste și nețărmurită recunoștință, întreaga țară l-a sărbătorit pe tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele republicii, cu prilejul aniversării zilei sale de naștere. Tovarășii din conducerea partidului și statului, toți comuniștii, oamenii uzinelor și ogoarelor, ai șantierelor și laboratoarelor, ai artelor și științelor, tinerele generații care vor purta mai departe ștafeta cutezanței revoluționare, comuniste — au exprimat sentimente de adîncă prețuire celui mai de seamă fiu al poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Dorindu-i din toată inima la mulți ani, sănătate și putere de muncă pentru a ne conduce spre viitorul de aur al României, spre comunism, sîntem cu toții angajați, trup și suflet, în îndeplinirea exemplară a clarvăzătoarelor sale idei, îndemnuri și orientări a căror realizare reprezintă chezășia de aur a înfloririi patriei.

MULT IUBITE ȘI STIMATE TOVARĂȘE NICOLAE CEAUȘESCU,

În această zi de sărbătoare în care intregul nostru popor, toți oamenii muncii își unesc gîndurile și sentimentele cele mai alese într-un vibrant omagiu de dragoste și recunoștință, cele mai tinere vlăstare ale țării, pionierii și șoimii patriei, vă aduc urarea fierbinte de multă sănătate și fericire, de noi și mărețe succese în magistrala activitate pe care o desfășurați pentru făurirea destinelor de aur ale României socialiste, spre gloria și fericirea harnicului nostru popor, pentru pacea și viitorul luminos al omenirii.

Mîndri că ne-am născut în anii cei mai rodnici din istoria României, ani de eroice izbînzi ale muncii creatoare ale națiunii noastre, epocă al cărui ctitor sînteți, simțim în permanență dragostea părintească, a Dumneavoastră, mult iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, a stimatei tovarășe Elena Ceaușescu, grija și încrederea cu care ne vegheați copilăria și ne îndrumați pașii devenirii noastre comuniste.

Copiii României socialiste vă adresează și cu acest prilej un fierbinte omagiu pentru neobosita Dumneavoastră activitate consacrată celor mai nobile idealuri ale umanității, păcii și prieteniei între popoare, pentru o lume mai bună și mai dreaptă în care toți copiii să se poată pregăti și învăța, feriți de umbra amenințătoare a războaielor.

Trăind in această epocă de mărețe realizări, de edificare a unei țări puternice, demne și suverane, noi, copiii României, învățăm necontenit din luminoasa cronică a vieții și activității revoluționare a Dumneavoastră, dăruită cu abnegație idealurilor comuniste ale poporului nostru.

Tinerețea Dumneavoastră revoluționară, dîrzenia cu care ați luptat încă de la cea mai fragedă vîrstă împotriva asupririi și nedreptății, pentru triumful idealurilor revoluționare, patriotice constituie pentru noi cel mai înalt exemplu de muncă și eroism dedicate slujirii cu credință și devotament a Partidului Comunist Român.

Vă încredințăm, tovarășe secretar general, cu prilejul acestei minunate sărbători, că vom urma înalta Dumneavoastră pildă de muncă și cutezanță revoluționară, pregătindu-ne și mai temeinic pentru a crește ca demni urmași ai comuniștilor, pe măsura înaltelor cerințe ale societății noastre socialiste, răspunzînd astfel minunatelor condiții de învățătură și viață, de afirmare multilaterală a personalității, de care beneficiază toți copiii patriei.

Ne angajăm să fim prezenți, cu elanul caracteristic vîrstei noastre, în școli, ateliere și laboratoare, pe șantiere și ogoare, prin noi fapte de muncă și învățătură, dînd expresie în acest fel dragostei și recunoștinței noastre nețărmurite față de patrie, partid și popor, față de Dumneavoastră, stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit prieten și îndrumător al tinerei generații.

Mulțumindu-vă din suflet pentru copilăria fericită pe care o trăim, vă rugăm să primiți, la aniversarea Dumneavoastră, mult stimate și iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, ca expresie a dragostei fierbinți pe care v-o poartă toți copiii țării, cele mai alese urări de ani mulți fericiți, sănătate și putere de muncă, pentru a conduce scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România, spre comunism.

CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

CADRAN POLITIC

Grija permanentă pe care conducerea superioară de partid, personal tovarășul Nicolae Ceaușescu o acordă creșterii și formării tinerei noastre generații în spiritul înaltelor exigențe comuniste, revoluționare, a primit recent o nouă și convingătoare confirmare: în cadrul ședinței Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R. din 22 ianuarie, desfășurată sub președinția tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului, președintele Republicii Socialiste România, printre importantele probleme aflate la ordinea de zi, au fost dezbătute și aprobate unele măsuri de îmbunătățire a activității politico-educative și organizatorice în rîndul tineretului din unitătile de învățămînt. În acest context **Comitetul Politic Executiv a cerut tuturor factorilor educaționali implicați în creșterea și formarea generațiilor noi să pună în centrul întregii activități desfășurate în unitățile de învățămînt însușirea temeinică de către preșcolari, elevi și studenți a politicii interne și externe a partidului și statului nostru, a operei tovarășului Nicolae Ceaușescu, precum și asigurarea unei temeinice pregătiri profesionale și politice a acestora.** Conform măsurilor stabilite, **se va acorda o atenție și mai mare întăririi procesului de educație prin muncă și pentru muncă, cultivării înaltelor trăsături revoluționare ale copiilor, tinerilor și studenților — a dragostei și devotamentului lor față de patrie și partid, a respectului și prețuirii față de tradițiile glorioase ale poporului român, ale clasei muncitoare, ale Partidului Comunist Român, față de realizările obținute în anii construcției socialismului, hotărîrii de a contribui la dezvoltarea și înflorirea continuă, economică și socială a României.**

Pentru realizarea acestor importante obiective, Comitetul Politic Executiv a stabilit măsuri pentru îmbunătățirea structurii Organizației «Șoimii Patriei», precum și forme noi de îndrumare a Organizației Pionierilor printr-o mai bună antrenare a membrilor de partid, a uteciștilor și a cadrelor didactice, precum și pentru îmbunătățirea structurii și activității de îndrumare a organizațiilor Uniunii Tineretului Comunist.

Măsurile adoptate cu acest prilej, care se înscriu pe linia hotărîrilor celui de al XII-lea Congres al partidului, a orientărilor și indicațiilor tovarășului Nicolae Ceaușescu, sînt menite să contribuie la îmbunătățirea radicală a activității de formare și educare comunistă, revoluționară, pentru muncă și viață, a tinerei generații din patria noastră.

PENTRU CĂ EL VEGHEAZĂ

Pentru că EL veghează
Jocul nostru e plin de soare
De cînt și de voioșie.

Pentru că EL veghează
Drumul nostru spre școală
Este plin de flori
Și de zîmbet.

Pentru că EL veghează
În Piața Unirii
Porumbeii au pașii liniștiți
Printre oameni, flori și copii.

Pentru că EL veghează
În sufletele noastre de copii
Este PACE.

Mihaela Avrămuț, *cl. a V-a,*
Liceul Național Iași

VATRĂ DE EROI...

Românie, ești vatră milenară,
vatră de eroi...
Ești brîul lanului verde de grîu,
Românie, floarea inului rotită în ceruri,
Casa mea părintească,
Țara tatei și-a mamei,
țara bunicului și-a străbunicului,
țara mea, a copiilor mei...
Românie, ești veșnică sărbătoare,
Ești cuibul în care trăiesc.
Românie, izvor luminînd cascada dreptății
și a cinstei și a omeniei...
Românie — vatră de veacuri,
dorința lumii de a fi pace,
inimă tînără care bate mereu...

Jeni Aurora Ionescu
Cenaclul literar
al Casei pionierilor și șoimilor
patriei, Alexandria

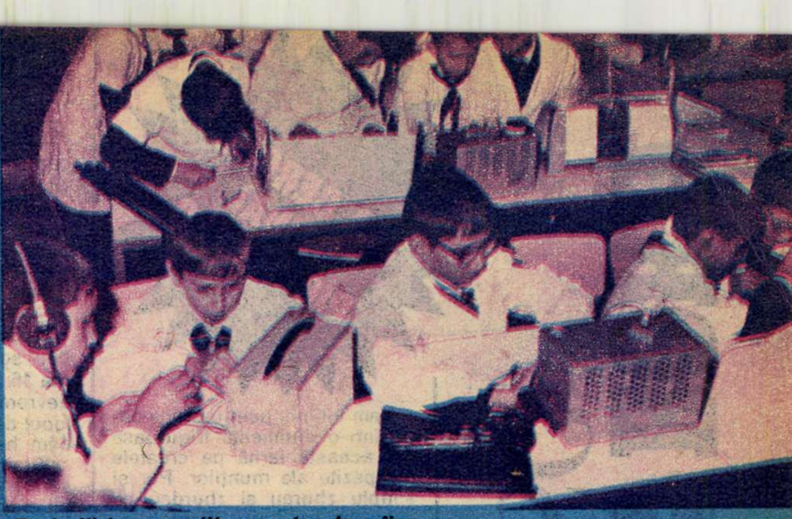

Preludii la meseriile noastre de mîine

DIMINEAȚĂ ÎN ORAȘUL MEU

Străzile alunecă fluid spre centrul orașului.
Rînduri cu panseluțe stau de strajă răsăritului de soare.
Oameni grăbiți merg cadențat în imensitatea orei.
E dimineață.
Și frunzele căzute jos au chipuri de gîze.
Parcul e plin de ceață violetă,
Petalele de trandafir sînt pătate de rouă;
Deasupra lor giganți de beton.
E dimineață.
Oamenii trec și am impresia că îi cunosc pe toți.
Pe unii i-am văzut pe schele ridicînd blocuri,
Pe alții i-am văzut la strung în fabrică,
Pe unii nu i-am văzut niciodată,
Doar mi i-am închipuit.
E dimineață. A cîta oară?
Mă văd aplecat pe brazda fierbinte,
Mă văd alergînd în natură.
Mă văd mîndru de locurile pe care părinții mei
le-au făcut de basm,
E oră limpede în orașul meu natal...

Ion -Gabriel Stoica, cl. a IX-a

Eroica '82

Dragi cititori,

La concursul nostru literar-artistic și publicistic **«EROICA '82»** au și început să sosească primele lucrări — între care se numără și poeziile de mai sus. Vă așteptăm pe toți să trimiteți la redacție **reportaje, povestiri, poezii, desene** și **fotoreportaje,** potrivit regulamentului apărut în numărul 2 din acest an al revistei.

«EROICA '82» este un concurs deschis tuturor cititorilor. Cele mai bune lucrări vor fi premiate și, desigur, publicate în revistă sub genericul «EROICA '82».

DIALOG CU VIITORUL

LEGĂMÎNTUL PIONIERULUI — TREAPTĂ SPRE ÎMPLINIRILE DE MÎINE

Interlocutor: tovarășa ANETA DIACONU, maistru la Întreprinderea «Tricodava» din București, Erou al Muncii Socialiste.

Reporter: *Vă aflați adesea printre pionieri — împărtășindu-le din experiența dumneavoastră de muncă, de comunist cu o bogată și apreciată activitate. În această perioadă, pionierii din clasele a V-a trăiesc emoționantul moment al rostirii și semnării* **Legămîntului pionierului.** *Ce semnificații atribuiți acestui moment?*

— Fără îndoială, nu e totul să știi pe de rost Legămîntul. El încunună activitatea de pînă acum, felul în care ți-ai îndeplinit angajamentul asumat la intrarea în Organizație și reprezintă un act de angajare profundă pentru faptele de mîine. Acum încep răspunderi mai mari. Fiecare pe măsura vîrstei, a forțelor sale trebuie să-și îndeplinească exemplar îndatoririle, așa cum ne îndeamnă tovarășul Nicolae Ceaușescu.

«Voi învăța și voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei» — este un fierbinte legămînt cu patria, cu viitorul ei. Măsura iubirii noastre de patrie o dovedim însă prin faptele și năzuințele de a-i spori continuu frumusețea, bogățiile. Dar mai întîi trebuie să înțelegem că aceste frumuseți, aceste bogății sînt rodul efortului solidar al celor care o durează astfel — comuniștii, tineretul țării, întregul popor.

Munca școlarului, a pionierului, e și ea comparabilă cu aceea a muncitorului aflat în fața bancului de lucru sau a mașinii pe care trebuie s-o cunoască, s-o poată bine stăpîni. Trebuie să învețe bine la toate materiile pentru a deveni un muncitor, un tehnician sau inginer bine pregătit profesional. Progresul uimitor al științei și tehnicii cer și muncitorului, și tehnicianului, și inginerului să-și însușească rapid și competent noile tehnologii de producție.

Sigur că prin anii '50, cînd eu am pornit să învăț meseria de textilist, nu se punea problema unei prealabile orientări profesionale. Nu știam mai nimic despre actuala mea meserie, cînd am plecat din comuna natală — Vitomirești-Olt — spre Școala profesională de textile de la Sibiu, unde o mătușă de-a mea ne înscrisese pe mine și pe alte colege zicînd că e bună pentru fete. Dacă am învățat-o bine, o dovadă poate fi faptul că astăzi sînt maistru tricoteur; dacă am primit titlul de Erou al Muncii Socialiste, înseamnă că munca mea a fost apreciată. Dar foarte mult m-au ajutat cei din jurul meu, muncitori cu experiență, cu dragoste de meserie.

Și nici azi n-am terminat de învățat, și nici nu s-ar putea altfel, în condițiile în care în întreprinderea noastră aproape zilnic se introduce un nou model de fabricație. Pot spune chiar că și meseria mea e mereu nouă, fiindcă trebuie să fii la curent cu ce e nou, să fii mereu în pas cu cerințele deopotrivă ale frumosului și utilului, tehnologiile de fabricație se modernizează și trebuie să ți le însușești rapid și perfect. Activitățile tehnico-productive pe care le desfășoară pionierii în școli sau case ale pionierilor și șoimilor patriei, cercurile uzinale, crează cadrul în care se pot pregăti încă de pe acum pentru viitoarea profesiune.

Tocmai de aceea Legămîntul pionierului trebuie înțeles în perspectiva viitorului, al pregătirii temeinice pentru muncă și viață. Așa cum nici muncitorului nu i se admit jumătățile de măsură, superficialitatea, incorectitudinea, nici școlarului nu i se admite să trăiască în zona mediocrității, să nu-și îndeplinească bine și la timp datoria. Cu toții trebuie să înțelegem, să prețuim valoarea muncii, a noastră și a celor din jur. Viața și munca de mai tîrziu nu sînt atît de... netede ca în copilărie. Dar trebuie să învățăm și cum să învingem orice greutăți, prin strădania proprie sau din experiența celorlalți — a colegilor, a fraților mai mari, a părinților.

Fiica mea (a fost pionieră ca și voi) și-a ales tot meseria de textilist, cunoscînd împlinirile dar și multe din frămîntările mele în decursul anilor. S-a bucurat pentru succesele, pentru faptele mele, așa cum și eu m-am bucurat pentru ale sale, și la fel se întîmplă și acum. Tocmai acest permanent dialog, acest schimb de experiență între generații dau tărie brațului matur și înțelepciune celor tineri.

Interviu consemnat
de **Ileana Pița**

JURNAL DE BORD pionieresc

LA CERCUL UZINAL PIONIERESC

I-am intîlnit, pentru prima oară, într-o dimineață friguroasă din această iarnă pe crestele înzăpezite ale munților. Pur și simplu zburau și zburdau pe schiurile lor lungi. Pantele abrupte de la Cota 2000 păreau să fie pentru ei drumuri obișnuite, lipsite de surprize și dificultăți. «Or să ajungă neîntrecuți sportivi», era gîndul firesc al celor care-i priveau.

I-am reîntîlnit, a doua zi, la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Sinaia. Constituiau un grup vesel de fete și băieți care păreau să fi uitat de clăpari, de schiuri și coborîri spectaculoase.

— Aș vrea să vă întreb cîte ceva despre performanțele voastre sportive, le-am spus.

— Performanțe? Care performanțe? s-a mirat Adriana Bunea.

— De la schi, v-am văzut ieri, sus... le-am explicat.

— A, da! mai schiem și noi, lămuri Daniel Pință. Dar alții sînt mai buni. Dacă vreți, îi putem chema să stați de vorbă cu ei. Nu însă acum. Ne grăbim spre întreprindere.

— Pînă acum n-am întîrziat niciodată, precizează Tatiana Clinci.

— O vizită? întreb.

— Nu. În fiecare săptămînă cercul nostru uzinal are activitate în Întreprinderea de mecanică fină. Veniți cu noi să vedeți ce interesant este, propuse Tatiana.

— Dar nu are legitimație de intrare, se neliniști Daniel.

— Voi aveți? îi întreb.

— Bineînțeles! Facem parte din schimbul doi. Intrăm la ora 15. Ba ne ducem chiar mai devreme. Pînă ne organizăm locul de muncă, pînă ne schimbăm hainele...

Zîmbisem auzindu-i cu cîtă seriozitate vorbeau despre «legitimație», «schimb», «organizare a locului de muncă». Însoțindu-i însă, n-a fost greu să ne convingem că activitatea cercului uzinal al pionierilor era cu totul deosebită. Începînd cu deprinderea punctualității și disciplinei muncitorești și pînă la realizarea unor piese de excepție. În discuția noastră cu tovarășul director al întreprinderii, Laurențiu Doinaru, și cu inginerul Gheorghe Bădăran am aflat multe amănunte interesante. De pildă...

— Pentru că i-am văzut atît de serioși, dornici să învețe și să realizeze ceva în plus față de școală, i-am ajutat, ne-a spus tovarășul director. Am discutat chiar în biroul comitetului de partid despre felul cum să-i sprijinim mai bine. Și... s-a găsit un mod foarte eficace. Le-am organizat un anume loc de muncă, cu aparatură și instrumente adecvate, scoase din uz, dar funcționale. Trebuie să adaug că în întreprinderea noastră, așa cum se spune și în firma sa, se fabrică piese de mare finețe, cu precizie de un micron. Este vorba despre pompele de injecție pentru toate tipurile de motoare diesel: tractoare, mașini, vapoare, aparatură de foraj. Pe copii i-am familiarizat cu toate secțiile întreprinderii — cei mai mulți dintre părinții lor muncesc aici — dar au locul lor fix de activitate, un fel de secție și realizează anumite piese, uneori chiar lucruri finite. Este, pentru ei, o mare satisfacție atunci cînd inginerul Bădăran îi laudă. Pentru că acesta este deosebit de meticulos, de pretențios. Așa au realizat complicate montaje electronice (temporizator de timp, cronometru electronic cu celulă fotosensibilă), ca și piese de mare finețe pentru injectoare. Bineînțeles, pe noi nu ne preocupă în mod deosebit productivitatea acestui cerc ci, mai ales, pregătirea temeinică a membrilor săi, dezvoltarea dragostei pentru muncă, atașamentul față de această întreprindere, în special. Pentru că, nu peste mulți ani îi așteptăm ca pe tinerii noștri tovarăși de muncă. Și îi vrem pricepuți, harnici și devotați, asemeni celor peste 3 000 de muncitori ai întreprinderii.

*

Desigur, privită în acest mod, activitatea cercurilor pionierești uzinale. nu poate fi decît prodigioasă. Scrieți-ne, dragi prieteni, voi cum v-ați organizat această deosebit de folositoare activitate pentru formarea voastră ca viitori oameni ai muncii?

Elena Mănescu

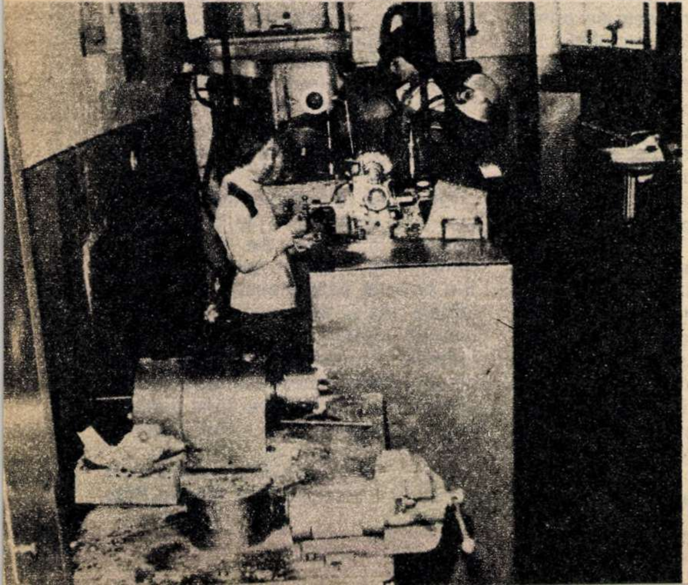

FOTOCRONICĂ PIONIEREASCĂ

1 «**Amintirile noastre din copilărie** *sînt legate de locul natal*», *ne mărturisesc pionierii de la Școala generală nr. 7 din Iași. În albumul lor de amintiri frumoase culese din drumeții se află și imaginea care înfățișează popasul făcut la bojdeuca lui Ion Creangă (Transmis de* **subredacția pionierească din județul Iași**).

2 «**Ca într-o mică uzină**», *așa își concep și-și desfășoară activitatea pionierii de la Școala generală nr. 18, Arad, la cabinetul de fizică și în atelierele școlii printre care și cel de confecții). (Imagine transmisă de* **subredacția pionierească din județul Arad**).

3 «**Toate sînt bine venite... mai ales la Semafor!**» *și-a intitulat instantaneul fotografic Ion Gabriel Stoica, membru al* **subredacției pionierești «Danubius», Zimnicea.**

4 «**Antrenament la telegrafie...**» ne semnalează pionierii fotoreporteri surprinzînd un moment din activitatea colegilor care activează la atelierul de construcții radio de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din municipiul Zalău. (**Subredacția pionierească din județul Sălaj**).

5 *Pionierii reporteri din Buzău ne anunță că* «**redactorul șef al subredacției pionierești «Tot înainte»** *din municipiul lor este pioniera Lavinia Mihai din clasa a VIII-a C, de la Școala generală nr. 15.*

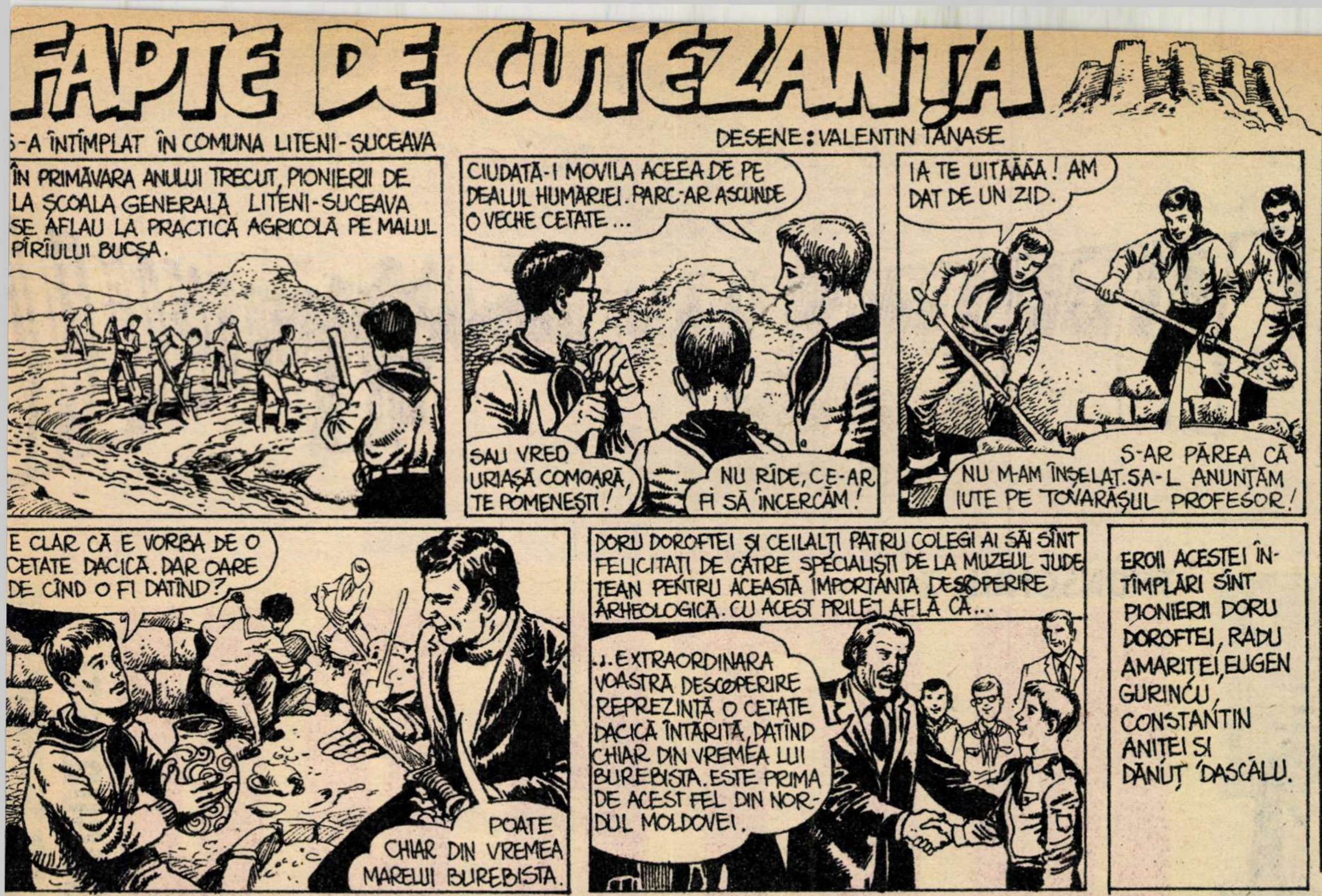
FAPTE DE CUTEZANȚA
S-A ÎNTÎMPLAT ÎN COMUNA LITENI-SUCEAVA
DESENE: VALENTIN TANASE
ÎN PRIMĂVARA ANULUI TRECUT, PIONIERII DE LA ȘCOALA GENERALĂ LITENI-SUCEAVA SE AFLAU LA PRACTICĂ AGRICOLĂ PE MALUL PÎRÎULUI BUCȘA.
CIUDATĂ-I MOVILA ACEEA DE PE DEALUL HUMĂRIEI. PARC-AR ASCUNDE O VECHE CETATE ...
SAU VREO URIAȘĂ COMOARĂ, TE POMENEȘTI!
NU RÎDE, CE-AR FI SĂ ÎNCERCĂM!
IA TE UITĂĂĂĂ! AM DAT DE UN ZID.
S-AR PĂREA CĂ NU M-AM ÎNȘELAT. SĂ-L ANUNȚĂM IUTE PE TOVARĂȘUL PROFESOR!
E CLAR CĂ E VORBA DE O CETATE DACICĂ. DAR OARE DE CÎND O FI DATÎND?
POATE CHIAR DIN VREMEA MARELUI BUREBISTA.
DORU DOROFTEI ȘI CEILALȚI PATRU COLEGI AI SĂI SÎNT FELICITAȚI DE CĂTRE SPECIALIȘTI DE LA MUZEUL JUDEȚEAN PENTRU ACEASTĂ IMPORTANTĂ DESCOPERIRE ARHEOLOGICĂ. CU ACEST PRILEJ AFLĂ CĂ...
...EXTRAORDINARA VOASTRĂ DESCOPERIRE REPREZINTĂ O CETATE DACICĂ ÎNTĂRITĂ, DATÎND CHIAR DIN VREMEA LUI BUREBISTA. ESTE PRIMA DE ACEST FEL DIN NORDUL MOLDOVEI.
EROII ACESTEI ÎNTÎMPLĂRI SÎNT PIONIERII DORU DOROFTEI, RADU AMARIȚEI, EUGEN GURINCU, CONSTANTIN ANIȚEI ȘI DĂNUȚ DASCĂLU.

UN MILION DE PRIETENI

ATELIERUL CELOR CARE VOR SĂ ÎNVEȚE DIN CE ÎN CE MAI BINE

Moto:
NU EXISTĂ ELEV CARE NU VISEAZĂ SĂ ÎNVEȚE FOARTE BINE!

Teodorescu V. Ion aproape că ațipise ascultînd turuiala lui Bobocea M. Traian, care băgînd de seamă își ieși din sărite: «Ridică-te imediat! Nu ești aici ca să dormi, ci ca să-ți explic lecțiile! Așa, acum o să asculți în picioare! Să nu te prind că te mai așezi! Eu îmi pierd timpul cu tine și tu picotești pe fotoliu. Nu mai am decît un sfert de oră, pe urmă trebuie să plec la... mă privește unde! Tu o să iei și servieta mea, ne vedem la școală. Unde rămăsesem? A, la aflarea volumului trunchiului de con. Deschide bine urechile!»

Teodorescu V. Ion a înclinat ascultător din cap, străduindu-se să nu izbucnească în rîs. Îi venise ideea că ar fi foarte amuzant să vezi pe cineva care, într-adevăr, își poate deschide urechile mai mult sau mai puțin, după dorință!

...La școală a fost ascultat de profesorul de matematică și a luat din nou o notă penibilă, deși toată lumea știa că de vreo zece zile «Bobocea îl ajută foarte serios la învățătură, nu-l slăbește deloc. Ce s-o fi întîmplat?»

Întrajutorarea la învățătură — fără a fi un colac de salvare — este, indiscutabil, o metodă bună, un gest omenesc, o obligație colegială. Cunoașteți foarte bine această realitate, totuși am impresia că prin unele clase se simte nevoia unui răspuns mai clar la întrebarea «**Ce este și ce nu este întrajutorare la învățătură?»**

Haideți să adunăm ce știm despre acest lucru și să încercăm o cît de modestă punere în ordine. Vă propun următoarea — hai să-i spunem — clasificare!

NU CONSTITUIE ÎNTRAJUTORARE LA ÎNVĂȚĂTURĂ:

● *«Injectarea» cine știe cărui neglijent, adesea în recreație, la iuțeală, cu două-trei idei din lecția care urmează, «că dacă mă ascultă m-am ars!»* ● *pescuitul temelor și al rezultatelor diferitelor probleme de prin caietele «binevoitorilor»* ● *transformarea unui elev într-un fel de imitație de profesor — pe deasupra și cicălitor — care are pretenția să vîre lecțiile în capul cutărui coleg devenit ascultător pasiv* ● *situația cuiva care, neîndeplinindu-și îndatoririle școlare, se bizuie exclusiv pe faptul că s-o găsi cineva care să-l «remorcheze», el însuși neîntreprinzînd nimic.*

CONSTITUIE ÎNTRAJUTORARE LA ÎNVĂȚĂTURĂ:

● **Cooperarea** *serioasă dintre doi sau mai mulți colegi care, după ce își învață și își scriu separat — cît pot ei de bine!- lecțiile, se întîlnesc pentru a le discuta* ● **recapitulările,** *în grup, la diferite obiecte, în anumite etape ale trimestrului sau după necesități* ● *gestul de a-i atrage atenția unui coleg asupra faptului că face, în mod repetat,* **o anumită greșeală în tehnica lui** *de învățare și de a-i explica, prietenește, cum să o remedieze* ● *toate mijloacele prin care fiecare detașament și fiecare pionier le pot utiliza (și sînt destule) pentru păstrarea unui* **climat de ordine, disciplină și spirit de muncă** *în fiecare clasă* ● *împrumutul reciproc de cărți, reviste, planșe și diferite instrumente care vin în ajutorul materiilor studiate*

CUVÎNTUL PROFESORULUI-DIRIGINTE

Discutînd aceste lucruri cu tovarășul profesor **Nicolae Bădiță,** de la Școala generală Roșieni-Dobrun, jud. Olt, diriginte al clasei a cincea (clasă fără corigenți!) dînsul a ținut să vă transmită prin intermediul rubricii noastre că:

● Atunci cînd ajuți pe cineva la învățătură, principalul constă în a-l face să descopere **nu cît de grozav ești tu, ci cît de multe posibilități are el!** ● la baza relațiilor de întrajutorare între doi sau mai mulți elevi stă faptul că fiecare e dator să muncească ● trebuie evitată situația nefirească în care un elev s-ar putea simți «subalternul» celui care îl ajută! ● chiar și doi elevi așa-zis slabi, dacă lucrează serios împreună, vor constata că fac progrese uimitoare! ● **atenție: succesul activității de întrajutorare la învățătură depinde tot de studiul individual!**

De acord, prieteni?

Ovidiu Zotta

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta mențiunea **«Un milion de prieteni».**

Cutezătorii

Felicitări, Mirela!

În fiecare dimineață, cînd părinții fraților Chelaru pornesc spre locurile lor de muncă, cei trei copii — Mirela, Nelu și Mircea — încă mai dorm.

Prima care se trezește este Mirela. Peste o jumătate de oră, Nelu se va afla în drum spre școală, în timp ce Mirela, ținîndu-l de mînă pe frățiorul mai mic, Mircea, pășesc împreună pe poarta grădiniței din cartier. La întoarcerea spre casă, fetița se oprește pentru cîteva minute pe la «Complex» și, urmărind bilețelul pe care și-a notat ce i-a spus de cu seară mama ei, face ceva cumpărături: pîine, lapte, legume... Ajunsă acasă, Mirela își îndeplinește timp de cîteva minute rolul de gospodină — strînge paturile, aerisește. Apoi se așează la masa de lucru. Pînă la douăsprezece și jumătate, are timp suficient să-și pregătească lecțiile. Așa face în fiecare zi de cînd s-a făcut mai mare și e tare mulțumită că poate să-i fie mamei de ajutor.

La început i-a fost mai greu cu trezitul de dimineață. Ar fi putut să mai stea în pat pînă mai tîrziu, învață doar după-amiază, dar cum să stea cînd în casă sînt unele treburi de rezolvat? De ce să cadă toate numai pe umerii mamei cînd poate și ea s-o ajute? Îi place, chiar, cînd mama îi mai dă de făcut cîte ceva. Nici nu i-ar mai conveni acum să primească totul «de-a gata». Uneori, cînd seara este întrebată cum a rezolvat «cutare lucru» și chipul mamei se luminează, în semn de mulțumire, Mirela se bucură ca și cînd ar fi obținut o victorie. Cum i se întîmplă de obicei și la școală, cînd este ascultată și dă răspunsuri foarte bune. (are numai note de la 8 în sus.)

Faptul că părinții Mirelei i-au încredințat încă de la vîrsta aceasta anumite responsabilități în familie a ajutat-o să privească mai adînc la tot ce se petrece în jurul ei, să respecte munca mamei, munca tatălui și munca altora. La cei treisprezece ani ai săi, este capabilă să ia decizii rapide atunci cînd este cazul, să îndeplinească cu bine orice misiune i s-ar încredința acasă sau la școală, în detașamentul din care face parte. De aceea pioniera Mirela Chelaru din clasa a VII-a A, Școala generală nr. 2 din Vatra Dornei se bucură de prețuirea tuturor colegilor ei.

Ecaterina Roșca

SĂ DESCOPERIM ÎMPREUNĂ

M
LEONTIN SALAJAN

TRONSONUL 2

METROU

BUCUREȘTI

Un nou tronson, cel de al doilea, al metroului bucureștean, a fost pus recent la dispoziția publicului. În lungime de 9,235 km, legînd marea platformă industrială a întreprinderilor «23 August» — «Republica» de centrul Capitalei, noua lucrare edilitară se impune atenției prin amploarea și complexitatea ei, prin originalitatea soluțiilor tehnice și arhitectonice.

O călătorie cu trenul subteran de-a lungul celui de al doilea tronson ne oferă posibilitatea să cunoaștem cele 6 stații, adevărate săli de palat. Arhitectura lor modernă, conține și elemente de stil vechi românesc. Chiar și stînd în picioare ne simțim bine în vagoanele trenului subteran: rapide — deocamdată ele aleargă cu 65 km, dar sînt capabile să atingă și 80—100 km pe oră, ceea ce se va întîmpla într-un viitor apropiat —, silențioase și scăldate în lumina albă a neonului, sînt dotate cu instalații de aer condiționat, precum și de sonorizare prin intermediul cărora conductorul anunță atît plecarea, cît și sosirea trenului în stații.

Dar simpla călătorie nu ne poate oferi decît o imagine exterioară a acestui nou «tunel al timpului». Al timpului mult «comprimat» pentru a lega cel mai mare dintre noile cartiere bucureștene — Titan - Balta Albă — cu inima Capitalei. Ca să-l putem cunoaște în adevăratele lui dimensiuni trebuie să-i străbatem pe jos, în lung și-n lat, toate subteranele, multe și complicate, să intrăm în numeroasele încăperi în care sînt montate utilaje și aparate de întreținere și control, să stăm de vorbă cu oamenii în uniforme sau în salopete care, cu figuri concentrate, își văd, exigenți și liniștiți, de treburile lor. «Oamenii de la metrou», atît cei care asigură exploatarea liniei deschise, cît și cei care continuă munca tenace de deschidere a noilor tronsoane ne împărtășesc din tainele marii ctitorii subterane bucureștene «născute» din efortul și talentul lor. Taine ale creației care se oglindesc în parametri și date semnificative.

GÎNDIT ȘI FĂURIT ÎN ROMÂNIA

45 de institute de cercetare, proiectare și învățămînt superior, 20 de unități de construcții montaj și 80 de întreprinderi industriale din întreaga țară și-au unit eforturile în vederea edificării acestei opere. Lucrările au fost executate de către constructorii și specialiștii noștri, iar instalațiile și utilajele folosite la lucrările de construcție și la dotarea tronsonului — de la scuturile mecanice de foraj pînă la vagoanele trenului subteran — sînt în proporție de peste 95% de concepție și fabricație românească. A fost ambiția miilor de oameni cărora li s-a încredințat sarcina construirii metroului bucureștean de-a dovedi că, deși fără tradiție în acest domeniu, sîntem capabili să facem și așa ceva. Și au reușit. Cum, prin ce metode și mijloace? Prin soluții noi, moderne, de mare îndrăzneală, dar și de mare eficiență.

Spre deosebire de soluția constructivă folosită la primul tronson (săparea unui singur șanț adînc și deschis la suprafață, betonarea galeriilor și apoi închiderea lui), de data aceasta s-a folosit metoda săpării a două galerii subterane paralele. Dar cu ce să sapi galeriile, cu ciocanele pneumatice? În solul moale, plin de pînze freatice ale Bucureștiului, ar fi fost o muncă de... Sisif. Uriașele scuturi mecanice, «născute» tocmai în acest scop din gîndirea muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor noștri, utilaje complexe, capabile să sape 2—3 metri de galerii pe zi și să le și cimenteze totodată, au rezolvat magistral problema.

Astfel, fără să se iasă la suprafață (cu excepția locurilor de amplasare a stațiilor), fără ca traficul rutier de pe străzile de deasupra să fie deranjat, cel de-al doilea tronson a fost construit într-un timp mult mai scurt comparativ cu primul, forța de muncă reducîndu-se la o treime, iar cheltuielile înregistrînd, de asemenea, cote mai mici. Așa se face că bucureștenii aproape că n-au știut că sub pașii lor și pe sub temeliile unora dintre clădirile în care locuiesc s-a lucrat la metrou.

Mare «bătaie de cap» le-au dat constructorilor numeroasele pînze de apă freatică. Pe unele porțiuni, nici scuturile mecanice nu le-au mai putut învinge. Dar le-au găsit și lor... ac de cojoc: au recurs la... înghețarea solului. Astfel, în plină și toridă vară, cînd la ștrandul «Titan» mii de copii se răcoreau în apa bazinelor, la doar cîteva zeci de metri distanță, între stațiile Titan și Muncii, temperatura solului a fost redusă la —50° C, constructorii lucrînd în plină și aspră... iarnă polară.

De ce metroul nostru nu-i la mare adîncime sub pămînt (are doar între 20 și 25 metri) cum sînt altele? E o întrebare pe care și-o pun mulți. Am pus-o și noi. Răspunsul a fost surprinzător de simplu: «Pentru că n-a fost nevoie de-o adîncime mai mare». Solul Bucureștiului nefiind stîncos, vibrațiile nu se transmit la suprafață, iar construcția subterană e atît de solidă încît poate suporta deasupra ei blocuri de locuințe de pînă la 17 etaje. Totodată, săpîndu-se mai puțin, s-au cheltuit și bani mai puțini.

VITEZĂ, FLUENȚĂ ȘI CONFORT

Prin punerea la dispoziția publicului (la 1 ianuarie 1982) a celui de al doilea tronson, care la «Timpuri Noi» face joncțiunea cu primul, metroul bucureștean măsoară în prezent 17,335 km, oferind mari avantaje față de oricare alt mijloc de transport în comun de suprafață. Unul dintre acestea constă în viteza lui ridicată. De pildă, distanța dintre platforma industrială «23 August» - «Republica» și întreprinderea «Semănătoarea» parcursă cu tramvaiul sau autobuzul, necesită între 60 și 90 de minute; cu trenul subteran această distanță e străbătută în maximum 30 de minute. E firesc, deci, ca metroul să fie preferat de călători tuturor celorlalte mijloace de transport în comun: anul trecut (cînd a funcționat numai primul tronson), metroul a transportat 16 200 000 de pasageri: în primele 10 zile ale noului an, ca urmare a intrării în funcțiune a celui de al doilea tronson, metroul a fost utilizat de peste 1 300 000 de oameni (130—150 000 pe zi), un calcul simplu dovedind că planul de 42 000 000 de călători pe care-i va transporta în 1982 metroul va fi cu mult depășit.

Pînă în prezent au fost date în exploatare doar două din cele patru tronsoane ale magistralei est-vest. Celelalte două le vor urma curînd: în trimestrul III al anului viitor va fi gata cel de al treilea tronson ce va lega actuala stație «Eroilor» de punctul Valea Cascadelor, străbătînd cartierele Militari și Drumul Taberei, iar la sfîrșitul actualului cincinal va fi încheiată și construcția ultimului tronson al acestei magistrale, care va face legătura cu Gara de Nord. În cincinalul următor, construcția metroului va continua cu magistrala II (sud-nord), iar mai departe, în timp, cu o altă magistrală, inelară.

C. Păltineanu

„PASĂREA MĂIASTRĂ"

PACE PENTRU TOŢI COPIII LUMII

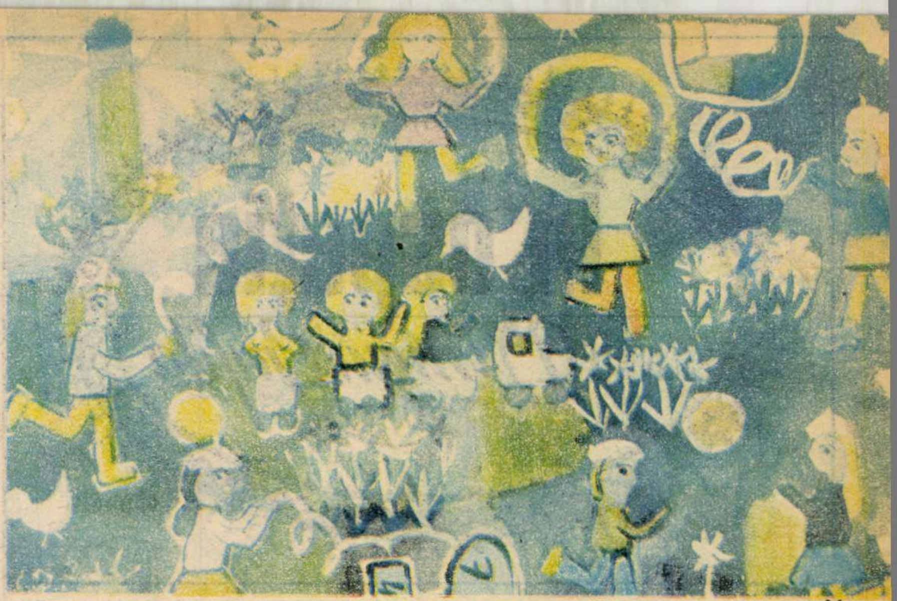

„ÎN PARCUL PĂCII", DESEN DE CRISTINA GIUREA * CASA PIONIERILOR ŞI ŞOIMILOR PATRIEI - URZICENI

Însemnări de **Ion Sălişteanu**

Şoimi ai patriei şi pionieri de pe cuprinsul României, aplecaţi cu hărnicie şi talent asupra colii de hîrtie cu gîndul la pace, au cinstit acest nobil gînd prin expoziţia deschisă la Muzeul de istorie a partidului comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România.

Lucrările expuse, diverse şi inedite ca organizare plastică, spectacol al imaginaţiei formelor se completează reciproc şi laolaltă dovedesc ca şi alte dăţi vitalitatea unui popor dăruit cu har.

De foarte mulţi ani nu contenesc să mă bucur, ca de un nesecat izvor de apă vie, de puterea, de fascinaţia ce emană din lucrările copiilor, adevărate ferestre spre suflete.

Prospeţimea şi superba libertate a gestului care notează, a minţii care iscodeşte, a pasiunii care face sărbătoare din tot ceea ce atinge, este pentru noi, privitori sau slujitori ai penelului, prilej de îmbogăţire omenească, datorat micilor autori dar şi celor ce, cu gust şi pricepere (lucru esenţial), au ştiut să selecţioneze acele opere ce stau la cota cea mai înaltă a tensiunii emotive.

Cînd noţiunile, legile organizării compoziţionale, tehnica amestecurilor, a contrastelor între pauză şi aglomerare, între cantităţi, structuri sau culori sînt aplicate nu numai cu ştiinţă, dar mai ales cu plăcerea elaborării, a lucrului stăpînit de setea cunoaşterii, a descoperirii, a proiectării dorinţelor celor mai adînci —, atunci lucrările acestor şcolari nu rămîn numai «aplicaţia» la ora de desen, ci devin «parte» aidoma naturii şi propriei fiinţe.

În mîna copiilor linia, pata de culoare, forma sau stăpînirea expresiei de ansamblu nu sînt simple urme pe hîrtie, căci devin mijloace de investigare a universului, chei spre înţelegerea formelor din jur, spre necunoscutul către care copiii păşesc fără ezitare, deschis şi cu fermecătoarea sete de cunoaştere a vîrstei, cînd sufletul e burete şi simţurile vii, lăsînd prin aceste lucrări urme adînci şi adevărate ale acestor ani, ale acestei vieţi, ale acestei ţări.

Expoziţia este un dar pentru pace al copiilor ţării.

Un nou concurs al revistei noastre:

COMORILE PATRIEI

Începînd cu numărul de faţă, revista «Cutezătorii» va lansa, periodic, cîte un concurs cu titlul de mai sus.

Participanţii vor avea prilejul de a-şi pune în valoare cunoştinţele din cele mai variate domenii ale realităţii.

Răspunsurile la întrebările publicate în revistă vor fi expediate pe adresa redacţiei cel mai tîrziu la o săptămînă după apariţia numărului. **Pe plic se va aplica talonul de mai jos.**

Răspunsurile corecte vor lua parte la tragerea la sorţi a premiului etapei. La etapa I, **marele premiu — un rucsac special de excursie cu schelet metalic.** *Se vor mai acorda* **premii speciale** *şi* **50 de diplome.**

Aşadar, astăzi...

ETAPA I

(DIN ISTORICUL TRANSPORTURILOR FEROVIARE ÎN ROMÂNIA)

1. Introducerea transportului feroviar în ţara noastră s-a produs de timpuriu. La numai 20 de ani după construirea de către George Stephenson a primei locomotive, pe teritoriul ţării noastre începe lucrul la calea ferată Oraviţa-Baziaş. În 1858 se deschide şantierul căii ferate Cernavoda-Constanţa. În octombrie 1869 intră în funcţiune prima linie ferată care uneşte Bucureştiul de un alt oraş al ţării.

CARE ESTE NUMELE ACESTUI ORAŞ?

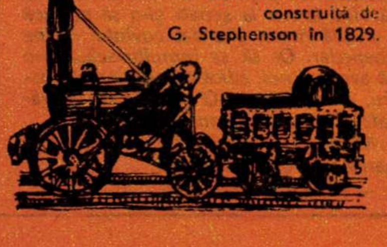

Locomotiva «Racheta» construită de G. Stephenson în 1829.

2. Preocuparea pentru progresul tehnic este marcată de-a lungul întregii istorii a căilor ferate româneşti. Un moment semnificativ înscrie inginerul Teodor Dragu (1848—1925), constructor al mai multor tipuri de locomotivă cu abur. În 1887 el iniţiază utilizarea la noi a tracţiunii pe bază de păcură, în care scop a inventat un injector pentru focarele cazanelor de locomotivă. În 1906, inginerul George C. Cosmovici (1854—1920) proiectează şi construieşte o cutie cu ungere continuă pentru roţile vagoanelor de cale ferată, soluţie preluată şi în străinătate. În 1926, un celebru inventator român, creatorul ştiinţei sonicităţii, a experimentat public, pentru prima oară în lume, o locomotivă acţionată de convertizorul sonic construit de el.

CARE ESTE NUMELE ACESTUI MARE INVENTATOR?

3. În secolul XX, căile noastre ferate cunosc un continuu progres tehnic. Încă în februarie 1914 intră în funcţiune pe linia Bucureşti-Ploieşti prima instalaţie feroviară centralizată. În 1955 se încheie mecanizarea primei staţii de triaj din ţara noastră, cea de la Ploieşti. În decembrie 1972 începe să funcţioneze prima staţie de triaj automatizată de pe liniile ferate româneşti.

CARE A FOST PRIMA STAŢIE DE TRIAJ AUTOMATIZATĂ ÎN ŢARA NOASTRĂ?

Prima locomotivă care a circulat pe căile ferate româneşti.

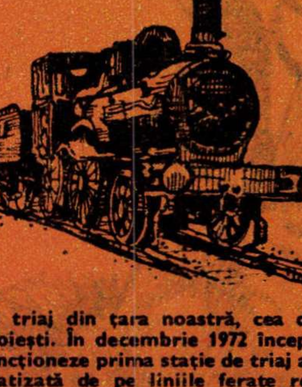

4. Începînd cu anul 1959 are loc electrificarea treptată a liniilor ferate din România. Zece ani mai tîrziu este inaugurată prima linie ferată electrificată: Bucureşti-Braşov. În prezent sînt electrificate principalele magistrale feroviare ale ţării. În 1960 intră în producţie primele locomotive diesel-electrice româneşti de 2 100 CP. De atunci au apărut numeroase tipuri noi de locomotive electrice şi diesel-electrice, care se bucură de excelente aprecieri în ţară şi peste hotare. De la suprafaţă, trenul electric a coborît sub sol, schimbîndu-şi numele în... metrou. Primul tronson al metroului din Bucureşti a fost inaugurat la 16 noiembrie 1979, iar al doilea tronson la 28 decembrie 1981.

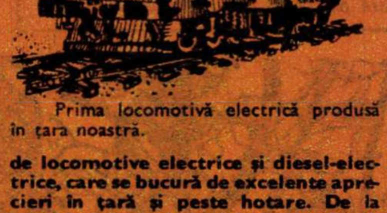

Prima locomotivă electrică produsă în ţara noastră.

ÎN CE ORAŞ AL ŢĂRII, BINECUNOSCUT PENTRU PRODUCŢIA SA DE VAGOANE, AU FOST PRODUSE ELEGANTELE TRENURI ALE METROULUI BUCUREŞTEAN?

CUTEZĂTORII

«COMORILE PATRIEI» ✿

TALON I

În ospeție

SCHIȚĂ DE *Viniciu Gafița*

Așteptarea a fost lungă, aproape două ore de emoții și înfrigurare, în care recitatorii își repetau în gînd poeziile, închizînd ochii și mișcînd grăbiți buzele, soliștii vocali își struneau vocile, înfășurîndu-și tot mai strîns fularele în jurul gîtului, micile dansatoare, în costumele subțiri, din pînză lucitoare, executau cele mai neobișnuite mișcări, iar profesorii coborau și urcau fără rost scărița scenei, asigurîndu-i de fiecare dată pe elevi: «Acuși, acuși începem!» Cornel Frunzaru nu se putea sustrage nici el atmosferei de încordare cu care așteptau colegii săi începutul serbării. Scosese și el capul de vreo două ori prin despicătura cortinei de pînză, iscodind sala nemulțumit. De fapt, această nemulțumire era mai veche, de la plecarea din oraș, ba chiar mai de mult, de cînd li se anunțase data acestei acțiuni pionierești și li se spusese că vor rămîne peste noapte «în ospeție» la copiii din Vrînceni. Nemulțumirea venea din faptul că lui nu-i plăceau plecările mai lungi de o zi. Nicăieri nu se simțea mai bine ca acasă la el. Seara, cînd rămînea singur în camera lui, i se părea că intră într-o împărăție fermecată, în care era singur și necontestat stăpîn. Atunci citea cu adevărat, dezlega probleme de matematică sau de șah, închipuia experiențe nemaivăzute, visa. De multe ori trebuia să-i atragă atenția părinții că e tîrziu și să-l oblige să se culce. Ar fi putut să le ceară părinților să intervină la dirigintele lor și să-l scutească de această plecare, dar era comandantul detașamentului și nu putea să se sustragă de la o acțiune atît de importantă.

În sfîrșit, oaspeții așteptați au sosit — erau niște scriitori din capitală pe care Cornel îi văzuse și în orașul lor — serbarea s-a desfășurat «șnur», adică fără greșeli și poticneli, aplauzele îndelungi au răsplătit pe actori și s-a ajuns la repartizare.

— Cornel Frunzaru, vei merge în ospeție la pionierul Laurențiu Vrîncean.

«Ăsta-i nepot al ciobanului din Miorița», își spuse cu oarecare umor Cornel Frunzaru și cătă să ghicească în grupul de copii din fața lui care era viitoarea sa gazdă. Se trezi deodată lîngă el cu un băiețaș cam mărunt de statură, îmbrăcat într-un cojocel tivit cu blăniță de vulpe și pe cap cu o căciulă bogată, din aceeași blană.

— Eu sînt pionierul Laurențiu Vrîncean, se recomandă acesta și se repezi să-i ia valiza.

Cornel îl privi cu oarecare îndoială, i se păru că nu așa ar trebui să arate nepotul unui păstor intrat în baladă, îi strînse mîna întinsă însă valiza nu i-o dădu. Îl credea acest Vrîncean atît de nevolnic, încît să nu-și poată duce singur bagajul?

Trecură pe lîngă case puternic luminate, se strecurară printre grupuri de oameni care se întorceau de la serbare — Vrînceanu le dădea tuturor «bună seara» — cotiră pe o uliță, apoi pe alta, apoi urcară pe o cărare întortocheată, printre grădini.

— Gata, am ajuns, anunță Vrîncean, arătînd o casă pierdută parcă printre mulțimea de copaci aliniați în șiruri drepte.

De cum trecu pragul pe Cornel Frunzaru îl învălui un miros puternic de mere iernatice. În întîmpinare le ieși o femeie voinică, îmbrăcată cu catrință și cu cojocel peste cămașa înflorată.

— Mamă, el e Cornel, oaspetele nostru, se repezi cu vorba Laurențiu.

— Bine-ai venit, Cornel, îi zise femeia zîmbitoare. Repede, dezbrăcarea și la masă. Tu, Laurențiu, arată-i camera.

Camera era mare, încăpătoare, pereții acoperiți pînă sus cu covoare înflorate, chiar și cele două tablouri fiind atîrnate tot pe covoare.

— Acolo dormi tu, îi arată Laurențiu un pat larg, acoperit cu o pătură mițoasă. E al lui frate-meu, Tudor, dar acum el e la oraș, la internat. Acasă, sigur că ai o cameră numai a ta, dar la noi e mai greu să încălzim atîtea odăi, iarna.

Pentru Cornel, care nu a mai fost într-o casă de la sat — ei nu aveau rude la țară, sau poate nu le știa el — mirările au continuat. Mai întîi masa așezată între ferestre, la care își făcea temele Laurențiu și pe care era așternută o țesătură fină, de in; apoi biblioteca încăpătoare, plină de cărți; după aceea lavoarul cu lighean smălțuit, deasupra căreia se afla un cazan cu robinet ce lăsa doar un firicel subțire de apă călduță, pentru spălat. Dar adevărata încîntare a venit atunci cînd Laurențiu a năvălit de afară și i-a spus:

— Vino puțin să vezi ceva frumos!

Și-a pus haina și a ieșit pe cerdac. Mai întîi a clipit de cîteva ori, nevenindu-i să creadă că ce se vede e aievea. Ceața, care tot timpul zilei stăruise deasă și umedă, se trăsese undeva spre vale, deschizînd parcă o fereastră spre tărîmuri de vis. Luna, rotundă și ireal de mare, învăluia totul într-o lumină blîndă, misterioasă. Grădina, dealurile, casele răspîndite pe coline, munții din depărtare purtau veșmînt alb și diafan, ca într-un decor dichisit cu migală de o mînă nevăzută.

— Iu-huuu! chiui deodată Laurențiu și Cornel tresări speriat.

— La ora asta? zise el privind cu teamă în jur, așteptînd să apară din clipă în clipă mama sau tata, ori poate chiar un vecin, și să le facă mustrător cu mîna.

— Ce, adică, la ora asta? nu pricepu Laurențiu.

— Adică să chiui... la ora asta...

Laurențiu l-a prins de mînă și l-a tras în grădină, sub merii încărcați de promoroacă.

— Hai, chiuie și tu, i-a zis el, fără să ia în seamă îngrijorarea lui Cornel.

— Eu nu știu... nu pot...

— Încearcă!

Și Laurențiu a mai chiuit din nou, mai răsunător decît prima dată.

— Iu-hu, a vrut să-i răspundă la fel Cornel, dar în loc de chiuitură a ieșit o mieunătură de pisică leșinată.

— Eu știu să fluier, a spus el rușinat. Și fără să mai aștepte a dus două degete la gură, a strîns buzele într-un fel anume și a scos un șuierat prelung, ascuțit, foarte deosebit, după părerea lui.

«Poate am fluierat prea tare», își zise și vru să-și ceară iertare de la prietenul său. Dar nu apucă să scoată vreun cuvînt că dinspre acareturile gospodăriei se revărsară spre ei o puzderie de umbre, înaintînd în salturi mari pe zăpada sclipitoare.

— Ce... ce-i asta? întrebă Cornel uluit. Laurențiu începu să rîdă.

— Aștia sînt protejații mei, zise el, apropiindu-se de umbrele care se opriseră la oarecare distanță.

Și plecîndu-se, luă una și i-o puse în brațe prietenului său.

— Iepuri! se miră Cornel, nevenindu-i să creadă. Au scăpat din cușcă...

— N-au scăpat, că nici nu i-am închis încă pentru noapte. Te-au auzit fluierînd și au crezut că-i chem să-i hrănesc. Asta-i semnalul cu care i-am învățat.

Cornel nu știa ce să facă și mai ales cum să țină mica vietate. Îi simțea căldura trupului, blănița catifelată, bătăia grăbită a inimii.

— Dacă vrei, ți-l dau ține, zise Laurențiu cu bunăvoință. Poate vă faceți acolo, la oraș, o crescătorie...

Toată seara nu au vorbit decît despre iepuri. Laurențiu i-a povestit cum îi crește el, ce le dă de mîncare, cum îi îngrijește și îi apără de răpitori.

— Cîștigă bine cu iepurii lui, lămuri, la sfîrșit, tatăl lui Laurențiu. Anul trecut am încasat cîteva mii de lei. Și avea mai puțini...

*

Cînd se întoarse din ospeție, Cornel ducea cu mîndrie, dar și cu grijă nespusă, o lădiță meșteșugit întocmită, în care se ghemuise, temător, în patul de iarbă uscată, pus anume acolo, un iepuraș cu blana sură, moale și lungă. De cum deschise ușa, băiatul se repezi cu vorba către mama sa care-i ieșise înainte:

— Mamă, am adus și eu un musafir din ospeție!...

Mama îl privi mirată:

— Și ce-o să facem cu el, aici, la etajul 5?

— A! Păi n-o să-l țin acasă. Laurențiu o să-mi aducă și perechea lui, și-a dat cuvîntul de pionier, iar nenea Vasile o să vină la noi la școală și-o să ne facă o cușcă mare, și-a dat cuvîntul lui de gospodar. Or să se înmulțească... Și-o să avem și noi, adică detașamentul nostru, o crescătorie. O crescătorie adevărată. Știi ce înseamnă asta?

Mama îl privi și zise, împrumutînd parcă ceva din bucuria lui.

— Bine, dacă spui tu?!

UN TIMP EROIC

de NICOLAE DRAGOȘ

E patria o aripă în zbor
Împodobită-n floare și lumină
Mirifică, proteică grădină
Născută din visare și din dor.

E dimineață-n suflete și-azur
Și cîntec fără seamăn de victorii
Ce urcă pe-ale muncii traiectorii
Sub cerul limpede și pur.

Nestinsă-vrere-i, ce mlădie-n fapte
Durabil, ale vieții semnături
— Pecete omeneștilor suduri —
Cu viitorul singure contracte.

E patria statură vie, demnă,
Înaripatul gînd cutezător,
Coloană din trecut spre viitor
Și-a libertății flamură eternă.

E patria sublimul orizont
În care omu-și află drept, statura,
Cînd se-nveșmîntă-n falduri noi natura
Din plai de Olt și pînă-n vechiul Pont.

În ctitorii de gînd și de metal
Și-n demnitate ne petrecem viața
Ceasul își spune clipa triumfal
Un timp eroic își arată fața,

Mărită Țară, bună dimineața!

O frumoasă noutate aflăm la Federația română de schi de la Mihai Dragomirescu, secretarul acesteia: actualul nostru lot național de schi alpin este format din... copii — douăsprezece fete și doisprezece băieți, dintre care cei mai mulți sînt încă pionieri, iar ceilalți abia s-au despărțit de cravata roșie cu tricolor.

Explicația acestui fapt inedit?

În 1980—'81 funcționau în țară 609 centre de inițiere în schi, în care activau 62 892 pionieri și 17 304 șoimi ai patriei, precum și 906 cercuri sportive de schi (în cadrul asociațiilor sportive școlare), frecventate cu regularitate de 22 640 copii.

Așadar, peste o sută de mii de copii din întreaga țară practicau în 1980—1981 schiul, numărul acestora crescînd simțitor în 1981—1982. Dacă la această cifră adăugăm și faptul că toți acești copii sînt îndrumați de cîteva sute de specialiști și că au la dispoziție echipament suficient și de calitate bună, că în zonele cele mai propice practicării acestui sport au fost amenajate numeroase pîrtii (unele simple, altele — cum e, de pildă, cea de pe Muntele Băișoara, din județul Cluj — dotate cu instalații moderne), avem imaginea completă a unei solide baze de masă a schiului nostru pionieresc în momentul de față.

Pe pîrtia marilor performanțe de mîine

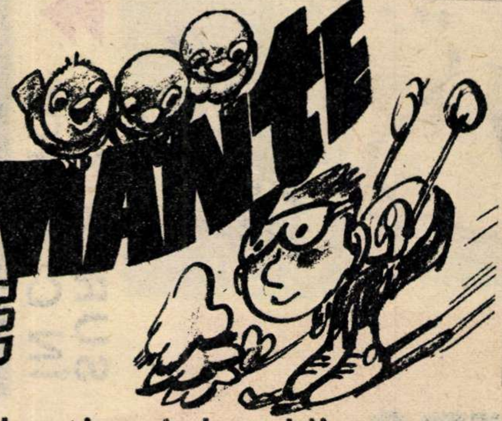

La Poiana Brașov, în decorul acestei ierni, componenții lotului național de schi alpin se antrenează cu tenacitate și cu gîndul la viitor.

Foto: C. Popescu

24 de copii - în lotul național de schi!

DRUM DESCHIS CĂTRE AFIRMARE!

Celor mai talentați copii-schiori «răsăriți» pe pîrtiile numeroaselor competiții li s-au oferit posibilități sporite de a se pregăti și de a se afirma în schiul de performanță:

— în unele case ale pionierilor și șoimilor patriei au fost organizate puternice «activități de schi», între care și cîteva cluburi «Pionierul» profilate pe acest sport frecventate de 1 942 de copii;

— în multe dintre cluburile sportive școlare, ca și-n cîteva dintre cele tradiționale au fost înființate secții de schi pentru copii;

— a fost îmbunătățită dotarea cu echipament corespunzător a acestor centre care au beneficiat și de încadrarea lor cu antrenori de primă mînă — oameni tineri, energici, îndrăzneți și cu o bună pregătire profesională.

Așa se face că în ultimul timp au apărut în țară cîteva prestigioase «școli de schi pentru copii»: clubul «Pionierul» din Bălan (Harghita), clubul «Pionierul» din Cluj-Napoca, clubul «Brașovia» (Brașov), clubul sportiv școlar din Sinaia (Prahova), clubul «Pionierul» din Lupeni (Hunedoara) și altele. În aceste «școli» s-au format și au crescut în ultimii ani cîteva sute de copii-schiori de excepție care, profitînd de noul sistem de apreciere — mult mai obiectiv, bazat pe criterii științifice, pe care federația de specialitate l-a pus în funcțiune în urmă cu doi ani — au răsturnat pur și simplu tradiția schiului nostru care ani în șir s-a bazat doar pe numele a doi-trei sportivi. Iată doar cîteva exemple concludente în acest sens din schiul alpin: în urma punctelor acumulate în sezonul trecut (în iarna, '80-'81) **Carmen Cosma** (Miercurea-Ciuc, născut în '66) a ocupat locul 4 la seniori și locurile 1 la juniori mari și la juniori mici; **Liliana Ichim** (Vatra Dornei, născută în '67) — locul 6 la seniori și locurile 2 la juniori mari și la juniori mici; **Ortvin Frün** (Brașov, născut în '66), locul 25 la seniori, locul 5 la juniori mari și locul 1 la juniori mici; **Emil Focșeneanu** (Brașov, născut în '67), locul 30 la seniori, 8 la juniori mari și 2 la juniori mici. Succese asemănătoare au înregistrat și alți copii: **Anca Moraru** — Predeal, **Claudia Postolache** — Bălan, **Simona Costinaș** — Petroșani, **Irina Voiculescu** — Brașov, **Ion Moraru** — Predeal, **Ferencz Biro** — Miercurea-Ciuc, **Marian Radu** — Predeal, **Ticu Mărtoiu** — Brașov.

UN OBIECTIV AMBIȚIOS

Deși au existat — și mai există încă — unele îndoieli cu privire la rezultatele de viitor ale «îndrăznelii» de care au dat dovadă specialiștii care și-au asumat responsabilitatea acestei... cotituri radicale în schiul nostru de performanță prin punerea în prim plan a copiilor, aceștia sînt convinși că au procedat bine. **«Avem deplină încredere în acești copii** — ne-a mărturisit secretarul federației. **Sînt talentați, ambițioși, disciplinați, iar noi le vom oferi toate posibilitățile de pregătire și de afirmare** — în actualul sezon tînărul nostru lot național va participa la competiții internaționale în Cehoslovacia și în Iugoslavia. **Și sîntem siguri că peste cîțiva ani mulți dintre ei vor evolua cu succes în competiții internaționale de anvergură».**

Primul obiectiv pe care federația și-a propus să-l atingă este ca-n următorii ani unul sau mai mulți dintre schiorii noștri să se claseze printre primii zece participanți la Cupa Mondială. Este un obiectiv ambițios și destul de greu — dar nu imposibil de realizat. Sîntem siguri însă că pionierii schiori de azi, care, după cum ne-am convins, se află în... plină cursă pe pîrtia marilor performanțe, îl vor realiza.

Și un îndemn: în urma lor, an de an să se înscrie — pe pîrtii ale cutezanței și muncii tenace — noi și noi promoții de copii-schiori!

D. Constantin

AGENDA

Excursii pe schiuri

Iarna, în zilele libere, zeci de elevi de la Școala generală din Nehoiu (Buzău), în frunte cu profesorul lor Gheorghe Stanciu, își saltă rucsacurile în spate, își «încalță» schiurile și pornesc în excursie prin împrejurimile montane atît de pitorești ale acestei zone. Uneori se reîntorc seara, alteori înnoptează pe la vreuna dintre cabanele forestiere. Își petrec astfel, prin sport, ore plăcute și reconfortante.

Primii beneficiari — copiii

Trei vești din județul Suceava: pentru a se ajunge mai ușor pe renumita pîrtie de la Dealul Negru s-a instalat un telescaun cu un cablu lung de 2900 m; o nouă pîrtie pentru schi fond, alpin și biatlon a fost «croită» pe dealul Bodea de lîngă Cîmpulung Moldovenesc; au luat ființă și cîteva patinoare naturale în unele localități din județ, mai ales în cele rurale.

O șansă deosebită...

...li se oferă copiilor din Capitală născuți în 1976, care doresc să învețe ABC-ul patinajului artistic: în zilele de marți și vineri, între orele 17 și 18,30, la patinoarul Floreasca se va preda, de către cadre de specialitate, un curs de inițiere. Așadar, poftiți la «lecții» în amfiteatrul de gheață de la Floreasca!

DIN ISTORIA CIVILIZAȚIEI UMANE 2

Capitol fundamental în istoria civilizației, metamorfoza locuinței este un subiect fascinant.

Urmărirea evoluției construcțiilor poate reprezenta și un util exercițiu de logică. Priviți imaginile din partea superioară a desenului: unde s-ar fi putut răspîndi construcțiile din pămînt nears, dacă nu într-un continent arid, în care celelalte materiale de construcție sînt rare, iar precipitațiile destul de slabe ca să nu le pună în pericol? Într-adevăr, cele două schițe reprezintă locuințe tipice pentru centrul Africii de Nord (1) și Nigeria (2). Această a doua construcție poate fi văzută și astăzi la Agades și datează din 1515. Desigur, de-a lungul secolelor grinzile de lemn ale turnului au fost înlocuite de mai multe ori.

Imaginile de jos apar, fără dubiu, ca specifice zonei temperate. Pentru aceasta pledează acoperișul în pantă accentuată, menit să lase apa ploilor să se scurgă rapid, și prezența gurii de fum la această construcție pe care în secolele X–XIII țăranii din sud-vestul Angliei o împărțeau cu vitele lor (4). 3) Casă tradițională care poate fi întîlnită și azi în nord-vestul Franței.

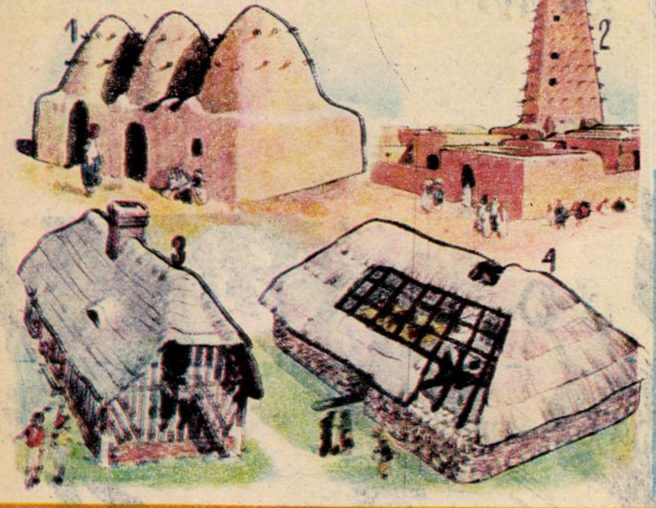

(Va urma)

SURPRIZE ÎN COSMOS

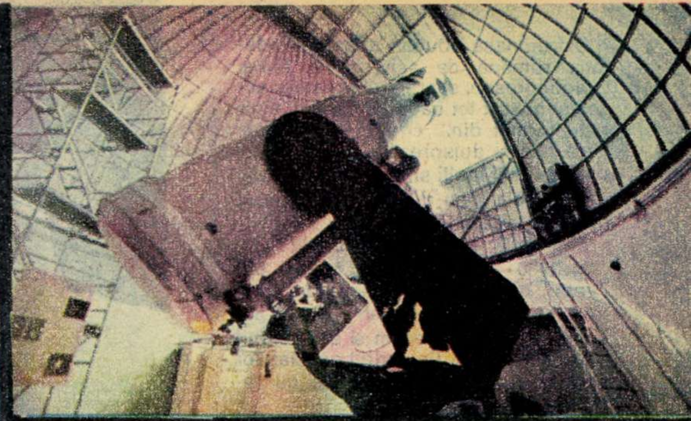

Se știe că planetele-gigant Uranus și Neptun au cîte un nucleu intern de rocă înconjurată de un strat gros de apă, amoniac și metan. Proporțiile imense ale planetelor fac ca stratul lichid să se afle la o presiune în jur de 200 000 de atmosfere la suprafață și de circa 6 milioane de atmosfere în zona nucleului. Temperaturile urcă de asemenea de la 2 200 la 7 000 de grade Kelvin. (Vezi mai jos, lexiconul paginii).

Studiind aceste condiții, specialiștii au ajuns la concluzia că nucleul celor două planete ar putea fi de... diamant! Într-adevăr, aplicarea asupra metanului a unor presiuni atît de extraordinare la o temperatură ridicată poate duce la producerea unui asemenea fenomen. S-ar mai putea însă ca nucleul celor două planete să fie compus din carbon metalic. Întrucît molecula metanului se compune dintr-un atom de carbon și patru de hidrogen, iar diamantul este format din carbon pur, a doua ipoteză pare mai aproape de realitate. Ceea ce nu o exclude totuși din discuție pe prima. Un diamant de mii și mii de kilometri cubi este greu de imaginat, dar natura este atît de plină de surprize...

Lexicon *Un grad Kelvin (K) este egal cu un grad Celsius (C), dar în timp ce scara temperaturilor măsurate în grade Celsius își are originea în punctul de înghețare a apei, scara în grade Kelvin pornește de la zero absolut (–273,16 grade Celsius = 0 grade Kelvin). În cazul de mai sus: 7 000 grade K = 7 000 – 273,16 = 6 726,84 grade C.*

UNIVERS

COLOSSEUMUL ȘI... TIMPUL

În panorama vastă a civilizației, Colosseumul din «cetatea eternă» se numără printre cele mai impresionante construcții romane. Deși au trecut aproape două mii de ani de la edificarea acestei capodopere arhitecturale, nu se cunoaște nici pînă astăzi de unde își trage numele. După unii istorici, numele Colosseumului ar veni de la o statuie neobișnuit de mare a lui Nero supranumită «Colosul lui Nero» care era plasată chiar în fața construcției. Alții consideră că numele edificiului ar veni chiar de la proporțiile sale gigantice. Remarcabil prin forme, volumul și dimensiunile lui, Colosseumul se impune atenției și prin fericita sa amploare, fiind și astăzi centrul de greutate urbanistică al Romei. Prin arcadele Colosseumului se deschide vederea către Arcul lui Constantin cel Mare.

Construit de un arhitect necunoscut din ordinul lui Vespasianus (primul împărat din dinastia Flaviilor), Colosseumul era de formă eliptică (188 × 156 m) cu 80 de rînduri de gradene, 80 de intrări și o arenă centrală de circa 85 × 64 m. Edificarea marelui «Amfiteatru al Flaviilor», cum era denumit oficial Colosseumul, a început în anul 2 e.n. și a fost inaugurat în anul 80 de către Titus, fiul lui Vespasianus.

La spectacolele prezentate în uriașa arenă puteau asista peste 80 000 de spectatori. Suprafața elipsei interioare era pardosită cu lemn pe care se presăra nisip. Datorită unor mecanisme, arena putea fi transformată într-un uriaș bazin cu apă, permițînd astfel și prezentarea unor spectaculoase jocuri de apă. Cel mai ades erau prezentate însă lupte de gladiatori și fiare.

De-a lungul timpului construcția s-a degradat din cauza unor incendii și cutremure. Starea de ruină a Colosseumului nu se datorează, însă, doar acestor calamități, ci și faptului că, în decursul evului mediu și mai ales în perioada Renașterii a fost o sursă comodă de procurare a materialelor gata fasonate pentru construirea unor palate ale aristocrației. Procesul de degradare a Colosseumului a fost oprit abia în secolul al XIX-lea, continuînd și în zilele noastre. Mîndrie a Romei, grandiosul monument ce a înfruntat scurgerea timpului transmite și astăzi mesajul unor constructori geniali.

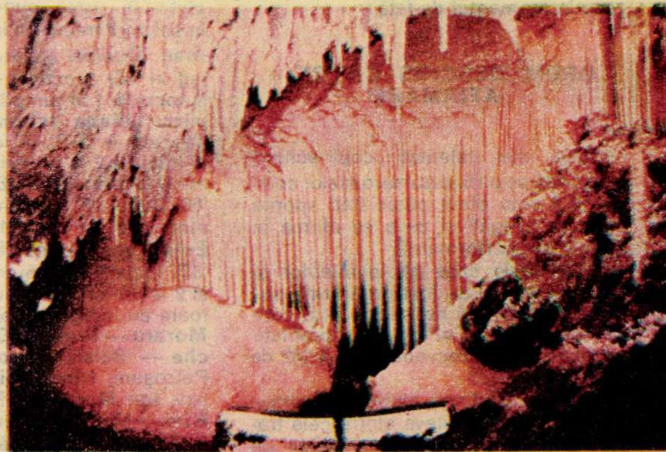

INSTITUTUL EMIL RACOVIȚĂ –
primul muzeu speologic din lume

La Institutul «Emil Racoviță» din București se află primul muzeu speologic din lume. Muzeul are o semnificație deosebită, știut fiind că, pe plan mondial, țara noastră deține o prioritate în acest domeniu științific. Savantul român Emil Racoviță, întemeietorul speologiei ca știință, este și inițiatorul primului institut speologic din lume (la Cluj, în anul 1920). Inițiativa colectării viețuitoarelor care trăiesc în peșteri a pornit de la marele savant, în anul 1907 cînd, împreună cu savantul francez René Jeannel, a întemeiat asociația internațională «Biospeologica». Asociația își propu-

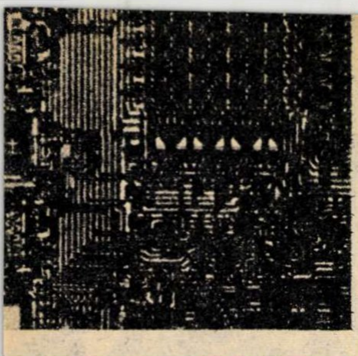

CALCULATOARELE SE GRĂBESC

Printre cele mai de seamă trăsături care fac gloria calculatoarelor se numără și viteza lor de lucru. În delicatele lor structuri, viteza de desfășurare a proceselor atinge sute de mii, uneori milioane de operații pe secundă. În același timp însă legăturile lor externe — cu terminalele care înregistrează, uneori la mare distanță, rezultatele obținute de calculator — se realizau pînă acum cu viteze inferioare. Principalul vinovat era cablul de transmisie clasic, de cupru, scump — datorită rarității materiei prime —, cu flexibilitate scăzută și rezistență destul de ridicată.

O soluție revoluționară a fost propusă — și brevetată — de dr. ing. Vladimir Doicaru de la Întreprinderea de calculatoare electronice București. Este vorba de înlocuirea cablurilor de cupru cu fibre optice.

Tot mai răspîndită în ultimii ani, fibra optică este formată dintr-un fir de sticlă deosebit de pură — deci de o transparență aproape ideală —, avînd un înveliș ce refractă puternic lumina. Aceasta se propagă de-a lungul fibrei reflectîndu-se la nesfîrșit pe pereții ei. Avantajele sînt imense: fibrele optice sînt deosebit de suple; folosirea luminii ca factor de transmitere a informațiilor evită interferențele, oricînd posibile la transmiterea informațiilor pe cale electrică sau electromagnetică; viteza crește incredibil, informația circulînd prin fibrele optice de 10 milioane de ori mai rapid decît prin cablul telefonic; absența interferenței permite ca pe același cablu să se transmită concomitent, pe mai multe lungimi de undă, mai multe fluxuri de semnale; pierderea semnalului este mică, plasarea stațiilor de regenerare la 100 km una de alta fiind suficientă (în cazul cablului telefonic ele sînt necesare din 8 în 8 km). Fibra optică are grosimea unui fir de păr și costă puțin, întrucît nisipul — materia primă pentru sticlă — este incomparabil mai accesibil decît cuprul. Un ultim avantaj: fibra optică este insensibilă la perturbațiile electromagnetice avînd ca sursă mediul extern.

Brevetul românesc a provocat senzație la mai multe tîrguri internaționale, obținînd la Moscova în 1981 «Marele premiu al inventatorilor».

* * *

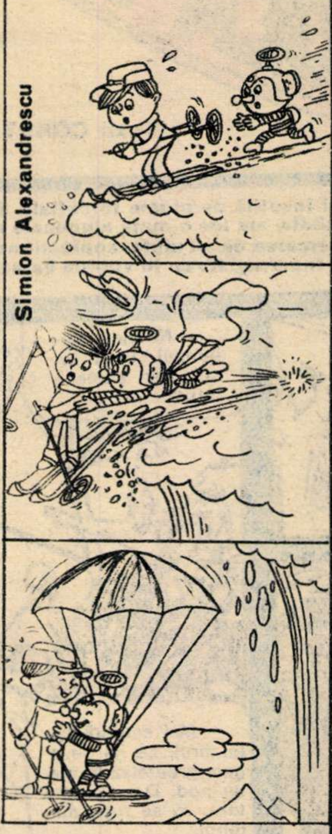
Simion Alexandrescu

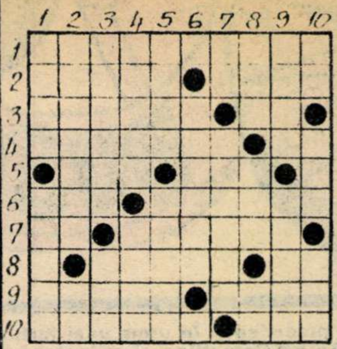

Pe mări și oceane

ORIZONTAL: 1) Animal marin din încrengătura moluștelor, care are opt brațe puternice prevăzute cu ventuze. 2) Uscată. Insulă de corali. 3) Lac de mare! Plantă textilă. 4) Moluște cefalopode, fosile aparținînd vechilor mări. Apă... nesfîrșită. 5) Refren din cîntecele populare. De forma curcubeului. 6) Agenție de presă. Mai marele mărilor. 7) Soarele piramidelor. Furtună puternică. 8) Se ocupă cu munca cîmpului. Pămînt în amestec cu apa. 10) Bloc de piatră transportat de ghețari. Cute la suprafața mării (sing.).

VERTICAL: 1) Spațiu al unei nave destinat încărcăturii. Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe, care duc apele Dunării spre Marea Neagră. 2) Bronzată (fig.). Măsură la evaporare! 3) Jgheabul apei de ploaie. Răstoarnă pămîntul. 4) A colecta afluenți de-a lungul cursului. Tot o apă! 5) Recipient cu apă (pl.). Arbore mare iubitor de apă (pl.). 6) Șeful unei echipe de pescari din Delta Dunării. 7) Primele talazuri. Un teren udat pe cale artificială. 8) A se uita pe furiș. Strigătul corbului. Patru roman. 9) Măsură de capacitate a vaselor. A atîrna în cuier. 10) În baltă! Extremități terestre acoperite cu ghețuri (sing.). Țărm.

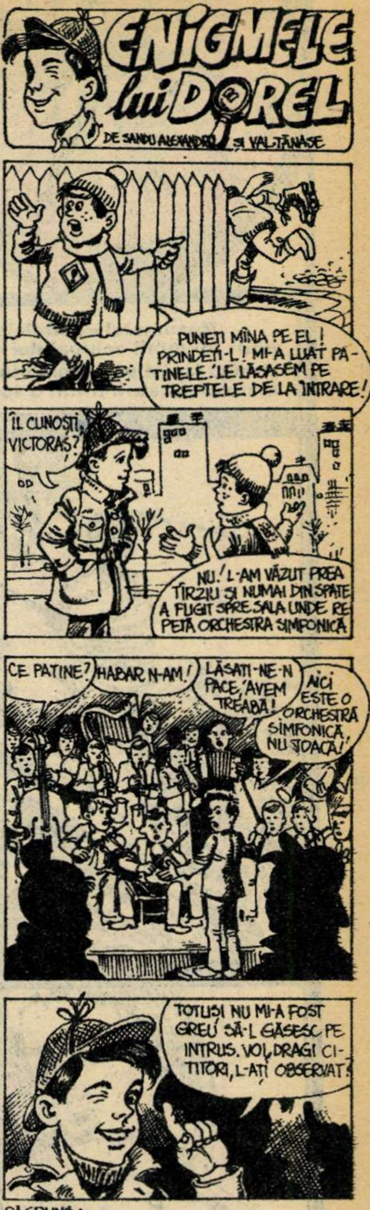
ENIGMELE lui DOREL
DE SANDU ALEXANDRU ȘI VAL TĂNASE
PUNEȚI MÎNA PE EL! PRINDEȚI-L! MI-A LUAT PATINELE. LE LĂSASEM PE TREPTELE DE LA INTRARE!
ÎL CUNOȘTI, VICTORAȘ?
NU! L-AM VĂZUT PREA TÎRZIU ȘI NUMAI DIN SPATE. A FUGIT SPRE SALA UNDE REPETĂ ORCHESTRA SIMFONICĂ.
CE PATINE?
HABAR N-AM!
LĂSAȚI-NE-N PACE, AVEM TREABĂ!
AICI ESTE O ORCHESTRĂ SIMFONICĂ, NU JOACĂ!
TOTUȘI NU MI-A FOST GREU SĂ-L GĂSESC PE INTRUS. VOI, DRAGI CITITORI, L-AȚI OBSERVAT?

RĂSPUNS:
ȚINÎND SEAMA DE FAPTUL CĂ ACORDEONUL NU ESTE UN INSTRUMENT SPECIFIC ORCHESTRELOR SIMFONICE, RĂSPUNSUL E LESNE DE DAT...

Emil Racoviță, școlar la Iași (1880).

Savantul român, înainte de plecare în Expediția Antarctică (1897–1899).

nea studierea completă a domeniului subteran din întreaga lume și obținerea unei colecții cît mai complete de faună cavernicolă. «Biospeologica» a atras în jurul ei numeroși savanți care au prelucrat materialul adunat de Racoviță și Jeannel cu prilejul explorării a aproximativ o mie de peșteri din Europa și Africa. În anul 1920, cînd Racoviță a venit în țară, a adus cu sine și bogata colecție care se află acum expusă parțial în muzeul din București. Printre viețuitoarele ce pot fi văzute aici se află crustacei, arahnide și miriapode.

In vitrinele muzeului pot fi văzute și animale ce provin din fauna cavernicolă a țării noastre, studiate, începînd din anul 1920, de E. Racoviță, R. Jeannel și P.A. Chappuis (zoolog elvețian) care au explorat atunci circa 250 de peșteri. Între timp, numărul peșterilor cunoscute din țara noastră a trecut de 2 000, iar materialul faunistic adunat de specialiști constituie una dintre cele mai bogate colecții de acest fel din lume. Printre exponatele muzeului speologic se află și fosilele mamiferelor cuaternare, descoperite în peșterile din Dobrogea, Transilvania și Oltenia, numeroase nevertebrate, precum și unele viețuitoare care trăiesc în fisurile rocilor. Sînt expuse, de asemenea, mostre de minerale rare, elemente din bogata noastră faună acvatică subterană, diferite formațiuni cristaline din peșteri, precum și cîteva din piesele vestitului tezaur de la Cioclovina, cu o vechime de 3 000 de ani — primul tezaur din țara noastră, descoperit într-o peșteră. Unele piese de dimensiuni extrem de mari, foarte spectaculoase, găsite cu prilejul unor săpături în afara peșterilor, n-au putut fi montate în muzeu. Un astfel de exemplu îl constituie scheletul întreg al elefantului meridional — o specie de elefant care a trăit pe teritoriul țării noastre acum un milion de ani.

ÎN CĂUTAREA „POLULUI VÎNTURILOR"

Alături de polii geografici sau magnetici ai Pămîntului, mai există pe glob și o altă serie de «poli» pe care omul i-a descoperit din dorința de a defini acele zone în care unele fenomene sau procese din natură se manifestă cu cea mai mare intensitate. Astfel, se poate vorbi astăzi despre «polul frigului», «polul căldurii», «polul precipitațiilor» ș.a. A fost descoperit și «polul vînturilor». El se află pe cel de al șaselea continent al planetei — în Antarctida — în Țara Adélie și a fost determinat de exploratorul australian Douglas Mawson între anii 1911–1913. În Țara Adélie, 340 de zile pe an vîntul suflă cu o intensitate medie de 36 de metri pe secundă și chiar cu 90, ceea ce înseamnă peste 300 km pe oră. Nimic nu poate rezista unui asemenea uragan ce întrece cei mai cumpliți cicloni tropicali. Aici, stîncile golașe sînt atît de biciuite de vînt, încît par șlefuite de mîna omului. Membrii expedițiilor științifice din Antarctida sînt adeseori puși în dificultate de furia vîntului. Pentru a se putea deplasa, ei sînt nevoiți să poarte încălțăminte specială, cu crampoane de oțel ce se prind în zăpada înghețată și bătătorită de vînt. Avioanele expedițiilor sînt ancorate cu cabluri solide de oțel și legate de stîlpi metalici.

CLUBUL LOGICIENILOR

Prezintă: Edmond Nicolau

— Compasul ne permite tot felul de construcții geometrice.

— El poate fi util și în aritmetică.

— Cum așa?

— De exemplu, putem determina, numai cu compasul, segmente de lungimi neobișnuite cu $\sqrt{2}$, $\sqrt{3}$ etc.

— Pentru $\sqrt{2}$ cunosc procedeul. Se pleacă de la două segmente perpendiculare între ele în punctul 0. Luăm, pe fiecare, cîte un segment de lungime-unitate, cu originea comună în 0 și cu extremitățile în A și B. Segmentul AB are lungimea $\sqrt{2}$. Dar cum facem să determinăm o lungime $\sqrt{3}$?

Răspunsul în numărul viitor

Meteorologică

(Triverb: 5,2, 5)

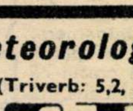

Dezlegare: NINGE LA MUNTE

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Redactor responsabil de număr:
CONSTANTIN DIACONU

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Index 41633

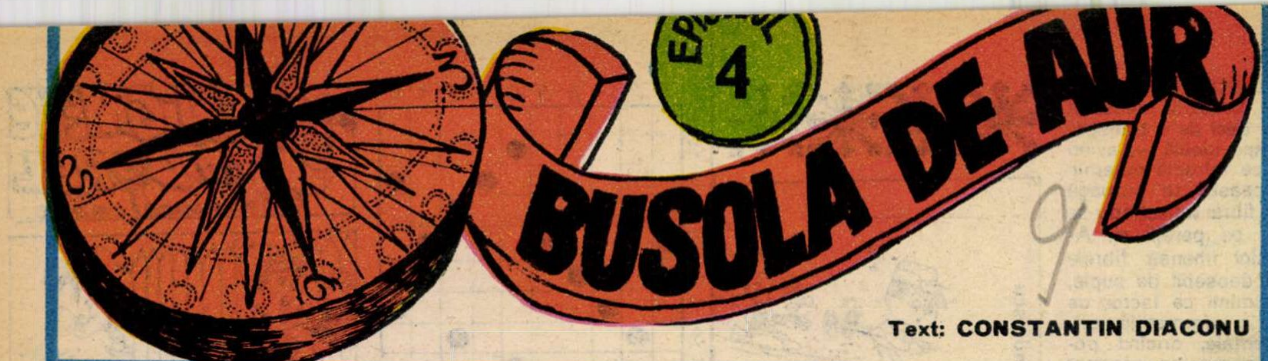

EPISODUL 4

BUSOLA DE AUR

9

Text: CONSTANTIN DIACONU

Rezumatul capitolelor precedente: În urma unei furtuni însoțită de ploaie torențială, în zona Văii Lungi, unde membrii echipajului «Șoimii Carpaților» și-au instalat tabăra, are loc o mare alunecare de teren. Un geolog rămîne izolat pe o «insuliță» de teren iar expediționarii, în încercarea de a-l ajuta, confecționează o catapultă cu ajutorul căreia îi trimit o scrisoare și întind totodată între ei și «naufragiat» un fir subțire de nailon.

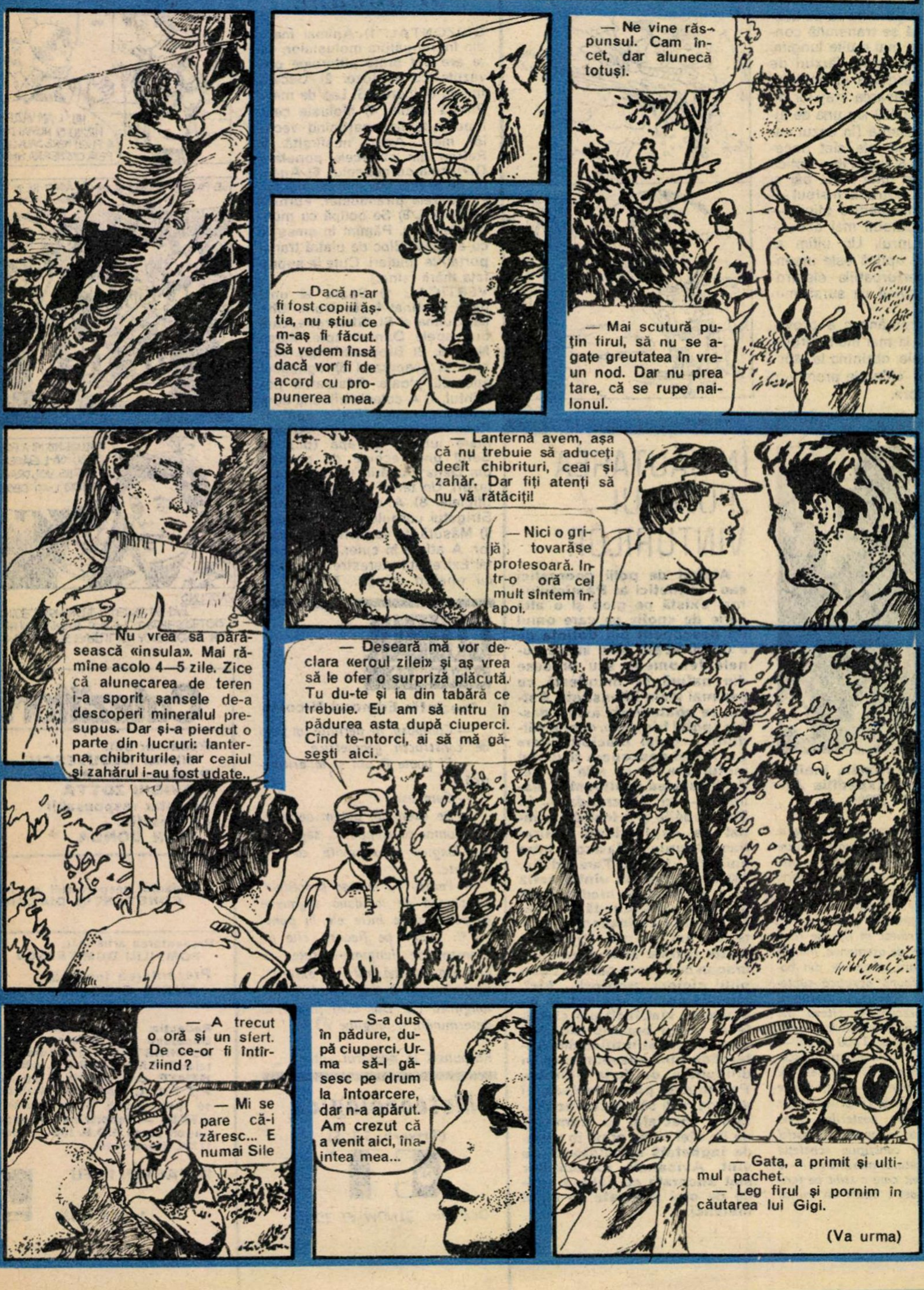
— Ne vine răspunsul. Cam încet, dar alunecă totuși.
— Dacă n-ar fi fost copiii ăștia, nu știu ce m-aș fi făcut. Să vedem însă dacă vor fi de acord cu propunerea mea.
— Mai scutură puțin firul, să nu se agațe greutatea în vreun nod. Dar nu prea tare, că se rupe nailonul.
— Nu vrea să părăsească «insula». Mai rămîne acolo 4—5 zile. Zice că alunecarea de teren i-a sporit șansele de-a descoperi mineralul presupus. Dar și-a pierdut o parte din lucruri: lanterna, chibriturile, iar ceaiul și zahărul i-au fost udate.
— Lanternă avem, așa că nu trebuie să aduceți decît chibrituri, ceai și zahăr. Dar fiți atenți să nu vă rătăciți!
— Nici o grijă, tovarășe profesoară. Intr-o oră cel mult sîntem înapoi.
— Deseară mă vor declara «eroul zilei» și aș vrea să le ofer o surpriză plăcută. Tu du-te și ia din tabără ce trebuie. Eu am să intru în pădurea asta după ciuperci. Cînd te-ntorci, ai să mă găsești aici.
— A trecut o oră și un sfert. De ce-or fi întîrziind?
— Mi se pare că-i zăresc... E numai Sile
— S-a dus în pădure, după ciuperci. Urma să-l găsesc pe drum la întoarcere, dar n-a apărut. Am crezut că a venit aici, înaintea mea...
— Gata, a primit și ultimul pachet.
— Leg firul și pornim în căutarea lui Gigi.

(Va urma)

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

● În R.P. Bulgaria, schiul reunește, în fiecare iarnă, pe pîrtiile munților, numeroși copii. Fotoreporterul a surprins pe peliculă un grup de copii-schiori din Sofia aflați într-o tabără de vacanță chiar în momentul pornirii spre locul de desfășurare al unei întreceri.

● Cîțiva dintre pasionații navomodeliști ce activează la cercul de specialitate din cadrul Casei centrale a pionierilor din Berlin, R.D. Germană. Cele mai reușite lucrări sînt expuse, anual, alături de alte creații ale pionierilor din Republica Democrată Germană, la Expoziția de la Leipzig.

● La începutul fiecărui an, U.N.I.C.E.F. difuzează în întreaga lume Agende-calendar în care de fiecare dată sînt prezentate în imagini diferite aspecte din viața copiilor lumii. Anul acesta, imaginile din Agendă prezintă relația tată-copil din diferite țări ale lumii. La realizarea imaginilor au concurat reputați fotografi din zeci de țări. Într-un sat portughez, tatăl își învață copilul să sculpteze în lemn, într-altul, din Kenya, tatăl, pescar, își învață copilul să repare un năvod, în timp ce un țăran din Munții Anzi, împreună cu fiica sa, parcurg cu privirea uriașa întindere a cîmpiei din apropierea satului natal.

În alte imagini pot fi văzuți copii însoțiți de tații lor în antrenante jocuri sportive, cîntînd la instrumente populare ș.a.

Cele 67 de imagini ale Agendei U.N.I.C.E.F. pe anul 1982 se constituie într-un emoționant poem în imagini care cheamă umanitatea la ocrotirea copiilor de pretutindeni.

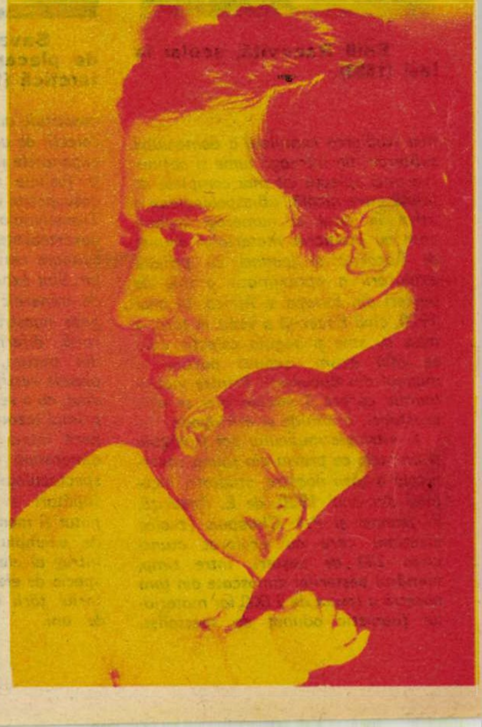

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

5
JOI, 4 FEBRUARIE 1982,
ANUL XVI (nr. 748)

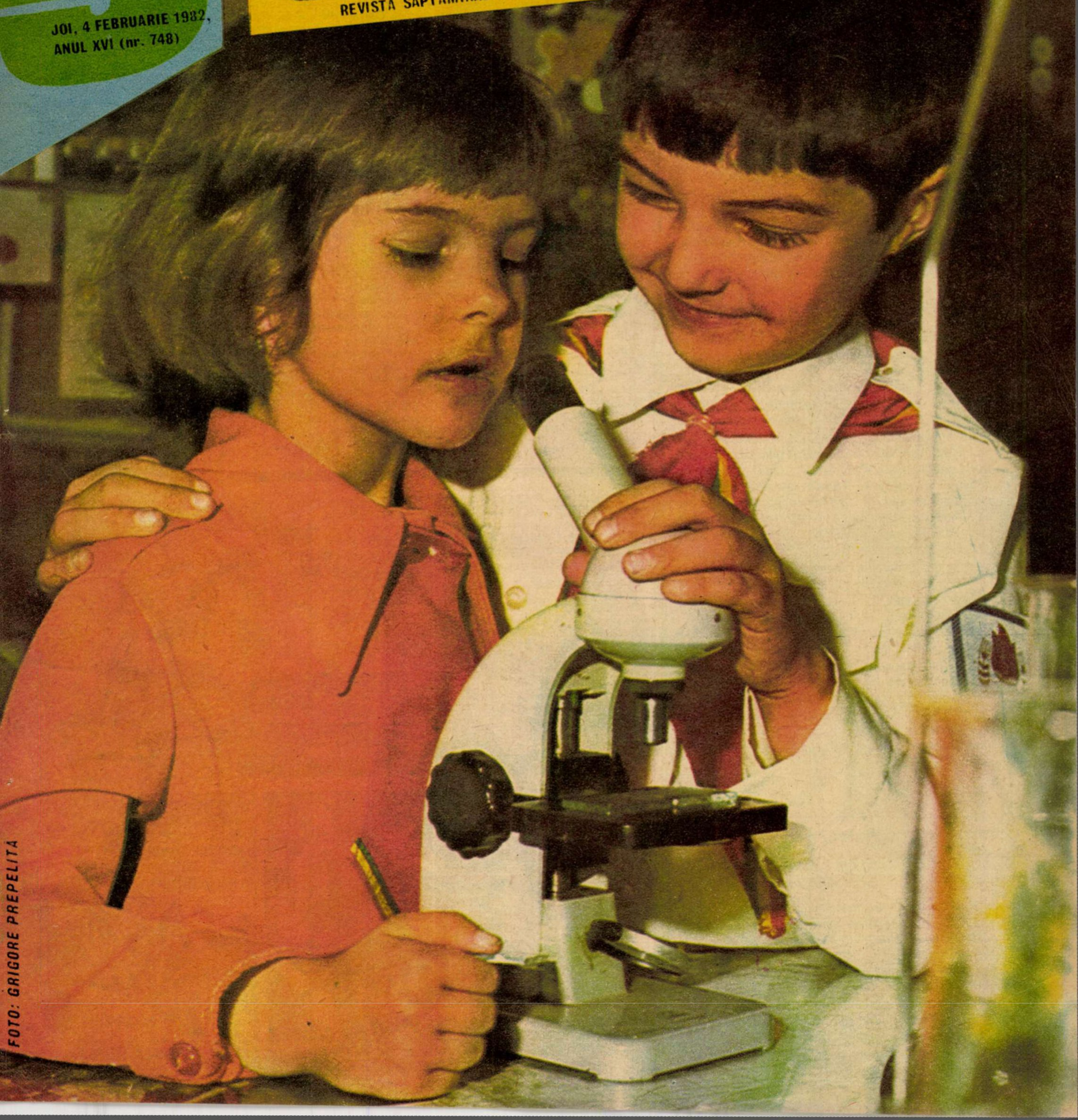

FOTO: GRIGORE PREPELIȚĂ

CADRAN POLITIC

Agricultura, ştiţi cu toţii, este una dintre ramurile cele mai importante ale economiei noastre naţionale. Aflată într-o etapă nouă, superioară, a dezvoltării sale, această ramură economică trece printr-un proces deosebit, marcat de noua revoluţie agrară în ţara noastră. O organizare din ce în ce mai bună a muncii în agricultură, folosirea celor mai eficiente mijloace tehnice şi a celor mai noi cuceriri ştiinţifice din acest domeniu vor duce la obţinerea de producţii tot mai mari şi, pe această bază, la satisfacerea cerinţelor de consum, a altor nevoi ale economiei naţionale.

Sub preşedinţia tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretarul general al partidului, Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R., nu demult a dezbătut şi a aprobat proiectul de decret cu privire la aplicarea experimentală a proiectului Legii retribuirii muncii în unităţile agricole cooperatiste. În aceeaşi zi, a avut loc o consfătuire de lucru consacrată unor probleme de bază ale zootehniei precum şi altor aspecte deosebit de importante pentru dezvoltarea agriculturii, pentru desfăşurarea în cele mai bune condiţii a activităţii în această ramură, pentru realizarea exemplară a prevederilor planului cincinal. Ampla cuvîntare a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, rostită la această consfătuire, a găsit un larg ecou în ţară. Aprecierile şi îndemnurile adresate de secretarul general al partidului constituie un imbold puternic pentru toţi lucrătorii pe ogoare de a acţiona cu întreaga lor energie, cu abnegaţie şi spirit revoluţionar pentru transpunerea neabătută în viaţă a hotărîrilor Congresului al XII-lea al partidului, pentru înfăptuirea cu succes a noii revoluţii agrare.

La 29 ianuarie a.c., tovarăşul Nicolae Ceauşescu s-a întîlnit, la Institutul de cercetări, proiectări şi inginerie tehnologică pentru mecanizarea agriculturii de la Băneasa, cu specialişti din agricultură şi industria construcţiilor de maşini. Desfăşurată la început de an, cînd în unităţile agricole se întreprind acţiuni intense pentru declanşarea la timp a apropiatei campanii agricole de primăvară şi pregătirea pentru recolte cît mai bune în 1982, această întîlnire de lucru este deosebit de grăitoare pentru preocuparea constantă a secretarului general al partidului, preşedintele Republicii, în direcţia aplicării rapide a tehnicii avansate în agricultură prin conceperea şi realizarea unor maşini agricole multifuncţionale complexe, de mare randament.

Pentru înfăptuirea cu succes a obiectivelor care stau în faţa agriculturii noastre socialiste, toţi oamenii muncii de la sate au sarcini deosebit de importante, la îndeplinirea cărora sînteţi chemaţi să contribuiţi după puterile voastre şi voi, pionierii, care în atîtea rînduri aţi dat dovadă de exemplară hărnicie, alături de părinţi, pe ogoare, în grădini şi livezi.

SEMNAL

ECONOMISIREA ENERGIEI – O ÎNDATORIRE A TUTUROR

În perioada de iarnă, consumul de enegie electrică este mai mare faţă de perioada de vară. Şi voi puteţi acţiona împotriva oricărui fel de risipă a energiei electrice.

La şcoală şi acasă daţi dovadă de iniţiativă şi spirit gospodăresc. Cînd vă faceţi lecţiile şi folosiţi lampa de birou, nu lăsaţi să mai ardă şi alte becuri în cameră. Nu treceţi indiferenţi pe lîngă un bec ce arde inutil.

Acasă sau la şcoală să spunem cu toţii: STOP RISIPEI!

ÎN DIRECT, DE LA SUBREDACŢIILE PIONIEREŞTI JUDEŢENE

SĂPTĂMÎNA HĂRNICIEI. Dornici să-şi îndeplinească cît mai curînd angajamentul la muncă patriotică pe acest an, pionierii Şcolii generale nr. 2 din **Moineşti,** judeţul **Bacău** s-au întrecut timp de o săptămînă în colectarea şi valorificarea materialelor recuperabile din sticlă şi hîrtie. Deşi nu cunoaştem pînă la această oră bilanţul hărniciei lor, sîntem siguri că a fost rodnic. De ce? Pentru că pînă la 1 iunie, pionierii acestei şcoli au hotărît să-şi realizeze angajamentul de muncă patriotică în proporţie de 80%.

BUCURIILE MUZICII. Fanfara Casei pionierilor şi şoimilor patriei din municipiul **Constanţa** a prezentat, de curînd, în faţa muncitorilor de pe şantierele navale, un frumos spectacol muzical. Aplauzele la bucuriile muzicii au fost binemeritate.

NE PREGĂTIM SĂ PRELUĂM ŞTAFETA. Fireasca preocupare a pionierilor din clasele a VIII-a de la Şcoala generală nr. 10 din **Bîrlad** de a se pregăti pentru profesiunile lor viitoare se traduce prin numeroase acţiuni. În atelierul şcolar se munceşte cu rîvnă, dar se organizează şi discuţii asupra meseriilor necesare dezvoltării viitoare a judeţului. De curînd pionierii au vizitat cîteva importante secţii ale Întreprinderii de rulmenţi din localitate. Stînd de vorbă cu muncitorii s-au interesat şi au aflat multe lucruri folositoare despre numeroase meserii.

PRIETENII ADEVĂRULUI ŞTIINŢIFIC de la Şcoala generală **Calvini** din judeţul **Buzău** şi-au înscris în programul lor de activităţi cîteva dezbateri legate de apariţia vieţii pe pămînt. De curînd, ei au adăugat acestui program şi un jurnal vorbit în care au înfăţişat cîteva din marile realizări din ştiinţa şi tehnica românească. Filme documentare pe aceeaşi temă au încheiat frumoasa activitate, care a atras o largă participare a pionierilor.

INIŢIATIVA PIONIEREASCĂ ÎN ACŢIUNE. Brigada ştiinţifică pionierească de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din oraşul **Breaza** a luat iniţiativa de a-i vizita zilele trecute pe colegii lor din localitatea **Podul Vadului.** Cu acest prilej, ei au prezentat un documentar despre unele plante ocrotite prin lege în ţara noastră. La rîndul lor, gazdele au împărtăşit oaspeţilor despre planurile lor de a ocroti natura, despre hotărîrea ca la primăvară să planteze cît mai mulţi puieţi, să sădească flori şi arbuşti ce vor împodobi spaţiile verzi.

Fantezie şi ingeniozitate — iată ce exprimă lucrările purtătorilor cravatelor roşii cu tricolor din cercurile tehnico-aplicative din Strehaia, judeţul **Mehedinţi.** Aflate la expoziţia de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei, aceste lucrări atrag atenţia numeroşilor vizitatori, tineri şi vîrstnici.

Vă invităm la un muzeu şcolar...

...realizat de pionieri, cu forţe proprii şi inaugurat la Şcoala generală nr. 29 din **Craiova.** Exponatele de aici sînt extrem de variate şi instructive. Vizitatorul se poate opri cu admiraţie, mai întîi, la colecţia de ceramică dacică şi romană pe care pionierii au alcătuit-o cu obiecte descoperite chiar de ei, în timpul vacanţei de vară. Extrem de interesantă este şi colecţia de artă populară: cusături de prin partea locului, felurite unelte vechi de gospodărie precum şi obiecte de olărit. O colecţie de vechi monede, alta de cărţi vechi precum şi diferite acte de demult, aparţinînd bunicilor şi străbunicilor, întregesc acest punct muzeistic al pionierilor. Purtătorii cravatelor roşii cu tricolor, ca Anişoara Velescu, Ştefan Mengheş, Cătălina David, Denisa Bora, care au lucrat la amenajarea muzeului pot fi întîlniţi acum şi în calitate de ghizi în acest frumos lăcaş de cultură din cadrul şcolii.

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

DESENE: VALENTIN TĂNASE

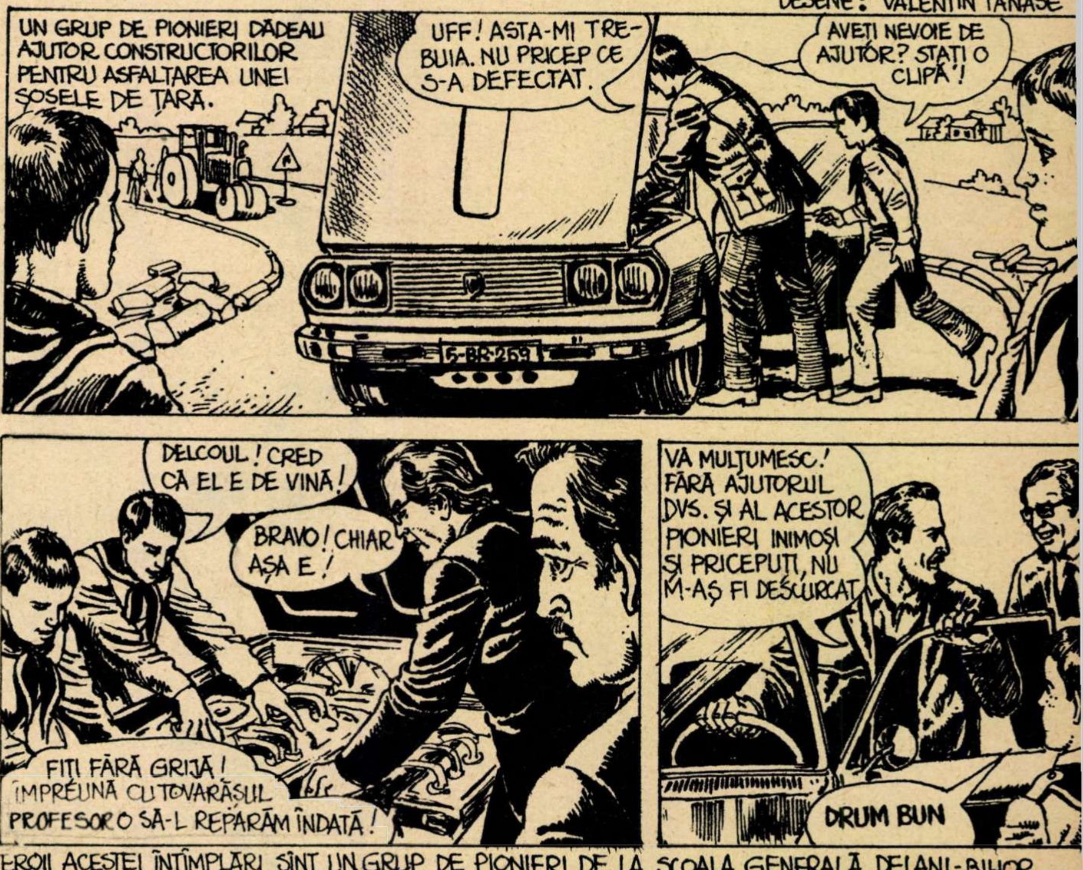
UN GRUP DE PIONIERI DĂDEAU AJUTOR CONSTRUCTORILOR PENTRU ASFALTAREA UNEI ŞOSELE DE ŢARĂ.
UFF! ASTA-MI TREBUIA. NU PRICEP CE S-A DEFECTAT.
AVEŢI NEVOIE DE AJUTOR? STAŢI O CLIPĂ!
5-BR-259
DELCOUL! CRED CĂ EL E DE VINĂ!
BRAVO! CHIAR AŞA E!
FIŢI FĂRĂ GRIJĂ! ÎMPREUNĂ CU TOVARĂŞUL PROFESOR O SĂ-L REPARĂM ÎNDATĂ!
VĂ MULŢUMESC! FĂRĂ AJUTORUL DVS. ŞI AL ACESTOR PIONIERI INIMOŞI ŞI PRICEPUŢI, NU M-AŞ FI DESCURCAT
DRUM BUN

EROII ACESTEI ÎNTÎMPLĂRI SÎNT UN GRUP DE PIONIERI DE LA ŞCOALA GENERALĂ DELANI-BIHOR, AJUTAŢI DE PROFESORUL LOR, MIRON LUPU.